

HAINA LUI,
SAU
A MEA?

FRANK B. PHILLIPS

Informații cu privire la procurarea cărții în limba engleză pot fi obținute contactând Justified Walk Ministries la numerele de telefon (269) 471 9224 sau (269) 471 5760.

Mai multe informații despre această carte, predici și alte resurse ale lui Frank B. Phillips, ori recomandate de el, sunt inserate în lista de la sfârșitul cărții de față sau pe internet la

www.justifiedwalk.com (engleză)

www.caleadreapta.ro (română)

Toate citatele din Scriptură sunt din versiunea King James (în original) și Cornilescu (în traducerea în limba română). Toate celelalte citate sunt preluate din cărțile Ellenei White, iar cele provenind din alte surse sunt menționate ca atare.

Paginile din scrierile Ellenei White sunt din varianta electronică în limba română.

Copyright © 2003

Tit. orig. (eng): His Robe Or Mine

Copyright © 2007 Justified Walk Ministries

Traducere: Adelina Alexe

Corectură: Radu Vasile

Concept grafic și realizare copertă: Jessica Schultz

Tipărit de Justified Walk Ministries

PO Box 233

Berrien Springs, Michigan 49103-0233

Această carte nu este de vânzare. A fost plătită la cruce!

Ținând cont de timpurile acestea din urmă și de urgența mesajului conținut, încercăm să distribuim această carte în cât mai multe locuri și cât mai rapid.

Dacă ați fost binecuvântați de ceea ce ați citit, sperăm că veți împărtăși cartea și cu altcineva, iar noi vă vom oferi cu plăcere copii adiționale.

Donații pentru a susține acest efort sunt acceptate cu multă recunoștință dacă Domnul va pune o povară pe suflet să faceți acest lucru. Donațiile beneficiază de impozite reduse.

“Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

“It is in giving that we receive.”

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Haina de nuntă	9
Introducere	9
1. Confidențial! Informație strict secretă!	13
2. Perfect legal	21
3. Cât de bine înseamnă desăvârșit?	30
4. O religie de cimitir	36
5. Creștinul nu se face, se naște	43
6. Ce urmează după îndreptățire?	50
7. Scările sunt făcute pentru a fi urcate	58
8. O bază solidă „adaugă credinței tale...”	68
9. Să întărim temelii „fapta”	73
10. Resursă de putere infinită „cunoștința”	77
11. Lucrurile de căpătâi „temperanța”	81
12. Răbdarea - opera perfectă a lui Dumnezeu	86
13. Niciun loc de oprire	90
14. Cum? Gata cu competițiile?	94
15. Dragoste fără limite	97
16. A fost Isus ispitit la fel ca noi?	100
17. Urmează-mă	108
18. Rămâneți în Mine	113
Anexa A - Natura lui Hristos	120
Anexa B - Voința umană	142
Anexa C - Scara sfințirii	149
Anexa D - Dumnezeu lucrează din interior spre exterior ...	151

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea aceasta a fost scrisă de către cel care a fost Frank B. Phillips, după pensionarea sa, în decursul a zece ani, perioadă în care pastorul, împreună cu soția sa, Dorothy, prezenta minunatul mesaj al lui „Hristos, Neprihănirea noastră” (*Christ Our Righteousness*) în cadrul unor întâlniri de reînviere spirituală. Dumnezeu a binecuvântat în mod deosebit lucrarea lor. Predicile erau primite cu entuziasm, ascultate cu bucurie și împărtășite cu alții, iar ascultătorii săi experimentau în viețile lor o înnoire spirituală revitalizantă. În 1978, în urma prezentării prelegerilor sale în cadrul unei săptămâni de rugăciune la Universitatea Andrews, pastorul Frank Phillips a fost încurajat să pregătească un manuscris pentru publicare. El a scris manuscrisul cerut dar, din nefericire, acesta a rămas nepublicat – aproape uitat – timp de mai mult de douăzeci de ani.

Recent însă, prin circumstanțe providențiale simple, dar minunate, mesajele fratelui Phillips au fost aduse din nou în atenția copiilor lui Dumnezeu – prin împărtășirea predicilor sale de reînviere spirituală sub formă de casete, CD-uri, prin intermediul rețelei de internet, și acum prin acest manuscris – iar noi suntem fericiți să mărturisim că Dumnezeu folosește din nou aceste mesaje în același mod minunat! Credem că ele au fost reînviat de către Dumnezeu pentru a răspunde nevoilor urgente ale poporului Său care, în prea multe cazuri, nu a avut ocazia să asculte în mod personal sau să aplice adevărurile lui Hristos – Neprihănirea noastră, care au putere să schimbe viața, și au experimentat la un nivel minim viața din belșug anticipată în Cuvântul lui Dumnezeu.

8 Haina Lui sau a mea?

Suntem deci bucuroși să putem pune la dispoziție mesajul lui sub forma acestei cărți, și ne rugăm ca asimilarea adevărilor prezentate în ea să aducă viață din belșug și să ajute ca fiecare cititor să devină o fortăreață a lui Dumnezeu în această lume rebelă, fiecare inimă un turn puternic pentru adevăr și dragoste, și fiecare viață un far așezat pe un deal, aducând altora cunoștința adevărului.

HAINA DE NUNTĂ

INTRODUCERE

Pilda nunții fiului de împărat prezintă un interes special pentru poporul lui Dumnezeu din ziua de astăzi. Aceasta, ca și pilda celor zece fecioare, nu a fost încă împlinită. În ambele cazuri, deznodământul este momentul în care Isus își primește mireasa. În prima pildă Mirele este prezentat în așteptarea miresei. În cea de-a doua, mireasa Îl așteaptă pe Mire.

Nunta în sine reprezintă unirea umanității cu divinitatea. Haina de nuntă ce trebuie purtată reprezintă caracterul lui Hristos, și este esențială pentru fiecare participant la nuntă care vrea să fie acceptat de către Tată ca mireasă a Fiului Său.

Matei 22 ilustrează trei ocazii diferite în care Regele – Tatăl Mirelui, Își trimite supușii să cheme mireasa la nuntă. Mireasa fusese aleasă și ei îi fusese făcut cunoscut faptul că urma să se căsătorească cu Mirele. Scriptura spune: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” Ioan 11:1. Biserica, aleasă pentru a fi mireasa Lui, a fost prea ocupată și nu a dorit să încheie căsătoria în termenii ceruți de Mire.

Problema era haina de nuntă. Mireasa insistase să poarte o haină aleasă de ea în locul acelei haine simple, demodate, pe care Tatăl Mirelui o pregătise pentru ea.

În cele din urmă, mireasa a devenit atât de înverșunată cu privire la întregul plan, încât a hotărât că singura cale era aceea de a scăpa de Mire. Pentru a putea duce la îndeplinire această hotărâre, ea trebuia să-și confere o responsabilitate legală deplină. A fost un proces și, deși judecătorul și mulțimea știau că Mirele este nevinovat, mireasa a strigat cu glas tare: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” Ioan 19:15. Astfel, teribilul

plan a fost înfăptuit. Simțământul de ușurare al miresei a fost, însă, de scurtă durată; cuvintele rostite de Mire cu câteva zile înainte au început să o tulbure: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Ioan 2:19. Mireasa și-a amintit câte miracole săvârșise El atunci când era în viață, și o teamă fără limită a cuprins-o.

Credincios cuvântului Său, Mirele S-a întors a treia zi – viu și nevătămat. El a spus unuia dintre membrii partidei miresei că trebuia să facă o scurtă călătorie, pentru a-Și vedea Tatăl și a se asigura că totul era în ordine în ce privește efortul Său de a-Și îndeplini rolul în planul Tatălui. Ioan 20:17.

Călătoria a fost făcută și, în aceeași zi, El era înapoi pe Pământ pentru a vizita câțiva membri din familia miresei. Această vizită i-a făcut pe mulți dintre cei din partea miresei să cugete foarte serios. Putea Acesta să fie una și aceeași persoană cu Cel care fusese crucificat câteva zile în urmă? Într-un final, ei au înțeles că vizitatorul era, într-adevăr, aceeași Persoană. Mirele S-a bucurat mult când a fost recunoscut și a trimis întregul grup în căutarea celorlalți membri ai partidei miresei, pentru a-i aduce înapoi la El. Mireasa însă avea alte planuri și a refuzat să vină. Problema era aceeași – haina de nuntă.

Rădăcina problemei era faptul că fiecare membru al partidei miresei (biserica) ce pretinsese vreodată a-L fi crezut și acceptat pe Mire primise o haină de nuntă. Întrebarea nu era de unde să-și procure una, sau cum să și-o croiască, deoarece atunci când ei au acceptat invitația, haina le-a fost oferită în dar. Întrebarea era: Vroiau ei s-o poarte?

La scurt timp după aceasta, Mirele a înțeles că nu mai urma să se căsătorească cu mireasa aleasă de El, deoarece ea refuzase să poarte veșmântul de nuntă oferit. Astfel, El le-a spus prietenilor Lui să nu mai încerce să o convingă pe cea aleasă să se prezinte la nuntă și să-L accepte. El le-a spus să meargă peste tot și să-I găsească o mireasă care va dori să poarte haina de nuntă.

Prietenii au călătorit în lung și în lat. De fapt, ei au cutreierat întregul Pământ pentru a duce evanghelia (vestea bună), oferind invitații (Coloseni 1:23), dar puțini au fost cei interesați.

Pentru următorii aproape opt sute de ani mulți servitori au fost trimiși ca reprezentanți ai Mirelui pentru a invita pe oricine să se alăture partidei

miresei. Se pare însă că vechea problemă, haina de nuntă, era încă o piedică. Unii spuneau că nu este necesar să fii atât de rigid. Alții simțeau că propria lor haină era de ajuns de bună. Argumentele continuau să curgă.

A venit un timp când chiar servitorii au devenit confuzi. Invitau oaspeți fără să mai menționeze, măcar, că haina trebuia să fie purtată. Unii chiar spuneau: „Dacă plătești bani suficienți, nu trebuie să te mai îngrijorezi de haină.” Erau mulți care spuneau: „Nu prea înțelegem nici noi ce-i cu haina asta, oricum, așa că lasă, doar crede și vei fi bine primit de către Mire.”

Anii s-au scurs și mireasa încă nu era gata. Mirele era nerăbdător să vină și să-și primească mireasa, așa că a trimis instrucțiuni speciale prin unul din membrii partidei miresei. El îi trimisese adesea mesaje speciale miresei prin mesageri aleși și, încă o dată, spera să le lămurească unele probleme referitoare la darul special care îi făcuse atât de confuzi. În mesajele trimise, El a fost grijuliu să ofere instrucțiuni mai detaliate despre cum să fie îmbrăcată și purtată haina, lucru care fusese neînțeles până atunci. Instrucțiunile speciale au fost primite cu drag de unii, însă alții le-au respins. Aceia care au acceptat ajutorul special au înțeles cum să poarte haina respectivă. Ei au găsit în aceasta o reală binecuvântare, care a rezolvat toate problemele lor. Cei care au refuzat ajutorul, însă, se confruntau cu aceleași vechi dificultăți.

Cu timpul, Regele a realizat că nu mai poate amâna prea mult nunta, de aceea, în noiembrie 1888 a inspirat pe frații Jones și Waggoner să se întâlnească cu o parte din partida miresei, care se aflau într-o conferință, studiind cum trebuie să pregătească cel mai bine mireasa pentru nuntă. Acei doi oameni au insistat că mesajul pe care-l predicau ei era adevăratul mod de pregătire pentru nuntă.

Problema era din nou haina de nuntă. Unii erau gata să poarte o parte din haină, atâta timp cât puteau s-o asorteze cu propriul veșmânt. Alții spuneau că nu vor să poarte deloc haina oferită. Câțiva au înțeles că haina era un dar, și l-au acceptat, purtându-l cu drag tot timpul de atunci înainte.

Totuși, problema miresei nu fusese pe deplin rezolvată. În decurs de câțiva ani, aceeași problemă se ridica din nou. Au fost făcute noi

eforturi din partea Mirelui pentru a-Și trezi mireasa din somnul fatal. Aceasta s-a petrecut la începutul secolului trecut. Au fost scrise și răspândite cărți ce conțineau instrucțiuni clare cu privire la pregătirea pentru nuntă. Mireasa însă nu era hotărâtă să îmbrace haina, deși Mirele continuase să o cheme fără încetare: „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de nuntă...” Isaia 52:1.

Mirele a așteptat cu multă răbdare, până când nu a mai putut amâna. În lume problemele se adunau cu repeziciune. Politic, economic, social, ecologic, spiritual și fizic, lumea ajunsese în pragul dezastrului. Încă o dată Mirele a încercat să-Și pregătească mireasa pentru apropiata Sa revenire, îndemnând-o din nou să accepte să poarte haina de nuntă.

În întreaga lume nu se găsește nici o haină ca această haină de nuntă. Ea aduce inimii omului pace, bucurie, împlinire și dragoste. Dar haina este invizibilă pentru cel care o poartă, ca și pentru ceilalți membri ai partidei miresei (biserica). Cu toate acestea, ea devine forța ce-i atrage pe alții să accepte invitația evangheliei. De aceea, numai atunci când Regele a intrat în sala de ospăț pentru a-Și saluta invitații, acela care nu purta haina a rămas fără cuvinte atunci când a fost întrebat de ea. Matei 22:12. El s-a simțit în largul lui la petrecere până când a intrat Regele.

Doar atunci a realizat că prefăcătoria lui fusese cunoscută și nu a avut nici o scuză pentru falsitatea sa. Amintiți-vă, el primise o haină când acceptase invitația. Ce putea să mai spună? Acolo, în poala sa, era haina, frumos împachetată. El admitea principiile pe care le reprezenta, dar... era atât de incomfortabil de purtat, atât de restrictivă! El intenționase s-o îmbrace și s-o poarte, dar nu încă. Nu este de mirare că a rămas fără cuvinte.

Cartea de față dorește să descopere într-un mod clar cum se poate primi și îmbrăca haina de nuntă, pe care toți trebuie s-o purtăm, dacă vrem să fim cu inima împăcată când Îl vom întâlni pe Domnul, și să nu rămânem fără cuvinte la revenirea Sa. Citind capitoul următor vei descoperi cine este în spatele confuziei și cum poți să fii eliberat de sub puterea lui. Atunci și numai atunci putem vedea clar acel „cum” și acel „de ce” din minunatul plan de răscumpărare al lui Dumnezeu.

1. CONFIDENȚIAL!

INFORMAȚIE STRICT SECRETĂ!

Mintea umană este câmpul de bătălie pentru cele mai grozave conflicte ce au avut loc vreodată pe această planetă. Hristos caută să ne controleze mințile, pentru ca noi să putem atinge cele mai înalte capacități pe care El Însuși le-a proiectat în acest organ fascinant – creierul uman. Satana, pe de altă parte, încearcă să-L împiedice pe Dumnezeu să dețină controlul minții, care este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” Romani 8:7.

Mintea umană a fost comparată cu un computer în care banca de memorie este programată în fiecare moment conștient de către una din cele două surse posibile: Hristos ori Satana. Ca și computerul, funcționarea minții depinde de informația pe care o primește. Mintea o analizează, apoi determină deciziile și cursul acțiunii ce urmează.

„Domnul Hristos este izvorul oricăror impulsuri bune.”¹ În opoziție cu aceasta, ”Satana caută mereu să impresioneze și să stăpânească mintea, și nici unul dintre noi nu este în siguranță, dacă nu avem o legătură continuă cu Dumnezeu.”² ”Nu există decât două puteri care controlează mintea oamenilor – puterea lui Dumnezeu și puterea lui Satana.”³ „Satana preia controlul asupra oricărei minți care nu este în totalitate sub controlul Duhului lui Dumnezeu.”⁴

În lumina clara a acestor afirmații, să încercăm să analizăm cum lucrează cele două puteri – a binelui și a răului. „Veniți totuși să ne judecăm...” (Isaia 1:18) este fundamentul planului de lucru al lui Dumnezeu cu familia omenească. ”Dumnezeu cere mai întâi inima, simțămintele.”⁵ (Mintea și inima sunt folosite cu același sens în Scriptură, ca și în scrierile lui Ellen White.)

„Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.”
Proverbe 23:26.

„Planul de a începe cu exteriorul și a încerca să lucreze înspre interior a eșuat întotdeauna și va eșua mereu. Planul lui Dumnezeu cu tine este să începi chiar din locul tuturor dificultăților, inima, și apoi din inimă vor izvorî principiile neprihănirii; schimbarea va fi atât exterioară, cât și interioară.”⁶

Se spune adesea despre cineva care învață cum să devină creștin: „Tot ce i-a rămas de făcut este să renunțe la obiceiul cutare sau cutare, care este rău.” Nu averea, atitudinile sau obiceiurile de zi cu zi constituie problema; ele sunt doar simptome ale adevăratei probleme. Dumnezeu spune: „...omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” 1 Samuel 16:7. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” Proverbe 4:23.

„După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Lucrarea de îndreptare trebuie să înceapă cu inima.”⁷

Putem observa cu ușurință că Dumnezeu Își duce la îndeplinire scopul pentru om începând să lucreze de la inimă – sau minte. Dar chiar și acest lucru trebuie să aibă loc cu permisiunea noastră. „Iată, Eu stau la ușă și bat...” Apocalipsa 3:20. „De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.” Isaia 1:19. „Dumnezeu acceptă doar slujirea de bună voie.”⁸

Așadar, El nu poate accepta o ascultare care este rezultatul obligării, forțării, și nici chiar dorinței de a satisface o conștiință vinovată.

„Cine depune eforturi să păzească poruncile lui Dumnezeu numai dintr-un simțământ al datoriei, pentru că i se cere să facă acest lucru, nu va ajunge niciodată să aibă bucuria ascultării. El nici nu cunoaște ascultarea. Când cerințele lui Dumnezeu sunt considerate o povară, pentru că ele vin în conflict cu înclinațiile firii, atunci putem ști că viața aceasta nu este o viață de creștin. Adevărata ascultare este lucrarea unui principiu lăuntric. Ea izvorăște din iubirea pentru neprihănire, din iubire față de Legea lui Dumnezeu.”⁹

Metoda de lucru a lui Satana își are începutul în cer, unde a avut succes în eforturile de răspândire a rebeliunii ce încolțise în mintea sa. „Era metoda sa aceea de a produce confuzie prin întrebări subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. El înveșmânta în mister tot ceea ce era simplu și, printr-o măiastră pervertire, arunca îndoiala asupra celor mai clare declarații ale lui Dumnezeu.”¹⁰

Planul lui a funcționat atât de bine încât l-a pus în aplicare și aici, pe Pământ, timp de aproape șase mii de ani.

„Dușmanul este un maestru și, dacă oamenii lui Dumnezeu nu sunt conduși în mod constant de Duhul lui Dumnezeu, ei vor fi prinși în cursă și amăgiți.

Satan a făcut timp de mii de ani experimente pe caracteristicile minții umane, și a ajuns să o cunoască bine. Prin lucrarea lui subtilă, în aceste zile de sfârșit, el leagă mintea omului de propria sa minte, îmbibând-o cu gândurile lui; și el face acest lucru într-o manieră atât de amăgitoare încât aceia care acceptă călăuzirea sa nu sunt conștienți de faptul că sunt conduși de el după bunul său plac. Înșelătorul cel mare speră ca în acest fel să producă confuzie în mințile bărbaților și femeilor, pentru ca nimic altceva decât vocea lui să fie auzit.”¹¹

Satana și-a început lucrarea în cer prin a sugera îndoieli, întrebări și gânduri atât de subtil încât îngerii necăzuți nici nu au realizat că erau conduși de el. Ei au început să exprime gânduri care de fapt originau în

el, crezând că sunt propriile lor gânduri. (Vezi Patriarhi și profeti, p. 35-40.) Orice plan care a avut rezultate așa de bune în cer urma cu siguranță să aibă rezultate și pe Pământ, iar noi suntem martorii succesului său.

Să analizăm acum împreună aceste planuri. Ambele puteri caută să dețină controlul deplin asupra minții, excluzând-o total pe cealaltă: Dumnezeu prin voința umană supusă Lui, Satana prin insistența omului după independență – un dar de la diavolul însuși.

„Vrăjmașul se pregătește pentru ultima sa campanie împotriva bisericii. El s-a ascuns atât de bine, încât mulți cu greu cred că există, și cu mult mai puțin pot fi convinși despre uluitoarea lui activitate și putere. Într-o mare măsură, ei au uitat raportul din trecutul lui; și atunci când el face o altă mișcare de înaintare, ei nu-l recunosc ca fiind vrăjmașul lor, șarpele acela bătrân, ci îl consideră prieten, unul care face o lucrare bună. Mândrindu-se cu independența lor, ei, sub influența lui încântătoare și vrăjtită, vor da ascultare celor mai rele impulsuri ale inimii omenești și totuși vor crede că Dumnezeu îi conduce. Dacă ochii lor ar putea fi deschiși să-l vadă pe conducătorul lor, ei vor vedea că nu slujesc lui Dumnezeu, ci vrăjmașului a toată neprihănirea. Vor vedea că independența cu care se mândresc este, de fapt, una dintre cele mai grele robii pe care Satana o poate aduce asupra unei minți neechilibrate.”¹²

Dumnezeu spune prin Isus Hristos: „Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”. Ioan 8:36. Satana spune: „Ei, haide, nu trebuie să fii sclavul nimănui!”

Dumnezeu, prin confruntare deschisă, provoacă rațiunea omului. Satana, rămânând ascuns, îl face pe om să creadă că are propria gândire și că ia propriile decizii când, de fapt, se întâmplă exact contrariul.

În această grozavă competiție, Satana are mare grijă să țină ascuns ceva în mod deosebit – slăbiciunea lui. A fost planul lui să determine căderea omului, sperând că apoi, el, împreună cu omul căzut, vor fi

iertăți și acceptați înapoi de către Dumnezeu. Dumnezeu avea alt plan însă. Deoarece Satana și îngerii săi căzuseră prin rebeliune deschisă, iar omul prin ispită, vina lor nu era egală. Așadar, Dumnezeu a decretat că numai omului îi va fi dată o ocazie de a fi primit din nou, prin puterea răscumpărătoare a darului lui Dumnezeu – Fiul Său, în cadrul planului de mântuire.

Satana a înțeles curând că acest plan făcea necesar ca Isus, Fiul lui Dumnezeu, să devină om și să plătească pedeapsa pentru păcate în locul omului. Diavolul a tresălit de bucurie. Totuși, el avea o problemă. Cum putea să-l țină pe om sub controlul său? Aici se află cel mai bine ascuns secret al lui Satana.

La cel mai înalt nivel din mintea omului, Dumnezeu a așezat cel mai prețios dar al Său pentru ființa umană – voința. „Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței.”¹³ „Voința este izvorul tuturor acțiunilor tale”¹⁴ Cu o asemenea putere sub control, ar fi foarte ușor pentru Satana să-l aducă pe om la distrugere în timp ce-l înșeală, făcându-l să creadă că are suficient timp să se schimbe atunci când va dori!

Dar ce este cu secretul păstrat atât de bine ascuns de Satana? „Această voință, care reprezintă un factor atât de important în formarea caracterului omului, a fost dată în mâna lui Satana la cădere; și de atunci el lucrează în om și voința și înfăptuirea propriilor sale plăceri, dar spre ruina și mizeria totală a omului.”¹⁵

De ce este acest secret atât de important? Deoarece în aceasta constă metoda lui Satana de a controla fără ca implicarea lui să fie recunoscută! Este exact aceeași metodă pe care a folosit-o în cer. Satana știe că Dumnezeu nu-i va sustrage acest control, pentru că Dumnezeu nu forțează niciodată voința omului. Domnul are un singur plan – acela de a ne câștiga înapoi la El. Datorită darului Său pentru omenire, manifestat prin Isus, Dumnezeu poate spune: „Predă-te Mie, dă-Mi Mie voința ta, ia-o de sub controlul lui Satana și Eu o voi lua în stăpânire; apoi voi putea lucra în tine și voința și înfăptuirea după buna Mea plăcere.”¹⁶

Omul trebuie să-și sustragă voința de sub controlul lui Satana înainte de a i-o putea oferi lui Hristos. Satana știe bine că nu poate reține voința

omului dacă acesta dorește s-o scoată de sub controlul său. „Ispititorul nu are putere să stăpânească voința sau să constrângă sufletul să păcătuiască.”¹⁷ Atâta timp cât Hristos deține controlul, Satana este lipsit de orice putere. „Satana știe că nu poate să-l înfrângă pe om dacă nu reușește să-i controleze voința.”¹⁸

„Ispititorul nu ne poate constrânge niciodată să păcătuim. El nu poate să ne stăpânească mintea decât dacă ea este predată puterii lui. Întâi trebuie să consimți voința și credința trebuie să se desprindă de Hristos și numai după aceea Satana poate să-și exercite puterea asupra noastră.”¹⁹ În aceasta constă slăbiciunea lui Satana. „Satana este conștient că sufletul cel mai slab care rămâne în Hristos este mai mult decât un adversar pentru oștile întunericului și că, dacă s-ar descoperi, ar întâlni o împotrivire categorică.”²⁰

Trebuie să înțelegem că, deși noi putem să ne sustragem voința de sub controlul lui Satana, nu avem nici o posibilitate s-o păstrăm prin propriile puteri. Ea trebuie să fie predată lui Isus. Doar Dumnezeu o poate ține la adăpost sigur de înșelătoriile Satanei. Dacă voința noastră nu este cu totul predată lui Hristos, Satana va prelua din nou controlul asupra ei. „Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care pusese răstăpânire pe voința omului.”²¹

Mai este un aspect pe care trebuie să-l înțelegem foarte clar referitor la modul în care Satana și demonii lui controlează voința. **„Cei care nu vor să ajungă pradă amăgirilor lui Satana trebuie să păzească bine intrările sufletului; ei trebuie să se ferească a citi, a vedea sau a auzi ceva care ar da naștere la gânduri necurate.”**²² **„Toți oamenii trebuie să-și păzească simțurile, pentru ca Satana să nu obțină biruință asupra lor; căci acestea sunt căile de acces către suflet.”**²³

Cele cinci simțuri ale omului sunt terenul de joacă al diavolului – gustul, mirosul, văzul, auzul și simțul tactil. Toate au un numitor comun: toate trebuie să fie reduse la sentimente înainte de a fi folosite de Satana în planul său. **Poate ar trebui să ne întrebăm câte decizii luăm în fiecare zi prin prisma sentimentelor, în loc să ne folosim rațiunea.**

Voința noastră, luată de sub controlul lui Satana și predată lui Isus, este curățită de către El și ne este oferită înapoi într-o strânsă legătură

cu voința Sa. Astfel, El locuiește în noi și noi în El. Rezultatul este că, atunci când facem voia Sa, noi urmăm de fapt propria voință.

Această predare nu trebuie să fie privită ca o experiență minoră, ceva ce poate fi realizat cu puțin efort și gândire. „Păcatul ne poate ține în stăpânire numai cu voia noastră. Predarea voinței este înfățișată ca scoaterea ochiului sau tăierea mâinii.”²⁴

Să presupunem că un copil al lui Dumnezeu este pradă unui obicei păcătos de care se bucură. El știe că ar trebui să renunțe la acest obicei și uneori se roagă ca Dumnezeu să-l îndepărteze de la el. Poate este chiar convins să-I predea lui Dumnezeu obiceiul dăunător. Ceea ce trebuie să știe este că această condiție este un simptom al unei voințe nepredate. El încă dorește să-și conducă viața și nu vede faptul că, atunci când Dumnezeu controlează voința, noi continuăm să facem alegeri, însă atunci cea mai mare dorință a noastră este să facem voia Sa, și nu a noastră. Trebuie să înțelegem că dorința noastră firească de a face „ce vrem noi” este schimbată într-o dorință naturală de a face voia Lui prin procesul predării. Nu avem nimic de pierdut, în afara dorinței de a face pe plac eului. Dimpotrivă, avem de câștigat prin această trăire la un nivel mai înalt, unde păcatul și-a pierdut puterea și pacea domnește în suflet.

Când voința este sub controlul lui Dumnezeu, cele cinci simțuri sunt supuse rațiunii și conștiinței în loc de a fi supuse sentimentelor. Atunci noi trăim prin credință în loc să trăim prin sentimente. Trăirea prin credință nu anihilează sentimentele, ci doar le așează la locul potrivit. Ele trebuie să urmeze voinței exercitate mai degrabă decât să fie motivația acțiunii voinței.

Acum știi secretul cel mai mare al dușmanului. Dacă niciodată înainte nu te-ai gândit să-ți iei voința de sub controlul lui Satana, de ce să nu faci aceasta chiar acum? Spune-i vrăjmașului cu voce tare: „Îmi iau voința de sub controlul tău și o predau lui Isus”. Apoi spune-i lui Isus: „Te rog, ia voința mea, căci eu nu o pot păstra.”

Isus promite să ia voința ta, să o purifice, să o curățească și să ți-o înapoieze într-o strânsă legătură cu a Sa. „Când renunți la voința și înțelepciunea ta și înveți de la Hristos, vei fi primit în Împărăția lui Dumnezeu.”²⁵

Nu este nici o putere în cer sau pe pământ care să ne poată forța să facem acest pas simplu. Să păstrăm în minte că acești pași mici din planul de mântuire al lui Dumnezeu sunt cei pe care Satana încearcă să ne împiedice să-i înțelegem și să-i facem. Puterea celui rău asupra noastră poate să fie ruptă printr-un pas atât de mic – predarea voinței noastre lui Dumnezeu în fiecare zi. El știe că noi avem cheia în mâinile noastre. Vei face acest pas și vei folosi cheia? Ea va deschide pentru tine sursa de putere cerească prin legătura ta cu Dumnezeu.

Note:

1. Calea către Hristos, p. 26.
2. Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p. 542.
3. Temperantă, p. 276.
4. Testimonies to Ministers, p. 79.
5. Mărturii pentru comunitate, vol. 2, p. 169.
6. Dietă și hrană, p. 35.
7. Parabolele Domnului Hristos, p. 97.
8. The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 977.
9. Parabolele Domnului Hristos, p. 97.
10. Patriarhi și profeti, p. 41.
11. Selected Messages, vol. 2, p. 352-353.
12. Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 294.
13. Calea către Hristos, p. 47.
14. Solii către tineret, p. 153.
15. Solii către tineret, p. 154.
16. Solii către tineret, p. 154.
17. Tragedia Veacurilor, p. 510.
18. Temperantă, p. 16.
19. Hristos Lumina lumii, p. 125.
20. Tragedia Veacurilor, p. 530.
21. Hristos Lumina lumii, p. 38.
22. Faptele Apostolilor, p. 518.
23. Căminul Advent, p. 401.
24. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 61.
25. Selected Messages, vol. 1, p. 110.

2. PERFECT LEGAL

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru ceresc este desăvârșit.” Matei 5:48. Această afirmație din predica lui Hristos de pe munte ne spune clar că planul lui Dumnezeu pentru om nu s-a schimbat niciodată. El l-a creat pe om desăvârșit.

Când Adam a decăzut de la starea de perfecțiune, familia omenească i-a moștenit vinovăția. Cu toate acestea, condiția omului decăzut nu micșorează cu nimic cerința de desăvârșire declarată de Isus în Matei 5:48.

Dumnezeu are însă un plan prin care omul poate să îndeplinească cerințele. Acest plan este îndeajuns de simplu pentru a fi înțeles de om, și în același timp atât de cuprinzător încât numai Dumnezeu i-ar putea dovedi adâncimea. Ioan 3:16.

Satana, prezentând omului caracterul lui Dumnezeu într-un mod fals, a făcut ca planul de mântuire să fie înțeles greșit. Ca urmare, omul a născocit multe metode pentru a atinge perfecțiunea. Îi compătimim pe hinduși, care se rostogolesc pe un pat de țepi, dar, pe de altă parte, noi încercăm să atingem același scop prin facerea de fapte bune pe care, așa cum suntem ispitiți că credem, un creștin bun ar trebui să le facă dacă vrea să ajungă în cer.

Nu contează cât de asemănătoare adevărului este o contrafacere. O contrafacere tot o contrafacere rămâne. Cu cât pare mai aproape de adevăr, cu atât devine mai înșelătoare, de aceea „cea mai puternică fortăreață a viciului în lumea aceasta nu este viața nelegiuită a păcătosului inveterat sau a omului decăzut și lepădat de lume, ci viața aceea care, altfel, pare virtuoasă, onorabilă și nobilă, dar în care este nutrit un păcat, este îngăduit un viciu.”¹

Păcatul acela poate să fie neînsemnat. Dar nu gravitatea păcatului este atât de importantă, cât refuzul de a recunoaște natura malignă a păcatului și de a-I preda lui Isus răzvrătirea noastră. Ceea ce întristează inima lui Isus este rezistența față de lucrarea Lui în viețile noastre, căci El nu poate face nimic cât timp noi nu suntem gata să ne lăsăm lucrăți precum lutul în mâna olarului.

Planul lui Dumnezeu este relatat pe scurt în *Calea către Hristos*.

„Pentru Adam a fost posibil, înainte de căderea sa în păcat, să-și formeze un caracter drept prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Dar el a dat greș și, prin păcatul său, natura noastră este decăzută, iar prin noi înșine nu putem ajunge neprihăniți. Deoarece suntem păcătoși, nesfinți, nu putem păzi în mod desăvârșit legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Noi nu avem o neprihănire a noastră, cu care să facem față, să răspundem cerințelor legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. El a trăit pe Pământ în mijlocul încercărilor și ispitelor, așa cum trebuie să trăim și noi. El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi și acum Se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Sa. Dacă ne predăm Lui și-L primim ca Mântuitor personal, atunci, așa păcătoasă cum ar fi viața noastră, noi suntem socotiți neprihăniți pentru El și prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată.”²

Iată planul minunat al lui Dumnezeu prezentat într-un singur pasaj. Acest plan este însă mult mai complex decât pare la prima vedere. Pavel ne spune: „...căci a binevoit să ne descopere taina voinței Sale, după planul pe care-L alcătuisese în Sine Însuși, ca să-L aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.” Efeseni 1:9,10.

Imaginează-ți! Întregul Univers adus la o armonie desăvârșită prin uimitoarea forță de atracție a dragostei lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!

Dar asta nu este tot. Noi obținem și o moștenire, „...fiind rânduți mai dinainte, după hotărârea Acelui care face toate după sfatul voii Sale.” Efeseni 1:11. Îți poți imagina ce implică faptul ca noi vom deveni moștenitori? Înseamnă că noi suntem cu adevărat membri ai familiei Sale, carnea și oasele Lui. Suntem mai mult decât adoptați, suntem altoiți în adevărata viță. Vom vorbi mai mult despre aceasta într-un capitol următor.

Acum, de vreme ce în planul lui Dumnezeu, Isus este forța în jurul căreia se învâрте întregul Univers și fiecare ființă este legată de El cu corzi de iubire, înțelegem că acel caracter plin de dragoste al lui Hristos (haina Sa de neprihănire), care îmi este oferit mie, unui păcătos, este singura cale prin care îngerii, locuitorii altor lumi și bărbații și femeile din toate țările de pe Pământ cad de acord fără urmă de îndoială că ne aflăm în siguranță pentru veșnicie. Doar când ajungem să avem un caracter ca al Său putem avea o stabilitate ce nu poate fi zdruncinată.

Cu siguranță am înțeles până acum că singura cale spre desăvârșire este prin îndreptățire – ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Sper totodată că este limpede faptul că îndreptățirea înseamnă atribuirea caracterului desăvârșit al lui Hristos unui păcătos imperfect și neajutorat.

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a tăvăli slava omului în țărână, și de a face pentru om ceea ce nu stă în puterea lui de a face pentru sine însuși. Când oamenii își văd propria nimicnicie, atunci sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”³

Să privim acum la *procesul* îndreptățirii. Biblia îl explică lămurit într-o singură propoziție: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Romani 5:1. Cu alte cuvinte, moartea lui Hristos Îi dă dreptul să îndreptățească pe oricine dorește să fie îndreptățit. „Pe crucea de pe Golgota, El a plătit răscumpărarea rasei noastre. Astfel, El a câștigat dreptul de a-i salva pe cei prinși în capcana marelui amăgitor.”⁴ Credința este, deci, doar *mijlocul*, și *nu baza* pentru îndreptățire. Noi nu stăm pe temeiul credinței, ci credința ne dă posibilitatea de a sta în picioare,

încrezându-ne în cuvântul lui Dumnezeu. Credința este mai reală decât toate cele cinci simțuri. (Vezi The SDA Bible Commentary, vol 6, p. 1073.)

Să privim acum problema credinței dintr-o altă perspectivă. Pavel afirmă: „Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.” Galateni 2:16

Să analizăm afirmația din *The Review and Herald*, 24 Aprilie 1888:

„Noi ar trebui să studiem viața Mântuitorului nostru pentru că El este singurul exemplu desăvârșit pentru om. Ar trebui să contemplăm sacrificiul de pe Calvar și să privim la grozăvia păcatului și la dreptatea legii. Studiind despre răscumpărare vom căpăta putere și vom fi înnobilați. Înțelegerea caracterului lui Dumnezeu va fi adâncită și, având în minte întregul plan de mântuire, vom fi capabili să îndeplinim mandatul divin. Având o convingere puternică, putem da mărturie oamenilor despre caracterul neschimbător al legii, demonstrat prin moartea lui Hristos pe cruce, despre natura perfidă a păcatului și despre dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului prin Isus, cu condiția ascultării sale ulterioare de statutele guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ.”⁵

Te rog să recitești ultima propoziție din paragraful anterior și să observi cu ce condiție îl îndreptățește Dumnezeu pe om.

Noi nu putem înțelege acest fel de credință. Aceasta este credința din planul minunat al lui Dumnezeu de mântuire, așa cum mi se aplică mie – un păcătos. Tot ce putem spune este: „Doamne, cred, ajută necredinței mele.”

Sunt așa de bucuros că Dumnezeu a dat fiecărui om *măsura* credinței! Și câtă credință înseamnă aceasta? Suficiență pentru a întinde mâna după ajutor, precum sărmanul tată al cărui fiu era posedat de demoni. Credința noastră doar Îi deschide ușa lui Hristos, pentru ca El

să ne poată ajuta după nevoile noastre și gloria Sa. Isus nu este doar autorul, ci și „desăvârșirea credinței noastre”. Evrei 12:2.

Procesul îndreptățirii este, deci, unul *legal*. Când avem de făcut o lucrare legală trebuie să găsim pe cineva calificat pentru a o îndeplini. Isus este singurul calificat să facă lucrarea noastră legală. „Pe crucea de pe Golgota, El a plătit răscumpărarea rasei noastre. Astfel, El a câștigat dreptul de a-i salva pe cei prinși în capcana marelui amăgitor.”⁶

În timp ce soldații băteau cuiele în mâinile Mântuitorului, „Domnul Hristos câștiga dreptul să devină apărătorul omului în prezența lui Dumnezeu.”⁷ Îndreptățirea, fiind un proces legal, poate să se ocupe doar cu statutul nostru legal (dosarul nostru) și nu cu noi personal. Când un criminal este iertat în urma unui proces legal, statutul lui în fața legii se schimbă, dar caracterul rămâne neafectat.

Pentru același motiv, îndreptățirii îi urmează neprihănirea. Aceasta nu este nicidecum o neprihănire inferioară sau incompletă. Nu este nimic ce timpul, experiența, talentul sau efortul să poată adăuga acestui dar extraordinar. Isus a trăit în lume timp de treizeci și trei de ani și jumătate și a dezvoltat un caracter desăvârșit. Acesta este darul Său nespun de mare pentru noi.

Lasă-ți imaginația să se întindă până la cele mai îndepărtate limite și tot vei găsi că este imposibil să te gândești la ceva ce ai putea adăuga acestui dar unic al desăvârșirii Sale atribuite nouă.

În acest aspect este tentată natura umană să creadă că desăvârșirea nu poate fi de fapt a noastră dacă nu lucrăm cumva pentru a o dezvolta. Există, desigur, o lucrare pe care noi o avem de făcut, o lucrare grea și dureroasă, pe care o vom vedea clar puțin mai târziu. Totuși, trebuie să păstrăm în minte că doar Dumnezeu poate să facă lucrarea Sa și doar omul poate să facă lucrarea lui. Este imposibil pentru Dumnezeu să facă lucrarea omului și totodată să fie consecvent cu propriile legi, și este imposibil pentru om să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu, deoarece nu stă în puterea sa.

Sfințirea – neprihănirea lui Dumnezeu împărtășită – este procesul care delimitează în mod lămurit lucrarea noastră de a Lui și o clarifică. Vom vorbi despre sfințire într-un capitol următor.

Prin procesul îndreptățirii suntem creditați ca ascultători de poruncile lui Dumnezeu. (Vezi Christ Our Righteousness, p. 99, The Review and Herald, 22 August 1893.)

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Romani 5:1. Isus nu doar mă îndreptățește, ci El aduce pacea între mine – păcătosul, și Dumnezeu – Creatorul meu, față de care m-am răzvrătit. „Credinciosul nu este chemat la a face pace cu Dumnezeu; el nu a putut și nu va putea niciodată realiza aceasta. Ceea ce are el de făcut este să-L accepte pe Hristos ca „pacea Sa”, căci prin Hristos avem pace și apropiere de Dumnezeu.”⁸

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.” Romani 8:7-8. Firea pământească este o expresie care ar trebui să-l determine pe fiecare membru al bisericii să reacționeze. Contrar credințelor populare, firea pământească nu se referă la omul din lume care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, ci mai degrabă la omul din biserică; este vorba de omul care-L cunoaște pe Dumnezeu, dar nu caută să-L cunoască mai bine.

Pavel se referă la trei stări ale ființei umane: omul natural, omul pământesc și omul spiritual. 1 Corinteni 2:14-15, 3:1. Fiecare dintre noi trăim la unul dintre aceste niveluri. Cel natural constituie natura pe care o moștenim la naștere. Nivelul spiritual este natura care ni se oferă de către Dumnezeu atunci când ne naștem din nou și continuăm să creștem în Hristos. Natura pământească se află între acestea două. Este acea natură nouă oferită omului la nașterea din Duh, și nu din carne, dar care nu a crescut „...până la statura plinătății lui Hristos” – Efeseni 4:13.

Aceasta este starea omului, așa cum este descrisă de Ioan în Apocalipsa 3:14-22 „...nici rece, nici în clocot... căldicel... nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea...”

„Metafora vărsării din gura Lui înseamnă că El nu poate să prezinte nici rugăciunile, nici exprimările voastre de iubire față de Dumnezeu. El nu poate nicicum să aprobe învățăturile date de

voi din Cuvântul Său și nici lucrarea voastră spirituală. El nu poate să prezinte serviciile voastre religioase cu rugămintea de a vi se da har.”⁹

Suntem conștienți de faptul că dacă rugăciunile noastre nu sunt unse cu Spiritul Domnului Isus, Dumnezeu nu ne aude. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine”, a spus Isus în Ioan 14:6. Aceasta ne pune într-o postură în care trebuie să luăm o decizie. De aceea a spus Isus: „...O, dacă ai fi rece sau în clocot.” Apocalipsa 3:15. Versetul 18 continuă: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc...” Trebuie să păstrăm în minte faptul că omul poate să-și procure acest aur curățit prin foc fără bani sau altă plată. Isaia 55:1.

Cineva a spus: „Victoria se naște din criză.” Criza noastră este nevoia de a conștientiza completa nebulie a condiției de căldicel și de a simți reala noastră nevoie după aurul pe care Dumnezeu ne sfătuiește să-l cumpărăm. Aici avem nevoie de o înțelepciune specială, pentru că mulți au ajuns în acest punct urmând planul lui Satana. Ei cred că scapă de problemele lor, când în realitate cel rău îi conduce spre probleme mai adânci.

A „întoarce foaia”, a „te hotărî să faci mai bine”, a „fi mai credincios” sunt idei bune, dar ele nu au puterea de a schimba viața.

„După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Prima noastră lucrare de îndreptare trebuie să înceapă cu inima.”¹⁰ (Vezi de asemenea Selected Messages, vol. 1, p. 353.)

Decizia pe care trebuie să o luăm este aceea de a-i da voie gândului lui Hristos să devină al nostru. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5.

„Dumnezeu a luat toate măsurile ca să putem ajunge asemenea Lui și El va face aceasta pentru toți cei care nu se împotrivesc printr-o voință stricată, care să lase fără putere harul Său.”

„Dumnezeu ne-a iubit cu o iubire negrăită, și iubirea noastră se trezește față de El pe măsură ce înțelegem ceva din lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea acestei iubiri atrăgătoare a Domnului. Prin cunoașterea iubirii Sale, dovedită față de noi pe când eram încă păcătoși, inima împietrită se înmoaie, se supune, iar păcătosul este transformat și ajunge un fiu al cerului. Dumnezeu nu Se folosește de măsuri constrângătoare; mijlocul pe care îl întrebuințează El pentru a izgoni păcatul din inimă este iubirea. Cu ajutorul ei, El transformă mândria în umilință, iar vrăjmășia și necredința în iubire și credință.”¹¹

Având credința ca vehicul și dragostea ca energie, fiecare dintre ele venind de la Hristos, putem înțelege cu ușurință că procesul trebuie să fie și al Lui. Slavă Domnului! Este al Lui de drept, I-a fost însușit prin moartea Sa nesilită pe cruce. „Acolo, la crucea de pe Golgota, El a plătit răscumpărarea rasei noastre. Astfel, El a câștigat dreptul de a-i salva pe cei prinși în capcana marelui amăgitor.”¹² Aceasta arată clar faptul că Hristos a avut grijă de orice considerație legală cerută de Legea sfântă a lui Dumnezeu, înainte ca El să vină în salvarea omului căzut în groapa păcatului. Căci Hristos este Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Apocalipsa 13:8.

Cu siguranță putem mărturisi acum că planul lui Dumnezeu aduce la tăcere acuzațiile Satanei potrivit cărora omul, odată ce a păcătuțit, îi aparține lui. Ce binecuvântare este acest dar nemăsurat prin care Dumnezeu îi oferă omului înapoi voința pe care Adam a pierdut-o atunci când a căzut! Darul recâștigării voinței ne face în stare să putem iubi, servi și asculta de alt stăpân, chiar dacă știm că singuri nu avem puterea de a duce la îndeplinire ceea ce am hotărât să facem.

Acea alegere i-a conferit lui Dumnezeu libertatea de a-Și îndeplini planul de îndreptățire legală a mea, un păcătos, prin caracterul Lui desăvârșit pe care l-a dezvoltat aici pe Pământ, în timp ce era ademenit

prin cele mai crunte ispite ale Satanei. De aceea citim în Scriptură: „ca și când n-ar fi păcătuit niciodată”, și Satana nu poate face nimic. Iată motivul pentru care atunci când „Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi”.

Dă-mi voie să repet, te rog. Vehiculul este credința, sursa de putere este dragostea, procesul este planul de mântuire și, slavă Numelui Său sfânt, este valabil în orice loc din întreaga lume. Nu este doar valabil, ci constituie unica sursă de bucurie autentică și de fericire pentru întreaga lume.

Note:

1. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 94.
2. Calea către Hristos, p. 62.
3. The Review and Herald, 16 Septembrie 1902, Christ, Our Righteousness, p. 104.
4. Questions on Doctrine, p. 672.
5. Christ, Our Righteousness, p. 35.
6. Questions on Doctrine, p. 672.
7. Hristos Lumina lumii, p. 744.
8. Selected Messages, vol. 1, p. 395.
9. Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 408.
10. Parabolele Domnului Hristos, p. 97.
11. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 76, 77.
12. Questions on Doctrine, p. 672.

3. CÂT DE BINE ÎNSEAMNĂ DESĂVÂRȘIT?

„Ce planuri faceți voi împotriva Domnului? El le zădărnicește! Nenorocirea nu va veni de două ori.” Naum 1:9. Aceste cuvinte ale Scripturii constituie una dintre cele mai uimitoare promisiuni din întreaga Biblie.

Cuvântul Domnului declară, de asemenea: „Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Ioan 8:36. Această făgăduință extraordinară potrivit căreia omul nu va mai eșua niciodată va fi împlinită prin libertatea pe care El ne-o oferă. Ne este zugrăvit aici un timp din viitorul apropiat când, nici măcar în gând, păcatul nu-și va mai arăta fața-i hidoasă.

Prima reacție pe care o putem avea la acest gând este ideea că, odată ce tot răul va fi înlăturat, nu va mai exista nici o înclinație către păcat, iar ascultarea va fi naturală. Totuși, aceasta a fost condiția în cer când a apărut păcatul. Și dați-mi voie să vă reamintesc faptul că omul se depărtează cel mai mult de Dumnezeu în vremuri de liniște și prosperitate. Nu este aceasta una dintre problemele majore ale bisericii de astăzi? „Bogat, îmbogățit...”, dar lipsit de dragoste. Apocalipsa 3:17.

Cum poate face Dumnezeu o promisiune așa de cuprinzătoare? În Maleahi 4:1, Dumnezeu spune că focul care va distruge Pământul va îndepărta și păcatul în acest proces, atât rădăcina cât și ramura. În Ioan 15:5, Isus spune: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele...” Isus le vorbea aici ucenicilor după ce unul dintre ei se separase de grupul celor doisprezece. Nu ar fi la fel de adevărat să spunem că Satana este și el o rădăcină? – Rădăcina pe care cresc ramurile lumii? Acestea vor fi distruse prin foc.

Dar trebuie să privim mult mai adânc pentru a vedea ce este implicat în promisiunea lui Dumnezeu din Naum 1:9, care declară că dușmanul nu se va mai ridica a doua oară. Acest prim dușman a apărut prin faptul că a privit la sine însuși!

Datorită libertății oferite tuturor ființelor create de Dumnezeu, a existat întotdeauna posibilitatea ca rădăcina păcatului să apară. Cum poate promite Dumnezeu că nici unul dintre răscumpărații Săi, ori cineva din lumile necăzute, sau chiar vreun înger în cer nu se va mai răzvrăti niciodată împotriva Sa, nici măcar în gând? Minune a minunilor, acesta va fi impactul planului de mântuire pentru toate creaturile lui Dumnezeu! El, care cunoaște viitorul, ne asigură că va fi întocmai așa cum spune promisiunea.

Lucrarea lui Dumnezeu este încheiată deja pentru locuitorii cerului. Lumile locuite și îngerii s-au putut bucura că au fost eliberați de prezența îngerilor răi și a Satanei. Apocalipsa 12:12. Însă locuitorii acestui Pământ, aflat în carantină, sunt pe deplin conștienți de prezența diavolului și a lucrătorilor săi.

Pentru unii dintre noi însă, păcatul nu a devenit încă „prea păcătos”. Natura sa mortală nu a ajuns până la noi ca malignă. Cumva noi credem că vom putea să ne debarasăm de influența sa vrăjită chiar înainte de a păși în cer.

„Perfecțiunea angelică a eșuat în cer. Perfecțiunea umană a eșuat în Eden... Singura noastră speranță este încrederea totală în sângele Aceluia care îl poate salva deplin pe cel ce vine la Dumnezeu prin El.”¹ Această salvare totală înseamnă o salvare *de sine*, nu *în sine*. Natura malignă a păcatului iese la iveală atunci când ne punem încrederea mai degrabă în noi decât în Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate fi oare acesta motivul pentru care există în lumea noastră de azi o chemare fără precedent a oamenilor din toate clasele sociale la exprimarea sinelui? Națiunile cer independență. Metropolele, orașele și satele își declară fiecare autoritatea. Familiile se destramă aproape la fel de repede cum se formează. Copiii „fac ce vor” ca un rezultat direct al atmosferei exprimării de sine care a pătruns în lume.

Satana își face bine lucrarea. Astfel, afirmarea și valoarea personală sunt declarate a fi răspunsul atât la problemele personale cât și la cele

publice. Gândiți-vă la ce a dat naștere acest spirit cu mult timp în urmă, în cer. „Noi nu ne putem păstra eul și totuși să înțărăm în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă dorim să atingem desăvârșirea, acest lucru va fi posibil doar prin renunțarea la sine și primirea gândului lui Hristos.”²

Gândurile egoiste nu doar că nu sunt potrivite pentru cer, ci „atunci când eul este amestecat în lucrarea noastră, adevărul pe care îl aducem altora nu ne sfințește, purifică și înobilează inima; el nu va da mărturie pentru noi ca fiind vase potrivite pentru a fi folosite de Stăpân.”³

Cum putem noi să fim goliți de noi înșine? Evrei 12:6 ne spune că „Domnul pedepsește ... pe orice fiu pe care-l primește”, pentru a îndepărta orice rădăcină de sine care ar putea apărea pentru a ne tulbura.

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește...” Evrei 12:25. Cât de ușor este să ascunzi eul în spatele unei aparente neînțelegeri a Celui care vorbește! Dumnezeu nu ne promite că vom înțelege totul înainte de a răspunde chemării Sale. Evrei 11 ne descoperă un număr mare de credincioși care nu au înțeles scopul lui Dumnezeu, însă, cu toate acestea, toți au ascultat. Abel, Enoh, Noe și Avraam sunt doar câțiva dintre ei. Unii ar putea numi acest lucru o credință oarbă. Dar aș dori să vă reamintesc că fiii lui Dumnezeu „...umblă prin credință, nu prin vedere.” 2 Corinteni 5:7.

Cât de bine înseamnă desăvârșit? Perfecțiunea nu este o stare a binelui care trebuie atinsă, ci mai degrabă o stare de încredere implicită în Dumnezeu fără îndoială sau întrebări. Aceasta a fost caracteristica ce a marcat viața lui Iov și care I-a permis lui Dumnezeu să spună despre Iov că era „...un om fără prihană și curat la suflet...” Iov 1:8.

Domnul I-a lăudat în ciuda faptului că Iov mărturisește în capitolul 42:6: „...mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” Noe a fost declarat a fi „...neprihănit ... și fără pată...” – Genesa 6:9. Totuși, ca și în cazul lui Lot, Moise, Avraam, David și Solomon, raportul biblic al vieților lor descoperă imperfecțiunea lor.

Cât de bine înseamnă, atunci, desăvârșit? Depinde.

„După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai

o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Prima noastră lucrare de îndreptare trebuie să înceapă cu inima.”⁴

„Cine depune eforturi să păzească poruncile lui Dumnezeu numai dintr-un simțământ al datoriei, pentru că i se cere să facă acest lucru – nu va ajunge niciodată să aibă bucuria ascultării. El nici nu cunoaște ascultare. Când cerințele lui Dumnezeu sunt considerate o povară, pentru că ele vin în conflict cu înclinațiile firii, atunci putem ști că viața aceasta nu este o viață de creștin. Adevărata ascultare este lucrarea unui principiu lăuntric. Ea izvorăște din iubirea pentru neprihănire, din iubire față de Legea lui Dumnezeu. Esența întregii neprihăniri constă în credincioșia față de Răscumpărătorul nostru.”⁵

Dumnezeu are un plan prin care noi putem fi găsiți desăvârșiți – nu prin eforturi omenești, „ca să nu se laude nimeni”. Desăvârșirea este un dar minunat al lui Isus Hristos, oferit tuturor celor care cred.

„Legea cere neprihănire – o viață neprihănită, un caracter desăvârșit; și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe Pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească.”⁶

Cât de bine înseamnă desăvârșit? Desăvârșirea este o împlinire divină revelată în viața Domnului nostru Isus pe Pământ. Viața Lui ne descoperă ce înseamnă încrederea deplină, dependența totală de Tatăl pentru supraviețuirea zilnică și pentru îndeplinirea voii lui Dumnezeu.

El Și-a terminat lucrarea – a îndeplinit totul în dreptul nostru – știind că noi, prin propria putere, nu am fi putut niciodată face ceea ce pretinde Legea lui Dumnezeu. Care este partea noastră? Exercițarea

voinței! Alege să ai încredere în El! Chiar dacă știm cu nu vom putea face ceea ce decidem să facem, prin alegerea noastră deschidem ușa pentru ca Hristos să facă în dreptul nostru ceea ce noi nu putem face pentru noi. Astfel, în adevăr, copilul lui Dumnezeu alege să aibă încredere în toate lucrurile. De aici înainte partea sa este de a-L lăsa pe Hristos să lucreze în el și de a refuza să permită diferitelor circumstanțe sau situații să creeze îndoială cu privire la metoda prin care lucrează Dumnezeu.

Când refuzăm să punem la îndoială *metoda Lui de a lucra* în noi, și credem că El știe ce face, atunci vom fi învățat secretul biruinței lui Hristos – chiar în fața unei aparente înfrângerii.

Permiteți-mi să închei acest capitol citând paragraful meu preferat, care mi-a fost de un real folos, izvorât din pana celei care a trăit ce a scris:

„Prezența Tatălui L-a cuprins pe Hristos și nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit iubirea nemărginită, pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul Său de mângâiere și este și pentru noi. Acela care este pătruns de Spiritul Domnului Hristos rămâne în Hristos. Lovitura țintită spre el cade asupra Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Și orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El n-are nevoie să se împotrivescă răului, deoarece Domnul este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, și toate lucrurile (îngăduite) lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Romani 8:28.”⁷

Cât de bine înseamnă desăvârșit? Tot binele pe care îl vom avea noi vreodată este pur și simplu o încredere deplină în Isus. „Prin meritele Domnului Hristos, prin neprihănirea Sa, care ne este acordată prin credință, noi trebuie să tindem spre desăvârșirea caracterului creștin.”⁸

Note:

1. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1132, The Signs of the Times, 30 Decembrie 1889.
2. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 143.
3. Selected Messages, vol. 1, p. 405.
4. Parabolele Domnului Hristos, p. 97.
5. Parabolele Domnului Hristos, p. 97, 98.
6. Hristos Lumina lumii, p. 762.
7. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 71.
8. Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 744.

4. O RELIGIE DE CIMITIR

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” Romani 6:3. Cei mai mulți creștini care au fost botezați prin imersiune sunt pe deplin conștienți că au fost botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Dar mult prea puțini sunt conștienți de faptul că botezul este în moartea lui Hristos.

Pavel spune: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” Romani 6:4.

Botezul simbolizează experiența unei morți care ar fi trebuit să aibă loc deja în viața credinciosului. Moartea de care se vorbește aici este moartea naturii cu care am fost născuți. Acea natură veche, imposibil de schimbat, este potrivită numai pentru moarte. Rezultatul natural al morții este îngroparea a ceva ce nu mai are posibilitatea revenirii la viață. De fapt, Pavel afirmă chiar că „...omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” Romani 6:6.

„Fără îndoială, marea dificultate pentru majoritatea credincioșilor este faptul că ei încearcă să trăiască viața lui Hristos fără ca mai întâi să fi murit moartea lui Hristos. Ei gândesc că Hristos a murit pentru ca noi să nu mai avem nevoie să murim, și astfel, prin credința în Hristos, speră să trăiască fără a muri întâi. Pavel a spus: „Cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu” – Romani 8:8, și „cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească...” – Galateni 5:24”.¹

O înțelegere clară a importanței acestui lucru este absolut necesară dacă vrem ca drumul nostru în tovărășia Domnului să fie victorios.

„Nașterea din nou este o experiență rară în veacul nostru. Acesta este motivul pentru care există atât de multă confuzie în biserici. Mulți, atât de mulți din cei ce pretind că au Numele lui Hristos sunt nesfințiți și profani. Ei au fost botezați, dar au fost îngropați vii. Eul nu a murit și de aceea nu au înviat la o viață nouă în Hristos.”²

Afirmația de mai sus a fost scrisă în anul 1897. Fără îndoială, ea ar fi la fel de adevărată astăzi. Pavel afirmă mai departe: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Corinteni 5:17.

De ce este necesar ca vechea natură să moară? Isus răspunde: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.” Matei 16:25. Se pare că nu se poate face nimic pentru a vindeca vechea natură păcătoasă a omului. Ea pur și simplu trebuie să moară. Dacă vrem o viață nouă, cea veche trebuie să treacă.

Meade MacGuirre, în cartea sa, *His Cross and Mine* (Crucea Lui sau a mea), ne oferă o introspecție care ne este folositoare.

„Este o mare diferență între păcate și păcat. Mulți oameni întâmpină dificultăți serioase în viața lor de creștini pentru că nu înțeleg această diferență. În spatele tuturor actelor noastre de călcare a legii se află principiul păcatului din care acestea izvorăsc. Chiar dacă toate faptele noastre rele au fost iertate, noi tot continuăm să păcătuim. Ceva mai mult decât iertarea păcatelor trebuie făcut pentru noi.”³

MacGuirre continuă:

„Aici este necesar să vedem distincția între păcat și păcate. Dumnezeu este oricând gata ca, prin meritele lui Hristos, să ne

ierate păcatele – acte de neascultare, călcări ale legii divine – ca răspuns la rugăciunea pocăinței și a credinței. Dar Dumnezeu nu poate ierta păcatul.

Păcatul este natura care ne duce la neascultare de legea lui Dumnezeu. Natura cu care noi venim în lume nu se schimbă, așa cum citim în cuvintele Mântuitorului: „Ce e născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.” Ioan 3:6. Singura cale de a scăpa de o natură rea este moartea. Singurul mijloc prin care putem primi o natură bună este nașterea din nou.”⁴

Moartea este singura modalitate prin care ne putem debarasa de vechea natură.

Iată cum are loc această moarte în omul credincios. Pasiunile josnice își au locul lor în trup și lucrează prin el. Cuvintele *carne* sau *de carne* sau *poftele trupului* se referă la natura josnică. Nouă ni se poruncește să răstignim trupul, cu patimile și poftele sale. Cum? Producând durere trupului? Nu. Ceea ce doresc să fac este să ucid tentația de a păcătui; să omor gândul corupt. Vreau ca fiecare gând să fie controlat de Isus Hristos. (Vezi Faptele Apostolilor, p. 127-128.)

În Romani 6, Pavel declară că moartea naturii vechi este reală. În versetul 11 ni se cere să admitem că aceasta este o realitate! Aici se poticnesc mulți creștini. Este atât de ușor să crezi că această experiență este o expresie teologică, în loc de a o privi ca pe ceva real și practic!

Satana este responsabil pentru acest raționament. Când Dumnezeu afirmă ceva, Satana va susține contrariul, va modifica sau va încerca să modifice acel lucru pentru a-i servi cauzei sale. Satana știe că în momentul în care creștinul va crede cu adevărat că natura sa veche este într-adevăr rea, puterea lui va fi înfrântă.

Pentru a întări pretențiile sale că experiența morții nu este una reală, Satana încearcă să-i facă pe creștini să trăiască din ce în ce mai mult prin sentimente decât prin credință. Așa îl face pe credincios să păcătuiască. Apoi el se întoarce și îl învinovățește pe omul respectiv pentru căderea în păcat, și folosește experiența căderii ca pe o dovadă că vechea natură nu este moartă. Satana pur și simplu folosește

raționamentul perfect care spune: „Dacă vechea ta natură era moartă, nu ai fi fost ispitit”.

În acest punct creștinul trebuie să înceteze a încerca să raționeze prin prisma sentimentelor care îi străbat ființa. El trebuie ca, în ciuda sentimentelor, să creadă Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă el s-a predat lui Dumnezeu, atunci știe că „...cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei”. Galateni 5:24. Trebuie să ne întoarcem mereu la Cuvântul lui Dumnezeu și să încetăm să argumentăm sugestiile lui Satana, dacă vrem să rămânem creștini. Dumnezeu spune că natura ta cea veche este moartă, chiar dacă ai căzut în păcat prin ispitire. Satana, dimpotrivă, spune că nu este moartă. Întrebarea la care trebuie să răspundem acum este nu *ce* credem, ci *pe cine* credem.

Cum pot să fac față acestor sentimente? Citește din nou capitolul 1 și observă faptul că Satana este maestru în a lucra cu sentimentele noastre. Afirmatia următoare întărește acest lucru:

„Noi ar trebui să ne predăm zilnic lui Dumnezeu și să credem că El acceptă sacrificiul nostru fără a cerceta dacă avem acel sentiment care să corespundă credinței noastre. Sentimentele și credința sunt atât de diferite una de alta pe cât este de departe estul de vest. Credința nu depinde de sentimente. Noi trebuie să strigăm la Dumnezeu cu sinceritate, prin credință, fie că simțim, fie că nu, și apoi să ne trăim rugăciunile. Asigurarea și dovada noastră sunt Cuvântul lui Dumnezeu și, după ce am cerut, trebuie să credem fără să ne îndoim.”⁵

Pentru a ne ajuta să vedem cât de subtilă este aceasta chestiune a credinței versus sentimente, să gândim limpede în timp ce citim următorul citat:

„Dumnezeu trebuie slujit din principiu, și nu din sentiment... Nu confundați credința cu sentimentul. Acestea sunt distincte. Credința trebuie să fie exercitată. Noi trebuie să punem această credință continuu la lucru. Să credem, să credem! Credința voastră să aducă binecuvântarea, și aceasta va fi a voastră. Sentimentele voastre nu au nimic de-a face cu această credință. Când credința

aduce binecuvântare inimii voastre și voi vă bucurați de această binecuvântare, bucuria aceasta pe care o simțiți nu mai este credință, ci sentiment.”⁶

Ultima propoziție din paragraful de mai sus nu este foarte ușor de înțeles. Te rog, citește-o încă o dată. Acum să privim mai atent la ea. Evident, de la credință la sentiment este un pas foarte mic. Cu alte cuvinte, putem spune că a trăi prin credință cere o vigilență constantă pentru a nu aluneca în trăirea prin sentimente.

Un exemplu biblic clar ne-ar putea ajuta în acest punct. În Luca 10:17, Biblia spune: „Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău.” Sesizează bucuria pe care au afișat-o acești misionari întorși. Niciodată înainte nu mai avuseseră o asemenea experiență. Bucuria lor trebuie să fi fost foarte mare, de vreme ce este menționată în mod special.

Acum ascultă răspunsul lui Hristos în versetul 18: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.” Ce mai răspuns! Aproape văd expresia feței lucrătorilor! Cu siguranță a fost ceva discuție printre acei oameni. „Probabil nu a înțeles ce am spus. De ce este atât de trist? Nu pot să-L înțeleg.” Unii poate chiar au încercat să clarifice vestea.

Isus însă răspundea dintr-o experiență îmbelșugată despre care ei nu cunoșteau nimic. Gândul lui Hristos s-a întors la căderea lui Lucifer, și ceea ce spunea El era doar „Văd aici același spirit pe care l-am văzut în Satana cu mult timp în urmă”. Lui Satana îi fusese dată binecuvântarea unei mari puteri; el a tresăltat de bucurie, dar a uitat binecuvântarea mai mare a relației cu Sursa puterii. Cuvintele-cheie care ne relevă solemnul adevăr sunt „*ne* sunt supuși”.

Citește acum versetele 19 și 20. „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.”

Cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu a putut să o reverse – o binecuvântare care a costat viața Fiului lui Dumnezeu – a fost dată la o parte și redusă la ceva fără valoare comparativ cu scoaterea demonilor. Calvarul a fost prețul plătit pentru ca noi să avem numele

scrise în cer. Hristos putea da puterea de a scoate demoni fără nici un sacrificiu din partea Lui. Cât de adesea ne gândim mai mult la un coș de cumpărături așezate într-un mod miraculos pe treptele din fața ușii atunci când eram în nevoie, decât la darul lui Dumnezeu de a ne permite să fim membri ai familiei Sale, „...din carnea Lui și os din oasele Sale.” Efeseni 5:30.

Acum că am atins problema trăirii prin sentimente, să revenim la chestiunea tratării acestor sentimente. Strângem din dinți și le suportăm? Le ignorăm și sperăm că vor dispărea? Este mai bine să ne exprimăm sentimentele și astfel să ne eliberăm de tensiune sau stres? Astfel de soluții sunt date de către oameni competenți în consiliere.

Putem trata mult mai ușor problema sentimentelor noastre dacă, înainte de toate, verificăm sursa acestora. Trebuie să păstrăm în minte faptul că Dumnezeu lucrează cu inima (mintea) și că lucrarea Lui este dinspre interior spre exterior. Satana, pe de altă parte, lucrează prin sentimente și strategia sa constă în a lucra dinspre exterior spre interior.

Dumnezeu motivează toate acțiunile noastre prin rațiune. Satana le motivează prin simțuri; el trece cu vederea procesul raționării. Te rog amintește-ți: „Nu există decât două puteri care controlează mintea oamenilor – puterea lui Dumnezeu și puterea lui Satana.”⁷ Având aceste lucruri în minte este mai ușor să conștientizăm care este sursa sentimentelor și să știm ce să facem cu ele.

Dar cum rezolvăm problema sentimentelor, chiar atunci când știm că sunt de la cel rău? Trebuie să ne aducem aminte de sfatul aflat în *Căminul Adventist*, p. 128: „Dați morții ispita spre păcat.” Lucrul acesta este imposibil de îndeplinit prin propriile puteri. Acum este momentul în care trebuie să folosim puterea voinței.

Trebuie să *alegem* să-L credem pe Dumnezeu în ciuda propriilor sentimente. Apoi trebuie să admitem cu sinceritate că nu ne putem controla sentimentele și să fugim la Domnul în rugăciune, recunoscându-ne neputința, și mulțumindu-I pentru puterea Sa cea mare și dorința de a ne elibera. El ne va elibera! Sentimentele vor trece și pacea va domni în inimile noastre.

Poate va fi nevoie să facem acest lucru de multe ori până ce Satana se va convinge că nu ne vom lăsa controlați de el prin sentimente. Mergi

prin credință – cu sau fără sentimente. Gândește-te mereu: „Sunt mort, și viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Coloseni 3:3. Ce poate face Satana cu o persoană moartă? Când voința este folosită pentru a alege și ceea ce nu putem duce la îndeplinire, Dumnezeu este glorificat, căci Lui Îi place să facă pentru noi ceea ce ne este imposibil nouă să facem pentru noi înșine.

Poate că o religie de cimitir nu ni se pare prea atrăgătoare; sunt sigur că nici lui Isus nu I s-a părut. Cu toate acestea, este singura cale de a ieși biruitor în această problemă păcatului. El le-a spus grecilor care au venit să-L vadă chiar înainte de moartea Sa: „...dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” Ioan 12:24.

Permite-mi să-ți sugerez că cimitirul tău poate fi propria casă, locul de muncă, biroul sau orice loc unde eul se ridică în timpul activităților de zi cu zi. A rămâne creștin cere mult mai mult decât o crucificare zilnică a eului. Împreună cu Pavel, noi trebuie să „purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. (...) Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.” 2 Corinteni 4:10,12.

Există un singur mod prin care noi îi putem atrage pe alții la Isus, și nu la noi. Dacă eul este ascuns (crucificat), Isus este revelat. „Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.”⁸

Note:

1. The Life of Victory, de Meade MacGuirre, p. 35.
2. The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1075, Manuscript 148, 1897.
3. His Cross and Mine, de Meade MacGuirre, p. 80.
4. His Cross and Mine, de Meade MacGuirre, p. 91.
5. Selected Messages, vol. 2, p. 243.
6. Mărturii pentru comunitate, vol. 1, p. 167.
7. Temperantă, p. 276.
8. Parabolele Domnului Hristos, p. 69.

5. CREȘTINUL NU SE FACE, SE NAȘTE

Experiența nașterii din nou despre care se vorbește adesea în Noul Testament este adesea foarte greșit înțeleasă. Pentru mulți, ea înseamnă doar a crede în Isus. Pentru alții, a fi născut din nou înseamnă a-L accepta pe Isus ca Mântuitor personal; în timp ce o altă categorie pune semn de egalitate între botezul prin scufundare și nașterea din nou.

Dați-mi voie să sugerez că nașterea din nou, așa cum este ea ilustrată în Cuvântul lui Dumnezeu, este o experiență atât de dinamică și revitalizantă încât multor oameni li se pare dificil să accepte în mod literal ceea ce învață Scriptura.

„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.” 1 Ioan 3:9.

„Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.” 1 Ioan 5:1,

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștiga biruință asupra lumii este credința noastră.” 1 Ioan 5:4.

Vedem așadar că nașterea din nou constituie puterea vieții creștine. Să descoperim mai departe cum putem experimenta personal, în mod autentic, această putere. Ioan spune: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” 1 Ioan 5:11,12.

Este oare posibil ca, în căutarea noastră arzătoare după adevăr, să neglijăm să înțelegem „Cine” este Adevărul? Se poate întâmpla ca, în

această căutare, să întâmpinăm un factor care ne orbește, împiedicându-ne să vedem adevărul. Vom încerca să descoperim ce anume poate avea un efect atât de orbitor asupra cercetătorilor sinceri, și cum să netezim calea pentru ca această experiență uimitoare a nașterii din nou să aibă loc.

„Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Apocalipsa 3:20. Aparent aceste cuvinte sunt adresate bisericii laodiceene de astăzi, pentru că ele fac parte din mesajul special al lui Isus către biserica Sa din zilele din urmă. Este deci absolut necesar să răspundem acestei întrebări repetate atât de des: „Cum sunt eu născut din nou?” Sau este aceasta doar o experiență verbală? Este ea literală? Dacă este literală, la cât de mult din viața mea îi oferă acces lui Isus, la viața mea religioasă, la afacerile mele, la timpul meu liber? Cât de departe trebuie să merg înainte ca El să intre în viața mea?

„Orice gând trebuie adus în supunere față de Domnul Hristos. Orice tendințe animalice trebuie să fie supuse puterilor mai înalte ale sufletului. Iubirea lui Dumnezeu trebuie să domnească mai presus de orice; Domnul Hristos trebuie să ocupe un tron neîmpărțit. Trupurile noastre trebuie să fie considerate ca fiind proprietatea cumpărată de El. Mădularele trupului trebuie să devină unelte ale neprihănirii.”¹

În mod evident, această experiență implică mai mult decât disponibilitatea de a spune adio obiceiurilor rele, naturii decăzute, iubirii de lume și lucrurilor pământești. *Orice gând* trebuie să fie sub controlul Său. Toate înclinațiile naturale, și chiar trupul trebuie să reflecte neprihănirea Lui.

Pentru ca acest lucru să fie realizat, Isus a spus: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi.” Apocalipsa 3:18.

„Ce anume înseamnă ticăloșia și goliciunea celor care se simt bogăți și cred că nu duc lipsă de nimic? Este lipsa neprihănirii lui Hristos.”²

Nici măcar o credință puternică în învățăturile corecte din punct de vedere doctrinal ale bisericii nu pot să mântuiască pe cineva. Isus trebuie să aibă control deplin asupra fiecărui aspect din viața noastră. Nu este o cerință arbitrară a Mântuitorului; este pur și simplu una din legile divine naturale ale lui Dumnezeu. Legea este cea care spune: „...umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu...” Romani 8:7.

Din acest motiv a venit Nicodim la Isus în timpul nopții. Inima lui era grea pentru că tânjea după neprihănirea lui Hristos și asigurarea mântuirii, dar nu știa cum să le obțină. Isus a înțeles nevoia lui și a mers direct la țintă: „...dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3:3. Bogăția lui Nicodim, influența, realizările personale, nu au avut nici o valoare în îndeplinirea cerințelor exprimate de Isus pentru ca nașterea din nou să poată avea loc.

Aceasta era criza lui Nicodim. Nefiind în stare să înțeleagă răspunsul, el a întreat: „Cum se poate face așa ceva?” Ioan 3:9. Isus îi spusese deja: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.” – versetul 6. Nicodim închidea ochii la această realitate. Eul era încă viu în el.

Afirmația lui Isus rostită față de Nicodim este valabilă și astăzi. Firea pământească nu poate crucifica ceea ce este pământesc, indiferent de cât de multe promisiuni am face și câte angajamente ne-am lua, și indiferent de cât de mult efort sincer am depune. Întotdeauna va fi o mică părticică din „eu” care este încă viu și care va vrea să preia conducerea din nou și din nou. Cineva a spus că e mai bine să te gândești la „eu” ca la ceva rău decât să nu te gândești de loc.

Hristos stă la ușa bisericii Sale, implorând: „...Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el...” Apocalipsa 3:20. De ce ni se prezintă Isus în această? Pentru că noi, ca și Nicodim, suntem încă orbi față de „eu”. Încă trebuie să înțelegem că un om nu *se face* creștin, ci *se naște*.

Mulți creștini sinceri cred că, prin ajutorul lui Dumnezeu, firea cea veche – pământească – poate fi curățată, purificată și eliberată de rău, și astfel ei vor putea să trăiască victorioși pentru Dumnezeu. Aceasta este contrafacerea lui Satana. Planul lui este să-i determine pe oameni

să creadă că natura umană poate fi schimbată. Satana știe că aceasta este menită doar morții, dar el încearcă să acopere adevărul cu minciuni și să ne orbească.

„Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.”³

„Hristos a venit pe Pământ îmbrăcând haina umanității și ca reprezentant al oamenilor, pentru a arăta, în războiul cu Satana, că omul, așa cum a fost creat de Dumnezeu, dacă se află în legătură cu Tatăl și cu Fiul, poate să asculte de toate cerințele divine.”⁴

Merită să zăbovim mai mult asupra acestui citat. Aici aflăm motivul pentru care a fost absolut necesar ca Isus să se întrupeze în natura nepăcătoasă pe care a avut-o Adam înainte de cădere. Dumnezeu îl poate modela după voia Sa numai pe cel ce este născut din Duh. Natura păcătoasă este instabilă și nu se lasă modelată de Maestru. Poate că dorința există în minte, însă firea este de neschimbat. Rezultatul va fi un eșec.

Când Isus a spus: „...dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur...” – Ioan 12:24, este evident că vorbea despre botezul care simbolizează moartea.

„Nașterea din nou este o experiență rară în veacul nostru. Acesta este motivul pentru care există atât de multă confuzie în biserici. Mulți, atât de mulți din cei ce pretind că au Numele lui Hristos sunt nesfințiți și profani. Ei au fost botezați, dar au fost îngropați vii. Eul nu a murit și de aceea nu au înviat la o viață nouă în Hristos.”⁵

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” Ioan 1:12,13. Este clar că Inspirația ne învață cu privire la necesitatea omului de a se naște din nou înainte de a deveni fiu al lui Dumnezeu, membru al familiei Sale. Moartea trebuie să precedă viața.

Soluția la această problemă se află dincolo de puterea omului. Chiar și în natura lui păcătoasă, el își poate exercita voința dată de Dumnezeu și poate alege să moară și să fie născut din nou.

Acest proces este descris în capitolul întâi al cărții de față. Nu putem controla nașterea noastră naturală dar, slavă Domnului, avem de jucat un rol esențial în experiența nașterii din nou. Putem alege să fim născuți din nou. Dar chiar și în această experiență trebuie să existe o legătură cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta se realizează prin îndreptățire.

Tatăl îl îndreptățește pe credincios pe baza acceptării lui Isus și a ispășirii Sale de la cruce înfăptuite în dreptul credinciosului.

Isus a trăit având o legătură directă cu Tatăl. El a spus: "...Fiul nu poate face nimic de la El Însuși..." Ioan 5:19. Viața Lui de ascultare față de fiecare cerință divină nu a fost trăită independent de Tatăl, ci sută la sută în dependență de El. Prin aceasta, viața Lui este un exemplu desăvârșit, demn de urmat.

Isus ne spune: „Fără Mine nu puteți face nimic...” Ioan 15:5. Fără Isus, chiar și în urma experienței nașterii din nou, noi nu putem îndeplini cerințele divine. Dar când Isus locuiește în noi, așa cum Tatăl a locuit în El, ascultarea devine posibilă. El o realizează în noi. Nu este aceasta o veste bună?

Iată acum întrebarea care se pune: „Care este cerința divină de care trebuie să ascult?” Găsim răspunsul în următorul citat: „Dumnezeu ne cere o predare deplină a inimii înainte ca El să ne poată îndreptăți. Și, pentru ca omul să rămână în starea de îndreptățire, este nevoie de ascultare continuă printr-o credință vie, activă, care lucrează prin dragoste și curățește sufletul.”⁶

Vom observa că, în timp ce condiția pentru a obține îndreptățirea este predarea, condiția pentru a o menține este ascultarea continuă. Ne face îndreptățirea capabili să ascultăm? Nu. Îndreptățirea se ocupă doar de statutul nostru legal în fața lui Dumnezeu.

Cum putem îndeplini cea de-a doua condiție? Iată cum:

„Pe măsură ce Dumnezeu lucrează în inimă și omul își predă voința și cooperează cu El, acesta manifestă în exterior ceea ce Duhul Sfânt lucrează în inimă; există armonie între scopurile inimii

și faptele vieții de zi cu zi. Fiecare păcat trebuie părăsit și privit ca fiind cauza crucificării Domnului vieții și al slavei, iar credinciosul trebuie să aibă o experiență progresivă, urmând în mod continuu exemplul lui Hristos. Prin predare continuă a voinței, prin ascultare continuă putem păstra binecuvântarea îndreptării.”⁷

Observați că datoria omului este de a-și preda voința. Viața lui Hristos a fost o viață de continuă supunere. Vom vorbi mai multe despre aceasta într-un capitol viitor. Ascultarea continuă este rezultatul sfințirii despre care vom vorbi chiar în capitolul următor. Unora dintre cititori li s-ar putea părea că natura umană a fost prezentată ca fiind total ne semnificativă. Într-adevăr, aceasta este ideea.

„Când sufletul se predă lui Hristos, *o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă*. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin el însuși. *Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească*. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana... Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfînțite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. *Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțiva timp, putem da la o parte tovărășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El în fiecare clipă, vom fi biruiți.*”⁸

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a tăvăli slava omului în țărână, și de a face pentru om ceea ce nu stă în puterea lui de a face pentru sine însuși. Când oamenii își văd propria nimicnicie, atunci sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”⁹

„De ce este atât de greu de trăit o viață de lepădare de sine, de modestie? Pentru că așa-zii creștini nu sunt morți față de lume. De fapt, este ușor să trăim după ce am murit.”¹⁰

Amintiți-vă, căile Domnului nu sunt căile noastre. Calea Lui poate părea că duce la eșec, însă ea este singura cale către adevărata biruință. Pentru că atunci când suntem cu adevărat născuți din nou,

Noi trăim murind.

Puterea vine din slăbiciune.

Prin predare obținem biruința.

Atunci vom ști că un creștin se naște, nu se face.

Note:

1. Căminul Advent, p. 128.
2. Christ Our Righteousness, p. 90.
3. Hristos Lumina lumii, p. 172.
4. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 650, The Signs of the Times, 9 Iunie 1898.
5. The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1075, Manuscript 148, 1987.
6. Selected Messages, vol. 1, p. 366.
7. Selected Messages, vol. 1, p. 397.
8. Hristos Lumina lumii, p. 324.
9. Christ Our Righteousness, p. 104.
10. Solii către tineret, p. 127.

6. CE URMEAZĂ DUPĂ ÎNDREPTĂȚIRE?

Dacă cineva este îndreptățit iar în rapoartele lui din cer scrie „ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată”, ar părea ciudat să dorească vreo adăugire la un așa raport! A dori așa ceva doar demonstrează o gândire legalistă. Există încă dorința de a face ceva care să ne determine să simțim că este adevărat. Cea mai înaltă țintă pentru un om care a fost îndreptățit este ca, prin credință, să-și mențină poziția nemeritată pe care Dumnezeu, prin dragostea Sa, i-a oferit-o în dar. În momentul în care am fost îndreptățiți noi am fost, de asemenea, sfințiți. Ambele stări sunt obținute doar prin credință.

Îndreptățirea se ocupă cu raportul nostru din cer. Ea schimbă acest raport de la cel al unui criminal condamnat la acela al unui om liber – un raport impecabil, privind inclusiv trecutul.

Sfințirea este planul ceresc prin care criminalul eliberat (acum membru al familiei lui Dumnezeu) îi poate mulțumi continuu lui Dumnezeu pentru darul nespus de mare al îndreptățirii oferit unui om nenorocit, care nu merita nimic. Cum face el acest lucru? Dându-i voie zilnic lui Dumnezeu să lucreze în el, după buna Lui plăcere, și voința și înfăptuirea. Filipeni 2:13.

Partea noastră este să-i permitem lui Dumnezeu să lucreze în viețile noastre, obișnuindu-ne să spunem „da” de fiecare dată când Isus îndeamnă: „Iată calea, mergeți pe ea.” Cerința divină pentru aceia care intră în cer este ca ei să aibă o încredere totală în Isus, fără să se îndoiască, să amâne sau să se întrebe „de ce” sau „cum”. Răspunsul nostru la călăuzirea Lui trebuie să fie la fel de natural precum floarea care se întoarce după soare.

Evident, în drumul nostru spre cer nu trebuie să existe îndoială cu privire la îndreptățirea noastră (neprihănirea atribuită) sau la sfințirea noastră (neprihănirea împărtășită). Prin îndreptățire ne este atribuită puterea de ascultare pentru acum și pentru viitor.

„Cei care arată lumii că recunosc supunerea față de Dumnezeu, păzind toate poruncile Sale, sunt acceptați ca fiind ai Săi prin neprihănirea divină atribuită.”¹

„Noi ar trebui să studiem viața Mântuitorului nostru pentru că El este singurul exemplu desăvârșit pentru om. Ar trebui să contemplăm sacrificiul de pe Calvar și să privim la grozăvia păcatului și la dreptatea legii. Studiind despre răscumpărare vom căpăta putere și vom fi înnobilați. Înțelegerea caracterului lui Dumnezeu va fi adâncită și, având în minte întregul plan de mântuire, vom fi capabili să îndeplinim mandatul divin. Având o convingere puternică, putem da mărturie oamenilor despre caracterul neschimbător al legii, demonstrat prin moartea lui Hristos pe cruce, despre natura perfidă a păcatului și despre dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului prin Isus, cu condiția ascultării sale ulterioare de legile guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ.”²

„Religia personală este, printre noi, oamenii, în declin. Există mult formalism, multă discuție despre religie; însă în experiența noastră trebuie să fie adus ceva mai adânc și mai solid... Avem nevoie să-L cunoaștem pe Dumnezeu și puterea dragostei Sale, așa cum sunt descoperite în Hristos, printr-o experiență practică... Noi trebuie să avem un caracter creștin desăvârșit, prin meritele lui Hristos, prin neprihănirea Lui care ne este atribuită prin credință.”³

Desăvârșirea vine și ea tot prin îndreptățire, iar prin sfințire această stare poate fi păstrată. Aceasta va fi condiția noastră nu numai până la revenirea lui Isus, ci de-a lungul eternității. Va fi bucuria noastră aceea de a ne exprima aprecierea în fața întregului Univers pentru darul neprețuit al lui Hristos, oferit nouă fără merit.

Mântuirea depinde de îndreptățirea care ne este oferită gratuit de către Dumnezeu. Atitudinea noastră față de acest dar este exprimată prin modul în care înțelegem sfințirea și prin disponibilitatea de a-I permite lui Isus să ne remodeleze caracterele, astfel încât să-l reflecte pe al Lui. Aceasta este lucrarea Lui, indiferent de metodele folosite pentru a o duce la îndeplinire. Partea noastră este să ne supunem Lui.

Este sfințirea dovada îndreptățirii? În Ioan 15:5, Isus spune: „Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce mult rod...” Roadele Duhului trebuie să se vadă în toți cei care sunt într-adevăr îndreptățiți. Galateni 5:22,23. Tot ce are de făcut credinciosul este să rămână în această relație cu Hristos, și astfel va aduce rod. Hristos este vița; credinciosul este mlădița. *Calitatea* de membri ai familiei lui Dumnezeu este motivul bucuriei noastre. Ar trebui să refuzăm să nutrim o gândire condițională. Când suntem altoiți la Viță, noi devenim parte din ea. Întotdeauna vom avea nevoie de îndreptățire. Caracterul lui Hristos este singurul acoperământ care poate îndeplini toate cerințele Legii desăvârșite a lui Dumnezeu, de aceea el trebuie să fie păstrat.

„Vrăjmașul omului și al lui Dumnezeu nu vrea ca acest adevăr (neprihănirea prin credință) să fie prezentat în mod lămurit, pentru că el știe că, dacă oamenii îl acceptă pe deplin, puterea lui va fi zdrobită. Dacă el poate controla mințile oamenilor, astfel încât îndoiala, necredința și întunericul să fie parte din experiența celor care pretind că sunt copiii ai lui Dumnezeu, atunci el poate învinge prin ispite.”⁴

„Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului...” Luca 10:19

Este evident că majoritatea creștinilor nu au experimentat în viața lor, în mod conștient, faptul că pot trăi eliberați de sub puterea lui Satana. Aceasta nu înseamnă, însă, că nu mai suntem supuși ispitelor, ci odată cu păcatul, ispita își va fi pierdut *puterea*. Aceasta este o veste bună pentru noi toți!

Păcatul are o influență puternică asupra familiei umane. El este atrăgător pentru natura păcătoasă, pentru că oferă plăcere pentru moment. Este senzational tocmai pentru că este interzis; întărește spiritul de independență și este un abuz al puterii de alegere sau al puterii voinței. Pentru toate acestea, însă, se găsește o soluție în dreptul creștinului născut din nou care umblă cu Domnul în neprihănire.

Există un aspect mult mai subtil al puterii păcatului pe care trebuie să-l luăm în considerare: „...și puterea păcatului este Legea” 1 Corinteni 15:56. Termenul grecesc *dunamis* (abilitate), este tradus aici cu „putere”. Cel mai adesea, el sugerează ideea de putere oferită înapoi, redată. Cuvântul ”dinamită” are aceeași rădăcină. Puterea dinamitei constă în puterea exploziei. Dacă legea este „puterea păcatului”, atunci ar trebui să știm ce anume demonstrează valabilitatea acestui lucru. Dumnezeu nu ne-a descoperit legea ca o reflectare a caracterului Său și, în același timp, ca fiind „puterea păcatului”. Legea divină a iubirii L-a determinat pe Dumnezeu să-l creeze pe om cu capacitatea de a păcătui. El i-a dat posibilitatea de a alege. Este oare posibil ca aici să se afle puterea păcatului? „Ispita este biruită atunci când omul, fiind puternic influențat să facă ceva greșit și, știind că poate face lucrul acela, refuză, prin credință, ținându-se cu tărie de puterea divină.”⁵⁵

Este interesant de știut că puterea pe care Isus le-a oferit-o apostolilor Săi (menționată în Luca 10:19) a fost *exousia* (autoritate), nu abilitate. Însă, în același verset descoperim că puterea vrăjmașului este *dunamis* (abilitate). Putem spune, deci, că Dumnezeu îi dă omului autoritate asupra întregii abilități a lui Satana, însă păstrează sub controlul Său abilitatea și autoritatea asupra diavolului. Prin Hristos, toată puterea Satanei este înfrântă, pentru că el este un dușman învins.

Coloseni 1:13 spune: „El ne-a izbăvit de sub puterea (*autoritatea*) întunericului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui...” Eliberarea de sub autoritatea lui Satana și condiția de membri ai Împărăției lui Dumnezeu sunt unul și același lucru. „Când renunți la propria voință și înțelepciune și înveți despre Hristos, vei fi primit în Împărăția lui Dumnezeu.”⁵⁶

Deoarece legea lui Dumnezeu este o reflectare a caracterului Său, iar Satana încearcă în mod constant să-I reprezinte greșit caracterul, ar

trebuie să găsim aici o cheie prin care să putem dezlega taina legii ca „putere a păcatului”.

Israelul din vechime a fost ținut sub controlul lui Satana timp de secole datorită înțelegerii greșite a legii lui Dumnezeu și datorită abuzării de ea. A fost planul lui Dumnezeu ca legea, așa cum a fost scrisă și revelată la Sinai, să fie un îndrumător prin care oamenii să vină la Hristos. Galateni 3:24. Satana a avut însă alte planuri. El a folosit chiar această lege a libertății pentru a duce în robie. Cum? Prin focalizarea întregului efort asupra unuia dintre rolurile legii, și anume acela de a convinge de păcat. Pavel scrie: „...Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii...” Romani 5:18. Acesta este punctul central al atenției lui Satana și puterea lui asupra omului. El încearcă să ne orbească față de restul versetului: „...tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.”

Satana a exagerat întotdeauna condamnarea și apoi a prezentat ascultarea strictă de lege ca fiind singura soluție acceptată de Dumnezeu. Omul, descurajat în încercările lui de a păzi ceea ce nu poate păzi prin propria putere – *dunamis*, sau autoritate – *exousia*, a fost astfel învins. Condamnarea și vina sunt asociate una cu alta și formează sursa puterii lui Satana, pe care o folosește în lucrarea sa de a-i înșela pe creștini.

Convingerea și vina au fost menite să-i arate omului neputința sa, pentru ca, în această situație extremă, el să se întoarcă spre Dumnezeu, care L-a trimis pe Fiul Său pentru a rezolva problema păcatului. Un părinte iubitor, atunci când are de-a face cu un copil neascultător, manifestă adesea atât autoritate cât și abilitate, chiar dacă va fi greșit înțeles. Păcatul a făcut necesară o descoperire a legii care a existat din eternitate, dar care a fost înțeleasă și aplicată greșit. Prin accentuarea condamnării, funcția cea mai importantă a legii – aceea de îndrumător, a fost ținută ascunsă ochilor omului.

Condamnarea este o forță aspră și constrângătoare în religiile creștine și păgâne. Mulți reformatori au suferit sub puterea ei. Creștinismul în general a luptat cu această problemă, însă doar pentru a găsi în cele din urmă niște răspunsuri omenești care nu pot genera în om nici un pic de dragoste pentru Dumnezeu și nici nu pot induce o

atitudine corectă față de legea Sa. David a avut ochii deschiși și a văzut legea ca pe un îndrumător – cale către Hristos. Răspunsul lui a fost: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.” Ps. 119:97.

Satana a urât legea lui Dumnezeu încă de la începutul apostaziei lui, și a luptat continuu pentru a o schimba. Orice încercare de a folosi îndreptățirea – atribuirea caracterului lui Hristos omului – ca pe un mijloc de a schimba sau a înlătura legea lui Dumnezeu, înseamnă a fi de acord cu Satana și a coopera cu el în rebeliunea împotriva lui Dumnezeu.

Antinomianism, înlăturarea legii lui Dumnezeu, este un răspuns al omului la problema păcatului, care susține prima acuzație a lui Satana împotriva lui Dumnezeu.

Omul modern poate gândi că legea este incapabilă să-i îndeplinească nevoile. Însă el are nevoie de Mântuitorul la care îl aduce legea. Adevărul este că omul e cel care are nevoie să fie schimbat, nu legea. Schimbarea este realizată prin două procese aflate în relație unul cu altul, totuși diferite. Mai întâi, un proces legal care a fost îndeplinit pentru om de către Hristos, pe crucea de la Golgota, când El a luat locul lui și a plătit prețul pe care noi nu-l puteam plăti și trăi. Astfel, raportul omului, păstrat în cer, este schimbat în momentul în care acesta Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor și se așează sub controlul lui Dumnezeu. „Când omul își vede nimicnicia, atunci el este pregătit pentru a fi îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos.”⁷ Calvarul stă ca o dovadă de netăgăduit a imuabilității legii lui Dumnezeu. Dacă era posibil ca legea să fie schimbată sau anulată, Calvarul nu ar mai fi fost necesar. Mulțumim Domnului pentru darul de la Calvar, unde Isus a câștigat dreptul de a elibera pe captivi din lațul marelui înșelător. (Vezi Hristos Lumina lumii, p.744.)

„Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.” Romani 8:1. Îndreptățirea rezolvă problema condamnării creștinului care s-a predat. Mântuitorul a spus: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17. Legea convinge încă, dar numai Satana este cel care condamnă. Creștinul născut din nou

(îndreptătit) învață că, deși Satana lucrează prin sentimentele sale pentru a-l condamna, Hristos nu condamnă. „Ori în ce ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.” 1 Ioan 3:20,21.

Oare înțelegem că numai văzându-L pe Dumnezeu în adevărata Sa relație cu omul – aceea de dragoste, și nu de condamnare – putem avea încredere în El? Aceasta este totodată o adevărată relație părinte-copil. „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.” Romani 8:2. Legea Duhului este menită să ne învețe cum să trăim viața în Isus Hristos, care ne eliberează de sub legea păcatului și a morții. De acestea spune Pavel în Romani 7 că a fost eliberat.

Legea păcatului care spune: „...plata păcatului este moartea...” – Romani 6:23, are o teribilă forță de condamnare asupra noastră, atunci când Satana face presiuni asupra noastră. Planul lui este acela de a ne forța la pocăință prin intermediul unor sentimente groaznice. De multe ori pocăința creștinilor vine în urma dorinței de a fi eliberați de aceste sentimente puternice. Dacă suntem cinstiți, putem vedea că în acest caz egoismul este rădăcina pocăinței. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință.” Romani 2:4. Nu prin condamnare, ci privind la Isus atârând pe crucea de pe Calvar suntem aduși la adevărata pocăință. Cunoscând realitatea faptului că El condamnă păcatul, dar îl iubește pe păcătos, noi vom fi eliberați. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Ioan 8:36.

Pe măsură ce realizăm că suntem victimele unei boli incurabile numite păcat, care a lăsat multe cicatrice, numite obiceiuri, în firea pământească – obiceiuri ce trebuie eradicate – putem înțelege cu câtă răbdare și persistență trebuie să lucreze Hristos pentru a ne elibera de aceste obiceiuri. Numai atunci vom putea înțelege de ce sfințirea – al doilea proces – este mijlocul prin care Dumnezeu schimbă aceste obiceiuri ale noastre, și de ce este ea un proces de o viață. Aceasta nu înseamnă că într-o viață întregă noi vom putea ajunge să fim fără păcat, ci ea formează în noi un model de predare totală și dorință care Îi

permite lui Dumnezeu să lucreze în noi, și să ne dea, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea – Filipeni 2:13.

Îndreptățirea are de-a face cu natura noastră. Pe măsura ce moare față de sine, pe măsură ce îi predă voința lui Dumnezeu și Îl invită să pună stăpânire pe viața sa, creștinul născut din nou primește o nouă natură. Această natură este capabilă să se supună legii lui Dumnezeu, în timp ce vechea natură ura legea lui Dumnezeu. Romani 8:7. Sfințirea preia datoria de a remodela caracterul și a îndepărta obiceiurile care au fost dezvoltate în vechea natură. Aceste obiceiuri și tendințele moștenite sunt lucruri care ne aduc aminte de viața cea veche, în care eul trăia. Ele sunt cele mai puternice legături pe care Satana le are în viața unui creștin născut din nou. Mulțumim lui Dumnezeu că până și aceste legături pot fi rupte prin planul de mântuire!

Note:

1. Christ Our Righteousness, p. 99.
2. Christ Our Righteousness, p. 35.
3. Christ Our Righteousness, p. 81-82.
4. Christ Our Righteousness, p. 54.
5. The SDA Bible Commentary, vol.5, p. 1082, The Youth's Instructor, 20 Iulie 1899.
6. Selected Messages, vol. 1, p. 110.
7. Christ Our Righteousness, p. 104.

7. SCĂRILE SUNT FĂCUTE PENTRU A FI URCATE

A doua epistolă a lui Petru este adresată unui grup de oameni care, asemenea lui, „...au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos...” 2 Petru 1:1.

Cu greu am găsi niște cuvinte mai frumoase prin care să exprimăm faptul că acești oameni erau, ca și Petru, îndreptățiți – eliberați de păcatele lor – și umblau într-o viață nouă. Inspirat de Dumnezeu, Petru le prezintă apoi acestor creștini născuți din nou planul Său de a le atribui nephrihănierea Lui, plan valabil și pentru noi astăzi.

Petru tratează pe larg și cu autoritate subiectul sfințirii. El face cuprinzătoarea afirmație potrivit căreia ne sunt date „...toate lucrurile care țin de viață și divinitate...”. El prezintă deslușit procesul prin care aceste daruri ajung la credincios: prin credința în minunatele și prețioasele promisiuni, care ne arată că acel creștin care se naște din nou poate fi părtaș la natura divină.

El afirmă în continuare că, prin același proces, fuge de stricăciunea lumii. 2 Petru 1:3,4. Păcatul poftei despre care se vorbește aici este egoismul, care este distrus din rădăcină prin moartea vechii firii, prin credință. Isus poate, prin urmare, să-l îndreptățească pe credincios atunci când acesta recunoaște că a murit într-adevăr față de păcat. Romani 6:12.

Conform spuselor lui Pavel, credinciosul nu este doar îndreptățit prin sângele lui Hristos (moartea Sa), ci și mântuit prin viața lui Isus. Romani 5:10. Care este viața aceasta? Slăvit fie numele Lui cel sfânt!

Este viața Lui desăvârșită (caracterul) pe care a trăit-o pe Pământ timp de treizeci și trei de ani și jumătate.

În procesul îndreptățirii, mai întâi îi este atribuit credinciosului caracterul lui Isus, astfel că în raportul vieții sale trecute scrie: „Ca și cum nu ar fi păcătuț”. Apoi, pe măsură ce creștinul învață să umble în această viață nouă, având încredere că Dumnezeu se va îngriji de „toate” lucrurile, acest caracter devine ceva real în viața lui.

Desigur, scopul pentru care este necesar să învățăm cum să trăim această viață nouă este acela de a înțelege să ne bazăm pe această natură divină pentru a distruge obiceiurile rămase din vechea fire, recent crucificată.

„Pe măsură ce Dumnezeu lucrează în inimă și omul își predă voința și cooperează cu El, acesta manifestă în exterior ceea ce Duhul Sfânt lucrează în inimă; există armonie între scopurile inimii și faptele vieții de zi cu zi. Fiecare păcat trebuie părăsit și privit ca fiind cauza crucificării Domnului vieții și al slavei, iar credinciosul trebuie să aibă o experiență progresivă, urmând în mod continuu exemplul lui Hristos. Prin predare continuă a voinței, prin ascultare continuă putem păstra binecuvântarea îndreptățirii.”¹

Este firesc ca, ajunși la acest punct, să ne concentrăm asupra ascultării. Aici eșuează de cele mai multe ori creștinul. Atenția noastră trebuie să fie îndreptată asupra predării. Dacă suntem consecvenți în supunere, Domnul va lucra apoi în noi „...voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere”. Filipeni 2:13.

Caracterul reprezintă ceea ce suntem; reputația, ce cred oamenii că suntem. Primul este descoperit prin obiceiurile noastre, cel de-al doilea printr-un control foarte atent. „Caracterul se descoperă nu prin fapte bune sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice.”²

Obișnuința constă în a face ceva înainte de a ne gândi în mod conștient la ce urmează să facem. O mare parte din viața de zi cu zi este motivată de subconștient. Supunerea noastră față de Hristos trebuie să ajungă un obicei, să devină deci un lucru natural.

„Ne putem ține așa de aproape de Dumnezeu încât în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre se vor întoarce spre El tot așa de natural după cum se întorc florile spre soare.”³³

Pavel ne îndeamnă astfel: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5. Urmarea este o predare atât de deplină încât suntem făcuți ascultători „până la moarte, și încă moarte de cruce” – versetul 8.

Prin imperativul „să aveți” înțelegem că puterea de a controla este în mâinile noastre. „Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit produs în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.”³⁴

Această țintă poate fi atinsă doar prin experiența nașterii din nou, în contextul îndreptării prin credință. Neprihănirea atribuită prin îndreptărire și neprihănirea împărtășită prin sfințire sunt „...tot ce privește viața și evlavia...” – 2 Petru 1:3. Aceste daruri minunate ale lui Dumnezeu devin ale noastre dacă Îl lăsăm să facă pentru noi ceea ce noi nu putem face pentru noi înșine.

Rugăciunea lui Daniel ar trebui să fie și a noastră: „Tu, Doamne, ești drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine...” Daniel 9:7. Este dificil pentru om să accepte faptul că în el nu se află nimic bun. „Când oamenii își văd propria nimicnicie, atunci ei sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”³⁵ Atunci când cineva folosește termenul „două fețe”, știm ce vrea să spună. Cred că Daniel a vrut să spună „Doamne, indiferent ce față încerc să port, totul sfârșește în confuzie, pentru că nu este cea adevărată.”

O, dacă I-am îngădui Domnului să Se manifeste în viața noastră, atunci am putea spune odată cu Pavel: „Căci Dumnezeu, care a zis: “Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe *fața lui Isus Hristos*. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” 2 Corinteni 4:6,7.

Scara lui Petru, care ne prezintă procesul sfințirii, se găsește în 2 Petru 1:5-7: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința

voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” Petru ne prezintă pașii prin care poate fi atinsă sfințirea despre care vorbește Biblia.

„Credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni sunt treptele scării. Suntem mântuiți urcând treaptă după treaptă, suind pas cu pas, până la măsura idealului lui Hristos pentru noi. În felul acesta, El S-a făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.”⁶

Înainte de a începe să urcăm această scară, trebuie să cunoaștem mai mult despre caracteristicile care alcătuiesc structura ei unică. Fiecare treaptă a acestei scări este un pas în dezvoltarea caracterului. Însă nu îndeplinim în totalitate cerința fiecărui nivel înainte de a trece la următorul.

Am putea spune că această scară este ca o funie care atârână de sus. Aceasta face din ea o scară a credinței, faptul că se sprijinește de sus. Cel care începe acest urcuș pornește de la treapta de bază și înaintează treaptă cu treaptă, adăugând la caracterul său, și „în timp ce el lucrează astfel după planul adunării, Dumnezeu lucrează pentru El după planul înmulțirii.”⁷

Pașii trebuie să fie făcuți *în ordine*, deoarece sunt interdependenți. Al doilea depinde de primul, care constituie fundația pe care construiește. Fiecare treaptă a caracterului continuă să fie înmulțită, dezvoltată de Domnul atâta timp cât noi continuăm să creștem spiritual.

Mai este un lucru pe care trebuie să-l cunoaștem despre această scară:

„Înainte credinciosului este pusă posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii. Dar, prin sine însuși, omul este incapabil să atingă această stare. Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfințenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este rezultatul lucrării harului divin atunci când el se supune îndrumării și influențelor înfrânătoare ale Duhului adevărului... Partea

creștinului este aceea de a stăruî în învingerea oricărui defect. El trebuie să se roage continuu Mântuitorului să vindece sufletul său bolnav de păcat. *El nu are înțelepciunea sau puterea de a învinge; acestea aparțin Domnului și El le revarsă asupra acelor care în umilință și pocăință caută ajutorul Lui.*⁸

Ați observat că partea noastră este să acceptăm experiențele vieții fără să ne plângem, și să primim totul ca și când ar veni de la Hristos, chiar dacă Satana a fost cel care a provocat anumite situații? Datorită faptului că haina neprihănirii lui Hristos ne acoperă, trebuie să recunoaștem că nimic nu ne poate atinge fără permisiunea Lui. Romani 8:28.

Hristos îngăduie doar acele lucruri care vor contribui la dezvoltarea caracterului nostru, spre a-l face asemenea caracterului Său. (Vezi Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 71.) Acceptând acest adevăr, învățăm să avem încredere în El în fiecare experiență a vieții. Trăim astfel prin credință, nu prin vedere. Așa a trăit Isus aici, ca exemplu pentru noi.

Iată o altă imagine: „Lucrarea transformării de la păcat la sfințenie este continuă. Zi de zi, Dumnezeu lucrează în vederea sfințirii omului, iar omul trebuie să conlucreze cu El, depunând eforturi stăruitoare în dezvoltarea obiceiurilor bune.”⁹ Sunt definite aici lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea omului. Partea lui Dumnezeu este lucrarea zilnică de sfințire. Partea noastră este să cooperăm „cultivând obiceiurile bune”.

Dacă trebuie să cultivăm obiceiuri bune, întrebarea care apare în mod firesc este: „Cum?” Putem încerca să realizăm acest lucru prin exercitarea voinței, printr-un efort hotărât sau repetând obiceiului dorit, ori putem încerca puterea rugăciunii.

Cuvântul „a cultiva” a fost ales, fără îndoială, datorită sensului său profund. Dacă am schimba termenul „obiceiuri” cu „morcovi” ne-ar fi mult mai ușor să înțelegem acel „cum”. Știm cu toții cum se cultivă morcovii. Tot ce este de făcut pentru ca morcovii să poată crește e să smulgem buruienile și să arăm pământul. Dar cu morcovii ce facem? Îi lăsăm în grija lui Dumnezeu. Numai El poate să-i facă să crească. Noi putem doar să dăm la o parte obstacolele care îi împiedică să crească.

„El dorește să descopere îndurarea Sa. Dacă poporul Său va îndepărta piedicile, El va revărsa apele mântuirii ca niște râuri bogate, care să curgă prin canale omenești.”¹⁰

„Satana se teme mai mult decât orice la gândul că oamenii lui Dumnezeu vor curăți calea, înlăturând toate obstacolele, pentru ca Domnul să-Și poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici slabe și a unei congregații nepocăite.”¹¹

Am învățat deja că noi nu ne putem schimba. „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” Ieremia 13:23. Lucrarea de îndepărtare a obstacolelor din calea formării caracterului nostru constă în a le recunoaște atunci când le vedem. Noi trebuie apoi să perseverăm în rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să ne vindece sufletele bolnave de păcat. El va îndepărta aceste obstacole atunci când noi vom fi dispuși să încetăm a le proteja. Trebuie să facem deosebirea dintre o buruiiană și planta cultivată.

Roadele Duhului sunt plante sensibile care au nevoie de o cultivare atentă până când prind rădăcini puternice. Acestea devin apoi dominante și se consolidează până acolo încât putem spune împreună cu Pavel „...nici unul dintre aceste lucruri nu m-a clătinat...” (Fapte 20:24 – versiunea KJV.)

Toată această pregătire, precum și urcușul pe scara lui Petru, sunt lucrarea credinței. „Sunt unii care încearcă să urce scara creșterii creștine; dar, în timp ce înaintează, încep să-și pună încrederea în puterea omului și, în curând, pierd din vedere pe Isus, Începătorul și Desăvârșitorul credinței lor. Rezultatul este eșecul.” (Vezi Faptele Apostolilor, p. 532.)

Să înțelegem deci lămurit faptul că sfințirea, ca și îndreptățirea, este o lucrare a credinței la fiecare treaptă.

„Urmașii lui Hristos trebuie să devină asemenea Lui și, prin harul lui Dumnezeu, să-și formeze caractere în armonie cu principiile sfintei Sale Legi. Aceasta este sfințirea biblică. Această lucrare poate fi adusă la îndeplinire numai prin credința în Hristos și prin puterea lăuntrică a Duhului lui Dumnezeu.”¹²

„În noi înșine n-avem nici o putere de a face vreun lucru bun, dar ceea ce nu putem face noi va fi lucrat prin puterea lui Dumnezeu în oricare suflet supus și credincios. Prin credință a fost dat copilul făgăduinței, prin credință ia naștere viața spirituală și ni se dă putere să facem lucrările neprihănirii.”¹³

„Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voința omului.”¹⁴

„Numai prin influența harului lui Hristos păcatul poate fi descoperit în natura sa odioasă și în cele din urmă alungat din templul sufletului.”¹⁵

Aceste afirmații demonstrează foarte clar faptul că doar atunci când caracterul lui Hristos ne este atribuit în procesul sfințirii, ajungem în stare să privim păcatul așa cum este el de fapt – o boală mortală. Numai atunci vom începe să-l urâm. Acest lucru va deveni clar din momentul în care începem să urcăm scara.

Veți vedea că acest termen de „păcat” este folosit la singular, lucru care demonstrează că el se referă la boală, și nu la păcate, care sunt simptomele bolii. Putem ajunge destul de repede să nutrim un sentiment puternic de ură față de păcat, lucru care arată spre natura păcătoasă din care acestea izvorăsc. Eforturile noastre sunt de cele mai multe ori direcționate către simptome, și nu către boală. Și tocmai aceasta dorește Satana să facem, deoarece el știe că, până când nu vom trata boala în sine, simptomele vor fi mereu acolo, ținându-ne antrenati în luptă și având în mod constant sentimentul înfrângerii.

Este o realitate faptul că noi trecem cu vederea adevărul că fiecare ființă omenească, în natura sa pământească, este infectată cu această boală incurabilă a păcatului. Din punctul de vedere a lui Dumnezeu, boala, în oricare stadiu ar fi, este tot mortală. Însă anumite simptome sunt... oarecum acceptate în societate, în timp ce altele sunt respinse și considerate ca făcând pe cineva incorigibil.

Noi trebuie sa-I permitem lui Dumnezeu să ne descopere natura mortală a păcatului și să ne aducă la punctul în care vom privi păcatul așa cum îl privește El. Vom tânji apoi să fim eliberați din mrejele păcatului. De ce este atât de dificil pentru ființa umană să înțeleagă? Pentru că am devenit împietriți față de păcat, am ajuns în punctul în care abia mai recunoaștem păcatul când venim în contact cu el. Tragedia este că, trăind în această condiție, uităm că „Domnul Hristos nu a fost atins de pata păcatului, și atunci când sensibilitatea pură a naturii sfinte a venit în contact cu răul, El a îndurat un chin nespus de mare.”¹⁶ Ce lucrare trebuie săvârșită în noi pentru a putea să reflectăm în chip desăvârșit imaginea Lui!

Înainte de a începe să urcăm aceste trepte ale sfințirii, să recapitulăm schema (**vezi Anexa C**). Încercăm aici să arătăm cum încearcă Satana să contrafacă planul sfințirii, așa cum face cu orice alt adevăr biblic. Planul lui Dumnezeu începe cu credința și se încheie cu dragostea (dragostea divină). Planul lui Satana începe cu egoismul, care este viu, și se încheie cu sentimentalism.

Planul lui Satana creează obstacole care îl împiedică pe creștin să dezvolte un caracter ca al lui Hristos. Aceste piedici devin din ce în ce mai puternice, împiedicându-ne să ajungem la ultima treaptă din planul lui Dumnezeu – iubirea de oameni. Aceasta este substituită cu o contrafacere fermecătoare și amăgitoare, pe care o numim sentimentalism. În această zonă a trăirii emoționale, Satana ține captivi milioane de creștini care au fost înșelați.

Nu vreau să transmit ideea că, străbătând acest drum, nu vom simți nici o emoție pozitivă. Dimpotrivă, ea există. Dar dragostea lui Hristos ne constrânge. 2 Corinteni 5:14. În alte cuvinte, dragostea lui Hristos ne strânge laolaltă. Acesta este efectul dragostei divine.

Sentimentalismul presupune emoții foarte puternice, trăite în special de cei care empatizează unul cu celălalt, care se înțeleg reciproc. Dragostea lui Hristos, pe de altă parte, ajunge să-i atingă și să-i cuprindă și pe cei care sunt diferiți de noi, chiar pe dușmani. Ea acceptă orice fel de tratament și reacționează la orice numai cu amabilitate. Desigur, acest lucru nu este natural pentru ființele omenești; o astfel de iubire este un dar de la Dumnezeu și este o consecință a sfințirii.

Trebuie să reținem faptul că, atunci când un creștin îi permite lui Dumnezeu să lucreze la dezvoltarea caracterului său, acesta crește *în har*. (Vezi Parabolele Domnului Hristos, p. 271.) Procesul creșterii este greu de recunoscut atunci când se află în defășurare, însă rezultatul este evident atât pentru credincios cât și pentru cei cu care el vine în contact.

Să urcăm acum această scară împreună, amintindu-ne că fiecare treaptă înseamnă credință, așa cum este arătat în afirmațiile dintre cele două laturi ale scării din schema noastră.

Da, scările sunt pentru a fi urcate, iar noi suntem aproape gata să începem să urcăm. Să ne rugăm deci ca Dumnezeu să ne descopere obstacolele care ar opri lucrarea Sa în noi și roadele neprihănirii pe care ea le produce. Haideți să aruncăm o privire la roadele caracterului care ne așteptăm să fie reflectate în noi, pe măsură ce El lucrează în viața noastră. „Rodul Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor...” Galateni 5:22,23.

Note:

1. Selected Messages, vol. 1, p. 397.
2. Calea către Hristos, p. 57-58.
3. Calea către Hristos, p. 99-100.
4. Parabolele Domnului Hristos, p. 69.
5. Christ Our Righteousness, p. 104, The Review and Herald, 16 Septembrie 1902.
6. Faptele apostolilor, p. 530.
7. Faptele apostolilor, p. 532.
8. Faptele apostolilor, p. 532.
9. Faptele apostolilor, p. 532.
10. Hristos Lumina lumii, p. 251.
11. Selected Messages, vol. 1, p. 124.
12. Tragedia veacurilor, p. 469.
13. Hristos Lumina lumii, p. 98.
14. Hristos Lumina lumii, p. 38.

15. Selected Messages, vol. 1, p. 366.
16. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 451, The Review and Herald, 8 Noiembrie 1887.

8. O BAZĂ SOLIDĂ „ADAUGĂ CREDINȚEI TALE...”

Înainte de a urca o scară, omul trebuie să examineze fundația pe care se sprijină aceasta. Și pentru că prima treaptă a scării pe care o avem în vedere aici este credința, să plecăm de la premisa că fundația este credința însăși.

Petru adresează mesajul său celor care, asemenea lui, au fost îndreptățiți prin credință. Auzim însă pe cineva spunând: „Ne-ai spus deja că scara aceasta atârnă de sus și nu este se sprijină pe nimic în partea de la bază.” Este adevărat. De aceea spunem că baza o constituie credința. Pavel a spus „...și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu...” – Galateni 2:20. Trebuie să avem în minte faptul că fundația, ca și fiecare treaptă a acestei scări, stă prin credința care vine de sus. De fapt, „...în El avem viața, mișcarea și ființa...” – Fapte 17:28; „...voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț...” – 1 Corinteni 6:19,20. Sângele vărsat la Calvar a fost prețul plătit astfel încât Hristos să aibă dreptul legal de a ne îndreptăți și de a ne elibera de noi înșine. Gândul că avem nevoie să ne eliberăm de noi înșine poate fi greu de acceptat.

Modul prin care Dumnezeu descrie Israelul din vechime ne arată condiția noastră astăzi: „...Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până în creștet, nimic nu e sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.” Isaia 1:5,6.

Nu suntem noi recunoscători că, în planul lui Dumnezeu de îndreptățire, omul cel vechi moare cu-adevărat? Ne este dată apoi o

viață nouă în Hristos, așa cum afirmă Pavel: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Corinteni 5:17. Lucrul acesta se bazează pe făgăduința lui Dumnezeu. Potrivit spuselor lui Pavel, ea ne face vrednici să fim părtași la natura divină.

Trebuie să păstrăm permanent în minte faptul că suntem oameni noi în Hristos. Urcând scara lui Petru vom fi conștienți, din nou și din nou, de o mare putere care lucrează în ființa noastră. Această putere se va lupta împotriva călăuzirii Duhului pe drumul al credinței. Poate adesea vom striga așa cum a strigat Pavel: „O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...” Romani 7:24.

Este esențial pentru noi să reținem faptul că bătălia dintre Hristos, noul Stăpân al omului celui nou, și Satana, stăpânul destituit al vechiului om, este încă în desfășurare, cu o și mai mare putere încă, pentru că *Satana este mânios*. Metoda lui de a ne ține viața sub control era prin obiceiurile noastre. Nu trebuie să uităm niciodată că prin obiceiuri se descoperă caracterul.

„Firea noastră, particularitățile personale, obiceiurile din care se dezvoltă caracterul – tot ce este practicat în cămin se va da pe față în toate legăturile vieții. Înclinațiile urmate se vor realiza în gânduri, în cuvinte, în fapte, de același caracter.”¹

Mai citim:

„Greșelile săvârșite în rezolvarea problemelor mici ale vieții se vor manifesta și în lucrările de o importanță mai mare. El (omul) face totul după principiile cu care s-a obișnuit. Acțiunile astfel repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul și prin caracter se hotărăște destinul nostru pentru prezent și veșnicie.”²

Având aceste lucruri întipărite în minte, înțelegem clar faptul că lupta se dă pentru controlul minții. Noi trebuie deci să avem o minte limpede, pentru a discerne diferența dintre cele două puteri care doresc supremația. Acum, să fim cinstiți cu noi înșine și să ne analizăm puțin,

pentru a vedea dacă majoritatea deciziilor noastre au fost făcute prin prisma principiilor sau a sentimentelor. Dacă suntem onești, vom descoperi că sentimentele au avut o mare greutate chiar în luarea unor decizii spirituale. Aceste sentimente, care au fost mijlocul prin care Satana a deținut controlul, au format obiceiuri puternice și Satana nu le va lăsa să moară fără o bătălie cruntă. Reacția noastră va fi declanșată, în orice situație, de obiceiurile formate. Dacă vom acționa potrivit sentimentelor, Satana va profita de situația creată chiar de el pentru a folosi apoi reacția noastră obișnuită ca să ne acuze, să ne condamne și să ne descurajeze. Astfel, el încearcă să ne facă să credem că îndreptățirea noastră nu este autentică și că ne amăgim singuri.

Creștinul născut din nou, trăind prin credință, trebuie să învețe să facă ceea ce i-au instruit îngerii pe Adam și Eva să facă atunci când Satana va încerca să-i ispitească. În punctul acesta, bătălia pare să devină aproape copleșitoare. Primii noștri părinți au eșuat, însă noi putem fi victorioși în Hristos. Cum? Lui Adam și Evei li s-a spus să respingă primele insinuări ale lui Satana, și în felul acesta vor fi în siguranță. (Vezi Patriarhi și profeti, p. 53.) Noi trebuie să recunoaștem lucrarea vrăjmașului în reacțiile noastre obișnuite și, cunoscându-ne slăbiciunile, să ne întoarcem imediat spre Hristos pentru ajutor. Trebuie să admitem că nu putem câștiga opunând rezistență, indiferent de modul în care vom încerca să ne controlăm sentimentele. Când ne confruntăm cu slăbiciunile noastre, orice situație, pusă în mâna lui Hristos, devine o unealtă prin care El ne formează caracterul. „Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voința omului.”³

În tot acest proces al urcării, Hristos este la lucru, formându-ne un caracter nou, în timp ce noi ne facem partea de a ne supune lucrării Sale. Este o responsabilitate pe care o avem în fiecare clipă. Doar atunci când, prin predare, deschidem ușa, El își va putea face lucrarea în creația Sa cea nouă. Trebuie să fim în permanență dispuși să dăm la o parte obstacolele și piedicile care împiedică lucrarea Sa în viețile noastre. Există, chiar și în supunere, un adevărat sentiment de satisfacție, știind că „Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă

facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-i este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor. Amin.” Evrei 13:20,21.

Așa cum Isus a fost biruitor prin predare – chiar dacă pentru ochiul omenesc aceasta a părut o înfrângere și un eșec – la fel și pentru noi există o singură cale spre victorie. Va fi greu să urcăm această scară, nu pentru că este abruptă și aspră sau colțuroasă, ci pentru că eul va continua să încerce să facă el lucrarea lui Dumnezeu, în loc să-și îndeplinească propria lucrare, aceea de predare.

Există unele piedici care trebuie înlăturate înainte ca noi să putem începe să urcăm pe această scară. Dacă eul nu este mort prin îndreptățire, nu vom fi în stare să urcăm scara lui Petru, ci ne vom regăsi urcând pe o scară greșită.

„Nașterea din nou este o experiență rară în veacul nostru. Acesta este motivul pentru care există atât de multă confuzie în biserici. Mulți, atât de mulți din cei ce pretind că au Numele lui Hristos sunt nesfințiți și profani. Ei au fost botezați, dar au fost îngropați vii. Eul nu a murit și de aceea nu au înviat la o viață nouă în Hristos.”²

Pavel afirmă: „Într-adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.” Romani 6:5. Apoi continuă: „...am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum când suntem împăcați cu El vom fi mântuiți prin viața Lui.” Romani 5:10. În timp ce îndreptățirea are grijă de toată munca legală, sfințirea, împărtășirea cu viața lui Hristos, este procesul prin care este hotărât cât de potriviți suntem pentru cer. Îndreptățirea fără sfințire nu are o valoare mântuitoare continuă, iar sfințirea fără îndreptățire este imposibilă.

„Dumnezeu ne cere o predare totală a inimii înainte de a putea fi îndreptățiți. Și pentru ca *omul să păstreze această îndreptățire* este nevoie de o ascultare continuă printr-o credință vie, activă, care lucrează prin dragoste și curățește sufletul.”⁵ Acesta este procesul sfințirii.

Să întărim temelia „fapta”, „Adevărul este arătat aici în linii foarte clare. Mila și bunătatea nu sunt deloc meritate. Harul lui Hristos este liber să-l îndreptățească pe păcătos fără merite și fără să-i pretindă acestuia ceva în schimb. Îndreptățirea este o iertare completă a păcatului. Un păcătos este iertat chiar în momentul în care îl acceptă pe Hristos prin credință. Neprihănirea lui Hristos îi este atribuită, iar el nu trebuie să mai pună la îndoială harul iertător al lui Dumnezeu.”⁶

Dacă până acum nu ai experimentat îndreptățirea prin credință, o predare completă necondiționată față de Hristos, și dacă nu ai acceptat moartea Sa la Calvar și moartea propriului eu, poți să-ți pleci capul chiar acum și să intri în victoria pe care El a pregătit-o pentru tine.

Note:

1. Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 174.
2. Parabolele Domnului Hristos, p. 356.
3. Hristos Lumina lumii, p. 38.
4. The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1075, Manuscript 148, 1897.
5. Selected Messages, vol. 1, p. 366 (sublinierea autorului).
6. The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1071, The Sign of the Times, 19 Mai 1898.

9. SĂ ÎNTĂRIM TEMELIA „FAPTA”

Atunci când creștinul vine la Hristos în deplină supunere, el Îl acceptă ca Salvator al său din păcat. Preocuparea lui este în primul rând eternitatea. El se simte în siguranță acum, în Hristos, și nu mai trebuie să se îngrijoreze de a reuși în drumul spre cer. Sentimentul acesta aduce fericire și confort fie pentru o perioadă foarte scurtă, fie permanent. Cu toate acestea, chiar și căutătorul sincer va ajunge să constate că viața creștinului nu se desfășoară pe un balansoar, ci în condiția aspră a existenței într-o lume păcătoasă. El va realiza curând că este una să fii creștin când ești înconjurat de alți creștini – prieteni care te susțin, se roagă pentru tine și te încurajează, și alta să-ți duci viața în altfel de circumstanțe. El va ajunge chiar la concluzia că propriul cămin nu este un loc în care îi este atât de ușor să trăiască o viață de creștin precum este biserica sau grupul de studiu biblic unde a aflat prima dată despre Hristos. Poate va descoperi că la locul de muncă trebuie să ia decizii care sunt stânjenitoare pentru el, noul om care acum Îi aparține lui Hristos. Vor veni oportunități de pe urma cărora el ar putea beneficia foarte mult, făcând un singur compromis „neînsemnat” pentru noua sa viață. Ceea ce este natural să facem în fiecare caz este să analizăm motivul. Este atât de dificil pentru noi să ne aducem aminte că a crede nu presupune raționamente omenești. Este nevoie de o gândire divină pentru a găsi răspunsul corect. Isus a spus: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul...” Isaia 1:18. „Ai avut încredere în Mine ca să te mântuiesc. Vei avea încredere să Mă lași să Mă îngrijesc de nevoile zilnice? Mă vei lăsa să controlez fiecare aspect al vieții tale?” El ne

promite că, dacă vom face așa, se va îngriji de toate nevoile noastre și, mai mult încă, vom intra în Împărăția Cerurilor.

Aceasta nu înseamnă că balansoarul este, până la urmă, răspunsul. Este bine totuși să știi că trebuie să te predai lui Hristos acum pe deplin, în noua viață de credință, la fel cum obișnuiai să cedezi păcatului înaintea de a veni la Isus. Pavel spune: „...după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră!” Romani 6:19.

Isus a trăit acea viață predată în întregime; totuși El a fost ambițios, energic, atent să facă tot ceea ce avea de făcut cât mai bine cu putință. El nu a fost niciodată mulțumit cu mediocritatea. Așa că un creștin născut din nou va face totul cât mai bine posibil, chiar dacă nu vede nici un avantaj pentru el însuși. Răsplata lui este de o natură mult mai înaltă decât valorile lumii acesteia. Dumnezeu poate, și va așeza o astfel de persoană în poziții de răspundere, unde slava Sa (caracterul), manifestată prin elementul uman, va fi o influență puternică prin care bărbați și femei vor fi atrași la Hristos.

Am afirmat anterior că Hristos lucrează din interior spre exterior. El urmează această ordine în procesul sfințirii, așa cum este arătat în scara lui Petru. Primele trei trepte au de-a face cu atitudinile mentale. Dacă gândurile sunt predate Lui, nu vom avea probleme cu firea trupească. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus...” Filipeni 2:5. Observați că aceasta este o „permisiune”, o predare a tiparelor noastre de gândire. Noua viață de credință influențează experiențele vieții în toate domeniile. Ea ne face să avem încredere în Hristos, chiar dacă nu înțelegem cum poate să-și ducă la îndeplinire lucrarea. Credința adevărată nu este niciodată preocupată de metodele pe care le folosește El, ci doar de rezultatele pe care le-a promis.

Există factori care împiedică o astfel de credință. Îndoiala este una dintre uneltele cele mai de succes ale lui Satana. Ați observat că atunci când Satana lucrează cu un necredincios încearcă să-l întoarcă total de la Hristos, Biblie și adevăr? Atunci când lucrează cu un creștin, însă, metoda este aceea de a induce îndoială. Acesta a fost planul pus în aplicare cu Eva. La început a fost atent să nu-L contrazică pe Dumnezeu.

El a spus doar atât cât s-o facă să se îndoiască de motivul pentru care Dumnezeu a spus ceea ce a spus. După ce a reușit să inducă îndoială în mintea Evei, a urmat respingerea adevărului. Eva fusese avertizată să respingă prima insinuare a vrăjmașului. Ea a simțit impulsul de a fugi la soțul său, Adam. Apoi a simțit că, dacă s-ar întâmpla să se întâlnească cu vrăjmașul, ar avea suficientă putere să-i reziste. Acum, stând față în față cu dușmanul deghizat, s-a regăsit purtând cu el o discuție contradictorie. (Vezi Patriarhi și profeti, p. 53-55.) Nu există nimic care să-i ofere mai multă satisfacție lui Satana decât a-l ispiti pe creștin să înceapă o conversație cu el. „Satana îi ispitește pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să se îndoiască de înțelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine.”¹

„Există un singur drum de urmat pentru aceia care doresc cu sinceritate să fie eliberați de îndoieli. În loc să pună la îndoială și să critice ceea ce nu înțeleg, să ia seama mai degrabă la lumina care strălucește deja asupra lor și vor primi o lumină mai mare.”²

Responsabilitatea noastră este să mergem prin credință, ceea ce presupune ascultare, chiar dacă nu înțelegem acel „de ce”.

Evrei 11, minunatul capitol al credinței, declară despre credință că „este”, nu că „are” substanță și dovadă. Poate că pare dificil pentru noi să înțelegem aceste două caracteristici ale credinței. Tendința este să încercăm să verificăm dacă avem, într-adevăr, credință. Unde anume verificăm? De cele mai multe ori mergem la sentimente! Obișnuim să spunem: „Simt așa sau așa...” Credința noastră trebuie să se bazeze pe ceva mult mai solid decât sentimentele. Acestea constituie terenul de joacă al lui Satana. „Credința nu înseamnă numai convingere, ci și încredere.”³ „Și dracii cred... și se înfioară!” – Iacov 2:19. Convingerea lor, în mod evident, nu este credință.

De ce este atât de important să înțelegem această scară a lui Petru? Deoarece „nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat.”⁴ Întrebarea la care trebuie să răspundem

fiecare dintre noi este: suntem noi dispuși să-L lăsăm să-Și aducă la îndeplinire lucrarea în noi, sau vom insista să facem și noi o parte a lucrării? Înclinația este de „a ne vârî nasul pentru a ajuta”. Noi trebuie, totuși, să fim dispuși a-i permite Olarului să-Și facă toată lucrarea, și să fim fericiți să ne odihnim pe brațele Sale. Atunci, și numai atunci, va rezulta un produs de valoare.

Note:

1. Patriarhi și profeti, p. 54-55.
2. Tragedia veacurilor, p. 528.
3. Selected Messages, vol. 1, p. 389.
4. Hristos Lumina lumii, p. 38.

10. RESURSĂ DE PUTERE INFINITĂ „CUNOȘTIINȚĂ”

Isus S-a rugat: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Ioan 17:3. Ioan mărturisește din nou: „Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, căci dragostea este de la Dumnezeu... pentru că Dumnezeu este dragoste.” 1 Ioan 4:7,8. Fiecare creștin născut din nou ajunge să realizeze că, dacă vrea să reflecte caracterul lui Dumnezeu, dragostea trebuie să fie manifestată în mod natural în fiecare aspect al vieții sale. Această dragoste nu este o prefăcătorie, ceva ce poți afișa când vrei; ea trebuie să vină din interior, iar sursa ei poate fi doar Hristos. Creștinul nu poate dezvolta această iubire, căci ea este un dar de la Dumnezeu și vine prin cunoașterea Sa.

„Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită prin Hristos, este cunoașterea pe care trebuie s-o aibă toți cei care vor să fie mântuiți. Ea este cunoașterea care lucrează la transformarea caracterului. Această cunoaștere, odată primită, va recrea în suflet imaginea lui Dumnezeu. Întreaga ființă va fi împărtășită cu o putere divină...”¹

Această cunoaștere crește într-o relație în care credința este ingredientul care unește părțile din ce în ce mai mult cu fiecare nouă experiență. Ați observat că acea cunoaștere a lui Dumnezeu, descoperită prin Isus Hristos, este lucrul de care avem nevoie, astfel încât caracterul divin să fie reprodus în noi? Poate fi acesta motivul pentru care suntem

îndemnați să petrecem zilnic o oră studiind și meditănd la viața lui Hristos, în special la ultimele scene din viața Lui?

O asemenea experiență ne descoperă faptul că Isus, ca ființă umană, a învățat despre Dumnezeu mai întâi de la mama Lui, apoi, pe măsură ce a crescut, de la natură. Învățând să citească, El a aflat despre Dumnezeu din Scriptură. Tatăl I-a călăuzit studiul și I-a descoperit misiunea pe care o avea de îndeplinit pe Pământ. Cunoștința nu L-a distras nici în cea mai mică măsură de la conștiinciozitatea cu care Își îndeplinea responsabilitățile în familie. El a devenit un tâmplar bun și a lucrat pentru a contribui la susținerea familiei până când și-a început lucrarea publică.

Vom descoperi că, pe măsură ce a aflat mai multe despre Dumnezeu, El a devenit din ce în ce mai supus, până acolo încât, în grădina Ghetsemani, predarea Sa a fost deplină atunci când și-a ridicat glasul în strigătul „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” Luca 22:42.

„Noi ar trebui să studiem viața Mântuitorului nostru pentru că El este singurul exemplu desăvârșit pentru om. Ar trebui să contemplăm sacrificiul de pe Calvar și să privim la grozăvia păcatului și la dreptatea legii. Studiind despre răscumpărare vom căpăta putere și vom fi înnobilați. Înțelegerea caracterului lui Dumnezeu va fi adâncită și, având în minte întregul plan de mântuire, vom fi capabili să îndeplinim mandatul divin. Având o convingere puternică, putem da mărturie oamenilor despre caracterul neschimbător al legii, demonstrat prin moartea lui Hristos pe cruce, despre natura perfidă a păcatului și despre dreptatea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului prin Isus, cu condiția ascultării sale ulterioare de legile guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ.”²

O citire atentă a citatului menționat mai sus va scoate la iveală patru lucruri cărora trebuie să le acordăm o atenție specială atunci când studiem viața lui Hristos: (1) sacrificiul Său infinit, (2) grozăvia păcatului, (3) dreptatea legii, (4) tema mântuirii. Dacă facem din aceste

cunoștințe scopul studiului nostru, ne sunt făgăduite patru binecuvântări: (1) vom primi putere și vom fi înnobilați, (2) vom avea o înțelegere mai clară a caracterului lui Dumnezeu, (3) planul de mântuire va fi mai clar definit, (4) vom fi mai capabili să ne îndeplinim mandatul divin. Apoi, în urma convingerii personale, vom putea să dăm mărturie despre trei mari principii ale planului mântuirii: (1) caracterul neschimbător al legii lui Dumnezeu, (2) natura mortală a păcatului, (3) planul neprihănirii prin credință. Aceste trei principii ne descoperă dreptatea și mila din caracterul lui Dumnezeu pe care El dorește să le reproducă în fiecare credincios.

Dumnezeu ne-a oferit toate îndemnurile posibile pentru a ne încuraja să studiem această temă. Romani 5:1,2 îl asigură pe credinciosul îndreptățit că va primi pace de la Dumnezeu și va avea privilegiul de a-i fi atribuit caracterul lui Dumnezeu prin procesul sfințirii. Romani 8:1,2 îi oferă creștinului aflat în procesul sfințirii (care merge alături de Isus) asigurarea că nu va fi condamnat și făgăduința celei mai mare binecuvântări posibile – Duhul Sfânt, care să-l învețe cum să meargă cu Isus. Căci legea Duhului este ea însăși, prin natura sa, „viață în Hristos.”

Isus Însuși a fost Cel care a spus: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” Ioan 14:26. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a ne descoperi ce înseamnă „viața în Hristos”.

Cunoașterea lui Dumnezeu descoperită prin Isus Hristos este cea mai clară, cea mai ușor de înțeles și cea mai accesibilă omului din toată cunoștința. Lucrul acesta este scris pe fiecare floare, pe fiecare copac, pe cerul înstelat, pe razele de soare, pe adâncurile oceanului și pe fiecare creatură care vine din mâna lui Dumnezeu. Este scrisă în cartea lui Dumnezeu – Biblia. De asemenea, Dumnezeu L-a trimis pe cel de-al treilea membru al Dumnezeirii să ne fie învățător, fie că citim din cartea naturii sau din Cuvântul scris. Unicul Său scop este să ne ajute să înțelegem ce înseamnă cu adevărat „viața în Hristos”.

Chiar acum, în timp ce citești rândurile acestea, poți avea sentimente pe care mintea ta să le interpreteze în așa fel încât să te determine să

amâni căutarea acestei cunoașteri. Aceste sentimente constituie cel mai mare obstacol în atingerea scopului.

Simțim că nu avem timp. Simțim că nu putem înțelege. Simțim că suntem singuri. Dacă am avea măcar pe cineva cu care să studiem! Simțim că dacă viața noastră se va schimba radical vom fi ridiculizați și respinși. Toate aceste sentimente sunt trimise de Satana, pentru că el știe bine ce putere au sentimentele. Aș dori să vă reamintesc faptul că sentimentele și credința sunt două lucruri atât de diferite pe cât de departe este vestul față de est. Încerțați deci ca, în ciuda sentimentelor voastre, să căutați cunoștința care vine de sus, și fiți liberi să experimentați „viața în Hristos”, care înseamnă dragoste nelimitată – adevărata putere a lui Dumnezeu.

Când mergem alături de Isus, trebuie să ne amintim că El nu ne condamnă, chiar dacă greșim. El este Părintele nostru ceresc care este gata să ne ajute. Greșelile noastre sunt schimbate din pietre de poticnire în trepte spre cer.

Satana este marele acuzator. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:17.

Doar cunoscându-L pe El, oameni sălbatici au devenit creștini iubitori. Nici o altă cunoaștere din cer sau de pe Pământ nu poate avea efectul acesta. O, cât de mult avem nevoie să-L cunoaștem pe El, pe Acela care este viața veșnică!

Note:

1. My Life Today, p. 239.
2. Christ Our Righteousness, p. 35.

11. LUCRURILE DE CĂPĂTÂI

„TEMPERANȚA”

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum o descoperim studiind viața lui Hristos, ne conduce în mod natural să-L invităm pe Hristos să reproducă în noi caracterul Său. După cum Hristos, prin credință, ne-a transformat mintea – aducând-o în armonie cu gândirea Sa – tot astfel El purcede acum la a ne schimba stilul de viață. Această lucrare trebuie să înceapă cu nevoia cea mai mare a omului.

„Temperanța este baza tuturor darurilor care vin de la Dumnezeu și temelia tuturor biruințelor ce trebuie câștigate.”¹

In acest punct este esențial să avem o definiție clară a temperanței.

„Adevărata temperanță ne spune să renunțăm deplin la tot ce este dăunător și să folosim cu chibzuință ceea ce este sănătos. Sunt puțini cei care-și dau seama așa cum trebuie cât de mult au obiceiurile din dietă de-a face cu sănătatea, cu caracterul lor, cu utilitatea lor în această lume și cu destinul lor veșnic. Apetitul trebuie să se afle permanent sub stăpânirea puterilor intelectuale și morale. Trupul trebuie să fie supus minții, nu invers.”²

„Necumpătarea... include îngăduirea dăunătoare a oricărui apetit sau pasiuni.”³

Este necesar să păstrăm clar în minte faptul că bătălia dintre Hristos și Satana se duce pentru deținerea controlului minții omului. Așa stând lucrurile, este firesc ca Satana să facă orice pentru a răni sau a slăbi capacitățile mentale ale omului. Dacă el poate face ca mintea să

funcționeze sub nivelul dat de Dumnezeu, el a obținut un avantaj uriaș față de Dumnezeu. Dacă mintea nu poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu, cum poate omul ajunge la o concluzie sănătoasă? Ca urmare a acestui lucru, voința nu va putea fi folosită într-un mod constructiv. Satana știe că dacă voința nu este folosită într-un mod pozitiv, el se află în avantaj. Prin îndoieli, prin presiunea grupului de prieteni, etc., el ne poate determina să amânăm o decizie. Satana este foarte atent în a nu ne lăsa să ne dăm seama că amânarea unei decizii înseamnă, de fapt, luarea unei decizii; este exercitarea voinței, dar în avantajul său.

„Ar trebui să folosești hrana cea mai simplă, pregătită în felul cel mai simplu, pentru ca nervii cei fini ai creierului să nu fie slăbiți, amorțiți sau paralizați, făcând să fie imposibil pentru tine să distingi lucrurile sfinte și să prețuiești ispășirea, sângele curățător al lui Hristos, de o valoare neprețuită.”⁴

„Necumpătarea începe la mesele noastre, prin folosirea alimentelor nesănătoase.”⁵ Cumpătarea trebuie să lovească la rădăcina problemei și de acolo să se răspândească asupra întregului stil de viață.

Un program perfect echilibrat, cuprinzând opt puncte, ne-a fost trimis de către Dumnezeu în urmă cu aproape șaptezeci și cinci de ani, pentru a ne ajuta să menținem funcționarea sănătății mentale și fizice la un nivel maxim. „Aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, apa, încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii.”⁶

O cantitate aproape nelimitată de informație inspirată privind acest plan este disponibilă spre a fi studiată în Biblie și în scrierile soriei Ellen White. Dacă vom admite autoritatea acestor surse, vom avea un ghid cu ajutorul căruia să măsurăm toate celelalte informații.

Cercetările moderne au validat, în cele din urmă, planul de sănătate al lui Dumnezeu, și un material abundent este astăzi disponibil cu privire la fiecare parte a acestui plan. Dumnezeu a iluminat bărbați și femei care au scris cu autoritate, totuși într-un limbaj ușor de înțeles, despre diferitele aspecte ale acestui plan. Astăzi, noi nu mai avem nici o scuză.

Noi vom discuta însă numai despre cea mai mare slăbiciune a omului – apetitul său. Dacă acesta este adus sub controlul lui Hristos, noi vom fi biruitori asupra oricărui păcat murdar.

„Puterea stăpânitoare a apetitului se va dovedi ruină pentru mii de oameni, dar, dacă aceștia ar învinge în acest punct, ar avea putere morală pentru a obține biruință asupra oricărei alte ispite a lui Satana.”⁷

Dicționarul Webster definește cumpătarea ca fiind „moderația obișnuită în tolerarea poftelor și pasiunilor.” El definește apetitul ca fiind „o poftă înăscută”. Există, după cum vedem, o relație strânsă între acestea două, iar sfera largă pe care o cuprinde apetitul ne permite să înțelegem citatul de mai sus.

Eva a fost ispitită prin poftă. Adevăratul apetit a fost totuși revelat, fără îndoială, în întrebarea ei nerostită. De ce le-a interzis Dumnezeu să mănânce din fructul acestui pom? Această întrebare din mintea ei, dată în vileag prin atitudinea și exprimarea sa, a fost cea care l-a încurajat pe Satana, determinându-l să profite de această situație. „A spus Dumnezeu într-adevăr că nu puteți mânca din rodul niciunui pom din grădină?” Eva a fost captivată auzindu-l pe șarpe dând glas propriilor sale gânduri. Cât de mulți oameni din ziua de astăzi au această dorință de a ști „de ce-ul” căilor lui Dumnezeu! „Lucrurile ascunse aparțin Domnului Dumnezeului nostru: dar acele lucruri care sunt descoperite ne aparțin nouă și copiilor noștri pentru totdeauna...” Deuteronom 29:29. Când ne vom mulțumi să credem ceea ce spune Dumnezeu și să lăsăm „de ce-ul” până când El va alege să ni-l descopere?

Pofta Evei s-a dezvăluit, de asemenea, și pe alte căi. Șarpele a continuat, cu o voce încântătoare, să-i laude farmecul, lucru care ei i-a plăcut foarte mult.

După ce apetitul a fost parțial hrănit, a mai rămas un singur pas până la apariția îndoielii în mintea Evei, pentru că ea a fost condiționată să creadă acea voce care a fost capabilă să prezinte o *judectă așa de bună*. Ea a răspuns întrebării subtile a șarpelui, „...Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Geneza 3:2,3. Răspunsul șarpelui a fost scurt și puternic, „...Hotărât că nu veți muri.” Geneza 3:4. Această

contradicție directă cu declarația lui Dumnezeu a fost întărită prin implantarea îndoielii – „Dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Geneza 3:5.

„El (Satana) caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulți pierd din vedere adevărurile pe care El le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire.”⁸

Îndoiala a prins rădăcini în mintea Evei. Dar Satana trebuie să întărească îndoiala prin simțăminte. Uită-te din nou la scara pe care încearcă Satana să ne determine să urcăm.

Acum el a profitat chiar de argumentul Evei și, culegând fructul, șarpele l-a pus în mâna ei. (Remarcați cum simțămintele distrug cunoașterea.) Șarpele i-a reamintit Evei propriile sale cuvinte: „Să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Satana spune acum: „Fructul este în mâna ta și nu ai murit. Dacă mănânci nu e nici o diferență.” Ea a luat fructul și, văzând că nu este afectată de aceasta, a devenit și mai îndrăzneată. Eva și-a reamintit declarația șarpelui cum că fructul are puterea de a face pe cineva înțelept, așa că a mâncat. Acum apar sentimentele. (Vă rog nu uitați că sentimentele sunt căi speciale de lucru ale lui Satana.) Eva nu a simțit nimic care să-i fi arătat dezaprobarea lui Dumnezeu; ea a experimentat o învioreare care i-a străbătut tot trupul, și chiar și-a imaginat că acesta este modul în care simt ființele cerești.

Ai simțit vreodată înviorearea unui singur moment în care te-ai complăcut în păcat? Satana nu a pierdut nici o fărâmbă din puterea sa.

Eva, care era sub vraja sentimentelor, a devenit instrumentul prin care a căzut Adam. Prin sentimente, Satana distruge sau alterează și astăzi cunoașterea adevăratului caracter al lui Dumnezeu, așa cum a fost descoperit omului. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 10:31.

Cumpătării i-ar urma în mod natural cunoașterea, dacă noi am fi dispuși să rezistăm poftelor. De unii singuri, suntem neputincioși, dar avem de partea noastră pe Cineva care are puterea să ne mântuiască. Dacă ne recunoaștem neputința și, printr-un act de voință, alegem să aplicăm textul biblic de mai sus, chiar dacă am greșit de atâtea ori, Dumnezeu va aduce apetitul nostru sub controlul Său. Atunci vom fi biruitori. Vom fi făcut lucrurile de căpătâi.

Note:

1. Temperanță, p. 201.
2. Temperanță, p. 138.
3. Temperanță, p. 137.
4. Mărturii pentru comunitate, vol. 2, p. 46. Vezi, de asemenea, Dietă și hrană, p. 55 și Mărturii pentru comunitate, vol. 6, p. 327.
5. Mărturii pentru comunitate, vol. 3, p. 487.
6. Divina vindecare, p. 127.
7. Temperanță, p. 16.
8. Patriarhi și profeti, p. 54-55.

12. RĂBDAREA – OPERA PERFECTĂ A LUI DUMNEZEU

În acest punct din procesul urcării – sfințirea – este esențial să ne amintim că aceasta este în întregime lucrarea credinței. Doar îndeplinindu-ne rolul nostru, acela de a recunoaște obstacolele și de a admite faptul că prin propriile puteri nu le putem îndepărta, vom exercita puterea voinței și vom alege să fim liberi de aceste poveri. Numai atunci Dumnezeu poate să-Și facă lucrarea în noi. El nu va forța niciodată voința cuiva, ci va aștepta ca noi s-o folosim și să-I permitem să îndeparteze aceste poveri. Tocmai am descoperit că dacă această lucrare nu este realizată deloc, El poate s-o înfăptuiască. Amintiți-vă, noi „nu avem nici înțelepciunea, nici tăria de a birui”¹ răul. Acest lucru trebuie păstrat bine în minte, pe măsură ce parcurgem fiecare pas.

Petru spune: ”Uniți ... cu înfrânarea, răbdarea...” – 2 Petru 1:6. „Cel mai prețios rod al sfințirii este harul blândeții.”² O privire rapidă în dicționarul Webster va convinge pe oricine de relația foarte strânsă care există între răbdare și blândețe.

Fără îndoială, Dumnezeu a fost capabil să dezvolte această trăsătură a caracterului Său în Moise mai deplin decât în oricare altă ființă omenească. Cu toate acestea, chiar și în cazul lui, o singură greșeală, deși iertată, L-a împiedicat pe Dumnezeu să-Și poată duce la îndeplinire planurile cu privire la viața lui Moise pe Pământ. Vedem aici o combinație perfectă între dreptatea și mila lui Dumnezeu. „Adevărata sfințire ... nu este nimic mai puțin decât o moarte zilnică față de sine și conformitate cu voința lui Dumnezeu.”³

Acest principiu al sfințirii lovește exact la rădăcina problemei cu care ne confruntăm la acest pas – răbdarea, deoarece obstacolul cel

mai mare este mândria. Am auzit cu siguranță de năvalnicul Petru – omul care întotdeauna a vorbit și a acționat înainte să gândească.

„Răul care a pricinuit căderea lui Petru și care a ținut departe pe Fariseu de comuniunea cu Dumnezeu, se dovedește și astăzi a fi ruina multor mii de oameni. Nu este nimic așa de ofensator pentru Dumnezeu, sau atât de periculos pentru sufletul omenesc precum mândria și încrederea în sine. Dintre toate păcatele, acesta este cel mai de plâns și greu de vindecat.”⁴

Mândria și mulțumirea de sine acționează asupra minții omului exact opus felului în care acționează umiliția și predarea de sine. De aceea, când încercăm să ne controlăm singuri și eșuăm, data viitoare încercăm și mai tare. Tot efortul omenesc întreprins pentru a fi răbdători nu va produce niciodată fructul răbdării. O motivație destul de puternică poate produce o răbdare aparentă – vânzătorii o fac adesea. Clienții pot fi complet amăgiți, însă imaginea publică a cuiva este adesea destul de diferită de ceea ce este respectivul acasă.

Problema noastră pare să fie aceea că mândria lasă impresia că suntem umili, dispuși să învățăm, calmi, chiar răbdători.

„Unii dintre noi au un temperament impulsiv și sunt din fire iuți la gândire și acțiune precum fulgerul; dar nimeni să nu creadă că nu poate învăța să devină răbdător. Răbdarea este o plantă care va crește repede, dacă este cultivată cu grijă.”⁵

Cultivarea este un proces prin care este îndepărtat tot ce împiedică dezvoltarea plantei dorite. Pentru majoritatea dintre noi nu înlăturarea reprezintă problema. Problema constă în refuzul de a fi dispuși să recunoaștem ce anume trebuie îndepărtat din caracter, și de a fi dispuși să încredințăm acel lucru Domnului, pentru ca El să-l îndepărteze. Dacă vrem ca răbdarea să înregistreze o creștere rapidă, trebuie să existe o examinare de sine sinceră și dispoziția de a recunoaște cum stau lucrurile cu adevărat. „Petru era slab chiar în punctul în care se credea tare, și

numai atunci când și-a dat seama de slăbiciunea sa a putut înțelege nevoia de a se sprijini pe Hristos.”⁶

Răbdarea poate lua o altă înfățișare pe care trebuie să o examinăm.

„Sunt mulți care, atunci când sunt muștrați, consideră ca vrednic de laudă faptul că primesc muștrarea fără să se supere; dar cât de puțini sunt aceia care primesc muștrarea cu inimă recunoscătoare și îi binecuvântează pe aceia care caută să-i ferească de purtări rele.”⁷

Evident, răbdarea atinge domenii la care noi ne-am gândit foarte puțin. Ea necesită mai mult decât abținerea de la răzbunare. Răbdarea caută să privească la fiecare situație sau om în lumina cea mai bună posibilă.

Citește Evrei 11 și prinde o imagine a norului de martori de la Abel la Samuel și mai departe, a unei armate de bărbați și femei necunoscuți care, prin Hristos, i-au cucerit pe Satana și armata sa de îngeri răi. Apoi identifică-te pe tine în capitolul 12, când Pavel spune: „...să dăm la o parte orice piedică...” – adică orice obstacol. Smulgeți orice buruiună și lucrați solul aspru. El spune apoi: „...păcatul care ne înfășoară așa de lesne...” Evrei 12:1. Aici este vorba de obiceiurile din vechea fire care sunt încă în noi, și de care Satana se folosește atât de des.

„Egoismul și mândria vor lua poziție împotriva oricărei încercări de a le arăta că sunt păcătoase. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință ... Dar nu poate lucra în noi fără consimțământul și conlucrarea noastră.”⁹

După ce am făcut toate acestea, noi putem „...să alergăm cu stăruință în cursa care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” Evrei 12:1,2.

Iacov a fost unul dintre fiii tunetului. Împreună cu Ioan, fratele său, el ar fi cerut foc din cer ca să distrugă pe aceia care nu i-au acceptat rapid în orașul lor pe Isus și pe discipolii Săi. Isus a fost însă capabil să schimbe toate acestea, așa că Iacov a aflat de lucrarea perfectă a răbdării și ne-a lăsat acest sfat: "...răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic." Iacov 1:4.

Note:

1. Faptele apostolilor, p. 532.
2. My Life Today, p. 253.
3. My Life Today, p. 248.
4. Parabolele Domnului Hristos, p. 154.
5. My Life Today, p. 97.
6. Hristos Lumina lumii, p. 382.
7. Patriarhi și profeti, p. 667.
8. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 142.

13. NICIUN LOC DE OPRIRE

Lecția conform căreia „adevărata măreție constă în adevărata bunătate” a fost întotdeauna greu de învățat.¹ Chiar și mândrul monarh Nebucadnețar a trebuit să o învețe într-o modalitate mai dură. Este natural ca, dorind să facem binele, să simțim că am obținut un grad de divinitate prin facerea de lucruri bune.

„Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei înțeleg că voia lui Dumnezeu nu este altceva decât aceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile lor dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu. Ei nu duc nici o luptă cu eul lor. Sunt alții care pentru o vreme au succes în lupta împotriva dorinței lor egoiste după plăcere și viață ușoară. Ei sunt sinceri și zeloși, dar obosesc din pricina efortului îndelungat, a morții zilnice și a hărțuielilor neîntrerupte. Indolența pare că se invită, iar moartea față de eu ajunge ceva respingător; și ei își închid ochii lor adormiți și cad sub puterea ispitei în loc de a-i ține piept.”²

Există două clase descrise în paragraful anterior. Cei din prima clasă pot fi caracterizați ca fiind credincioșii permisivi. Aceștia fie nu au nici cel mai mic conflict cu eul, fie conflictul este prezent într-o foarte mică măsură. Acestora le pare mai ușor să dea la o parte sfințirea din darul neprihănirii lui Dumnezeu prin credință decât să urmeze invitația Stăpânului, „...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.” Matei 16:24.

Cealaltă clasă este constituită din credincioșii sădiți în solul pietros care se aseamănă cu solul pietros; care obosesc, pentru că rădăcina lor

nu este în întregime ancorată în Hristos. Ei nu au învățat bucuria care vine în urma renunțării la sine și în urma permiterii lui Hristos să le poarte poverile. Ei nu au descoperit niciodată că jugul Său nu este greu și că sarcina Sa este ușoară.

Sfințirea, ca proces, atinge din ce în ce mai adânc fiecare aspect al vieții noastre și necesită o predare deplină la fiecare pas. Firește că inima mândră nu va găsi cu ușurință bucurie în a face acest lucru. (Vezi Christ Our Righteousness, p. 33-34.)

„Ioan și Iuda îi reprezintă pe aceia care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos ... Fiecare avea serioase defecte de caracter; și fiecare a avut acces la harul divin care transformă caracterul... Unul murea zilnic față de eu și, biruind păcatul, era sfințit prin adevăr; celălalt, împotrivindu-se puterii transformatoare a harului și îngăduindu-și dorințe egoiste, a ajuns rob al lui Satana.”³

Viața este o continuă provocare de a lua decizii, și este logic ca în această arie să începă moartea zilnică față de eu. Urmând exemplul lui Isus, adevăratul nostru Model, răspunsul nostru automat în luarea fiecărei decizii trebuie să fie: „Nu voia Mea ci voia Ta să se facă.” Aceasta trebuie să conștientizăm în ceva mai mult decât enunțarea gândului. Ea presupune, așa cum cere Dumnezeu, disponibilitatea de a schimba, a renunța sau a duce la îndeplinire orice plan sau dorință, oricât de mult am ține la ea. Ea cere o cunoaștere a voinței lui Dumnezeu, descoperită prin inspirație, și o conformare a noastră la ea; noi trebuie, de asemenea, să fim acordați la vocea conștiinței și să evaluăm cu grijă conducerea Sa providentă. (Vezi Solii către tineret, p. 156.)

Urmând acest proces, harul lui Dumnezeu va „înnobila mintea și o va obișnui să mediteze la lucruri pure și sfinte.” (Vezi Mărturii pentru comunitate, vol. 2, p. 478, 479.) Asemănarea cu Dumnezeu *nu constă în a face ceea ce a făcut Hristos, ci în a trăi așa cum a trăit El*. Noi trebuie să înțelegem clar sfatul lui Pavel pentru o trăire sfântă, așa cum este descrisă în Coloseni 3:3,4: „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă în Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” Despre care slavă

este preocupat Pavel? „Căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” Coloseni 1: 27.

Ce privilegiu avem ca, prin noi, Dumnezeu să-Și descopere caracterul unei lumi care nu crede în El! „Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.”⁴

Aceasta este adevărata desăvârșire, nu a încerca să fii bun sau să faci lucruri bune, ci a muri zilnic față de eu – având o încredere deplină în Dumnezeu. „Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.” Proverbe 23:26. Am fi uimiți de ceea ce ar putea face Dumnezeu în viața noastră dacă am înceta să mai încercăm și am începe să murim – fiind supuși lui Dumnezeu cum a fost și Isus.

Există, însă, un obstacol cu care trebuie să ne confruntăm atunci când încercăm să facem acest pas: compromisul. Aceasta este una din armele cele mai eficiente ale lui Satana prin care îl împiedică pe creștin să realizeze progresul spiritual pe care Dumnezeu îl dorește pentru el. Viața lui Isus nu a demonstrat în nici un moment nici cel mai mic compromis. El era în întregime dedicat lucrării de a face voia Tatălui Său. Cuvintele Lui , „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” – Psalmi 40:8, reflectă singura atitudine care este dumnezeiască, sau acceptabilă în ochii lui Dumnezeu. Ascultarea șovăitoare nu este ascultare.

„Când cerințele lui Dumnezeu sunt considerate o povară, pentru că ele vin în conflict cu înclinațiile firii, atunci putem ști că viața aceasta nu este o viață de creștin. Adevărata ascultare este lucrarea unui principiu lăuntric. Ea izvorăște din iubirea pentru neprihănire, din iubire față de Legea lui Dumnezeu. Esența întregii neprihăniri constă în credincioșia față de Răscumpărătorul nostru.”⁵

Ucenicii din vechime, reformatorii și oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile s-au confruntat cu ispita lui Satana de a-și compromite loialitatea față de Dumnezeu. De multe ori, Satana ne descoperă vreo

slăbiciune chiar în punctul în care noi ne considerăm *puternici*. Să ne uităm încă o dată la experiența lui Petru, dar dintr-o altă perspectivă.

„Petru era slab chiar în punctul în care se credea tare și numai atunci când și-a dat seama de *slăbiciunea* sa a putut înțelege nevoia de a se sprijini pe Hristos. Dacă ar fi învățat lecția pe care Isus a dorit să i-o dea prin cele petrecute pe mare, el n-ar fi căzut atunci când a venit asupra lui încercarea cea mare.”⁶

Acum putem înțelege mai bine cuvintele lui Hristos către Pavel în 2 Corinteni 12:9, „...harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Pavel răspunde în versetul următor: „...căci când sunt slab, atunci sunt tare.” Vedem deci că singura cale spre desăvârșire este moartea zilnică față de sine. Nu, nu este nici un loc de oprire aici. Această studiere a scării nu face decât să ne deschidă ochii pentru viziunea măreață ce ne stă înaintea, în care Hristos, locuind în noi, devine cheia practică spre a fi ca Dumnezeu.

Note:

1. Vezi Profeti si regi, p. 521.
2. Faptele Apostolilor, p. 565.
3. Faptele Apostolilor, p. 558-559.
4. Hristos Lumina lumii, p. 664.
5. Parabolele lui Hristos, p. 97.
6. Hristos Lumina lumii, p. 382 (sublinierea autorului).

14. CUM? GATA CU COMPETIȚIILE?

Ți s-a părut vreodată ciudat că în planul lui Dumnezeu noi trebuie să recunoaștem faptul că doar prin smerenie putem avea într-adevăr dragoste frățească? Dacă acceptăm acest principiu biblic, atunci ne confruntăm cu o problemă. Cine este fratele meu? Isus a răspuns la această întrebare în Luca 8:21: „...mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc.” Este destul de clar aici că Isus nu limitează „frăția” la cei care ascultă cu desăvârșire de Cuvânt, ci El se referă la cei ce *doresc* să asculte. Matei 12:49 ne spune că atunci când Isus a rostit aceste cuvinte, El arăta către ucenicii Săi, care erau departe de a face tot ce rostise Cuvântul. Competiția era o problemă constantă în fiecare dintre ei.

Spiritul care promovează o gândire competitivă este spiritul judecării. Spiritul competiției și al judecării – din care izvorăște prima, sunt ambele ale lui Satana și nu pot sluji decât scopului său. Atunci cum putem să fim complet eliberați de aceste obstacole? Isus ne oferă din nou răspunsul. Viața Sa a fost o demonstrație perfectă a modului în care trebuie să trăim noi în relație cu frații și surorile noastre. În capitolul trei am făcut referire la citatul din Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 71. Îl vom cita din nou aici, deoarece în el ne este arătat cum era viața lui Isus umplută de dragoste frățească, chiar față de cei care L-au tratat cu dispreț. (Vezi Hristos Lumina lumii, p. 87.)

„Prezența Tatălui L-a cuprins pe Hristos și nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit iubirea nemărginită, pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul Său de mângâiere și este și pentru noi. Acela care este pătruns de Spiritul Domnului Hristos rămâne în Hristos. Lovitura țintită spre el cade asupra

Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Și orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El n-are nevoie s,, se împotrivescă răului, deoarece Domnul este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, și “toate lucrurile” îngăduite “lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).”¹

Prin faptul că Hristos a acceptat tot ce s-a întâmplat în viața Lui ca venind direct din mâna Tatălui, chiar dacă își avea originea în Satana, El a avut o pace adevărată. El a fost în stare să accepte cel mai groaznic abuz pe care vreo ființă umană l-ar putea experimenta, atât fizic cât și mental, și să trateze totuși cu cea mai mare dragoste instrumentele umane prin care acesta a venit. De fapt, aceasta L-a reținut pe El să-i vadă pe oameni ca responsabili pentru ce I-au făcut. El a privit în mod constant dincolo de ceea ce era uman și l-a văzut pe Satana ca fiind adevăratul dușman. Acest lucru L-a făcut capabil să empatizeze chiar cu persecutorii Săi și să-i trateze cu dragoste frățească. Lui I-a fost milă *de ei*, în loc să-I fie milă *de Sine Însuși*. El a încercat mereu să-i scuze pe urmașii Lui pentru ignoranța lor. Știa că Satana îi orbea.

Ni se spune că sursa Lui de mângâiere este deopotrivă sursa noastră. Îți poți imagina ce s-ar întâmpla în familia lui Dumnezeu dacă frații ar trăi după aceleași reguli după care a trăit El ca om, aici, pe Pământ? Dragostea frățească nu poate veni în nici un alt fel. Nu ne putem forța pe noi înșine să fim amabili și iubitori. Aceasta trebuie să vină din interior – din inimă. Planul lui Isus este singurul mod prin care inima poate într-adevăr răspunde fără părtinire, căci atunci ochii nu mai sunt îndreptați spre om sau spre faptele lui rele.

Adevăratul test se găsește în „*toate lucrurile*” din Romani 8:28. Suntem aproape gata să aplicăm metoda lui Hristos în viețile noastre cu privire la *unele* lucruri, dar înseamnă aceasta cu adevărat *total*? Cere El *total*? Da. Nu există excepții. El este fie Domn a toate, fie nu este domn deloc. Dumnezeu este atât de grijuliu să ne protejeze, încât El va schimba orice atac malefic pe care Satana îl poate întreprinde asupra noastră într-o binecuvântare, dacă acceptăm în viețile noastre „*toate lucrurile*” ca pe un principiu practic.

„Încercările vieții sunt uneltele prin care Dumnezeu îndepărtează necurățiile și asperitățile din caracterul nostru. Tăierea, nivelarea și cizelarea, arderea și lustruirea lor, sunt o lucrare dureroasă. E greu să fii șlefuit pe tocilă. Dar piatra iese astfel pregătită pentru a-și lua locul în templul ceresc. Maestrul nu lucrează cu atâta atenție și grijă la un material fără valoare. Numai pietrele Sale prețioase sunt lustruite ca pentru un palat.”²

Iată un alt motiv foarte practic pentru a crede, accepta și aplica Scripturile în viața de zi cu zi. Dacă „toate lucrurile” includ atât experiențele bune ale vieții cât și pe cele rele, atunci cuvintele lui Pavel din 1 Tesaloniceni 5:18 – „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” – devin foarte practice în viața noastră de zi cu zi. Isus a trăit astfel și, dacă vrem să avem succes în viața de creștin, trebuie să urmăm exemplul Lui. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne delectăm cu tot ce ni se întâmplă, ci că trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu – da, chiar să ne bucurăm. Isus n-a găsit plăcere în tratamentul abuziv al oamenilor care acționau ca demonii, dar știa că omenirea va fi binecuvântată prin aceasta. Noi nu vom găsi plăcere în „toate lucrurile” care ni se întâmplă, dar putem fi mulțumitori. Putem să-I mulțumim lui Dumnezeu că a văzut în noi ceva cu care merită să lucreze. Noi suntem materialul care, atunci când este șlefuit, devine potrivit pentru palatul Său, iar fiecare piatră va avea locul ei și va fi mulțumită cu el. Orice competiție va dispărea pentru totdeauna, căci spiritul judecării, al mândriei și egoismului au fost eradicate împreună cu cel în care își aveau originea.

Note:

1. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 71.
2. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 10.

15. DRAGOSTE FĂRĂ LIMITE

Adăugați la dragostea frățească iubirea de oameni, sau dragostea divină. Planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. El va readuce omul la locul unde dragostea divină va răzbate prin ființa lui. Aceasta va depăși experiența lui Adam când a ieșit din mâna lui Dumnezeu. Pentru aceasta S-a rugat Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenici, înainte de a merge la Ghetsemani: „...pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” Ioan 17:26. Imaginează-ți, dacă poți, dragostea divină revărsându-se prin ființele omenești.

Scopul sfințirii este acela de a produce în mod sistematic această dragoste în om. Aceasta nu se realizează prin *încercarea* de a fi iubitori, ci prin *moartea* față de noi și față de factorii inhibitori, care-L împiedică pe Dumnezeu să-Și facă lucrarea în viețile noastre.

În tot urcușul pe această scară, procesul a fost același. Ultimul pas este acela de a gusta din cea mai mare putere în cer și pe pământ – aceea a dragostei divine. Ceea ce ne împiedică este contrafacerea acestei iubiri (lucrarea lui Satana), și anume emoția umană. Va exista emoție umană ca reacție la dragostea lui Dumnezeu, dar ea este doar un răspuns, nu dragostea însăși.

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia... Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, *se va* descoperi, în cele din urmă, chiar domniile și „stăpânirile din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3:10).”¹

Dacă aceasta se va întâmpla în zilele de sfârșit ale istoriei pământului, ar fi bine să știm ce este această iubire și cum poate fi ea manifestată prin ființele omenești.

Dragostea divină este un principiu care guvernează cerul și întregul Univers, cu excepția acestei planete. Este un principiu al acțiunii, un principiu al vieții. Dragostea divină este ca un drum cu doua sensuri: se revarsă de la Dumnezeu în ambele direcții, așa că noi suntem fără scuză.

În primul rând, prin voința Sa de a-Și lua timp să trateze cu răbdare problema îngerului rebel, Lucifer, în loc să facă dreptate pe loc. Această bunătate a fost arătată în principal pentru a le face în stare pe ființele create să înțeleagă ce este, de fapt, dragostea divină – de a le oferi ocazia să-și folosească voința (puterea de a alege) într-un mod inteligent. În decizia finală, aproape o treime din îngeri au decis împotriva lui Dumnezeu.

Suferința lui Dumnezeu în a face față unei asemenea pierderi și confuzia ulterioară din mințile îngerilor loiali și a ființelor de pe celelalte planete L-au determinat să pună în aplicare minunatul plan de mântuire. Dragostea lui Dumnezeu este revelată și mai deplin când noi înțelegem că „de la început, Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău.”² În timp ce Dumnezeu n-a planificat aceste pericole, El le-a prevăzut, și apoi a întocmit un plan pentru a le folosi cu scopul de a implanta pentru totdeauna dragostea Sa în inimile ființelor create de El.

Planul de mântuire este atât de cuprinzător încât a fost întocmit având în centru întruparea. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit om pentru ca familia omenească și toate ființele create de Dumnezeu să aibă un model desăvârșit care să-i conducă veșnic, în timp ce dragostea divină se va revărsa înapoi la Dumnezeu. Aceasta este a doua mare dovadă a dragostei Lui.

În timp ce planul de mântuire conferă o bază legală pentru salvarea omului, el oferă, de asemenea, un exemplu de urmat pentru orice creștin care Îi dă lui Dumnezeu dreptul de a-Și manifesta dragostea prin el. Isus a spus: „Căci M-am pogorât din cer să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes.” Ioan 6:38. Pavel a spus: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește

în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Galateni 2:20. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei.” Galateni 5:24.

Nu există nici un alt plan care va da dreptul dragostei nelimitate a lui Dumnezeu să se reverse prin ființele omenești. Pentru ca ființa umană să fie un mijloc curat de manifestare a iubirii divine, eul trebuie să fie crucificat. Orice urmă de sine, lăsată în mod conștient, va umbri imaginea și va împiedica biserica să ofere Universului „manifestarea finală și deplină a dragostei lui Dumnezeu.”

Sfințirea își va fi îndeplinit lucrarea în viețile noastre atunci când noi vom putea spune cu sinceritate, în fiecare experiență a vieții: „Nu voia mea să se facă, ci voia Ta.” Aceasta este, într-adevăr, o dragoste fără limite.

Note:

1. Faptele Apostolilor, p. 9 (sublinierea autorului).
2. Patriarhi și profeti, p. 22.

16. A FOST ISUS ISPITIT LA FEL CA NOI?

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Evrei 4:15. Acest verset din Scriptură a fost și este încă punctul de pornire în multe discuții nesănătoase privind natura umană a lui Hristos. Unii pretind că Isus trebuia să fi fost ispitit în exact aceeași manieră în care a fost ispitită orice ființă omenească, pentru a putea îndeplini cerințele acestui text. La această concluzie se ajunge fără să se ia în considerare tot ceea ce i-a descoperit Dumnezeu bisericii Sale cu privire la acest subiect.

Dacă Isus a fost ispitit să fure, să mintă, să înjure, să fie necurat în gând și faptă, El a rezistat ispitei în una din două modalități: (1) prin a rezista înclinației de a ceda, sau (2) realizând că era neajutorat și punând problema în mâna Tatălui Său. În oricare din cele două cazuri, El trebuia să aibă o înclinație la care Satana să poată apela. Isus a spus însă: „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine.” Ioan 14:30. Aceste cuvinte au fost rostite cu foarte puțin timp înainte de sfârșitul vieții lui Isus pe Pământ. Satana răscolise în fiecare colț al vieții lui Hristos și nu a putut găsi nimic pe care să-și construiască ispita.

„Nici măcar printr-un singur gând nu a cedat Isus puterii ispitei subtile. Satana găsește în inimile omenești un punct unde poate pune piciorul – vreo dorință păcătoasă îndrăgită, prin intermediul căreia ispitele sale își afirmă puterea.”¹

Adu-ți aminte, Isus a făcut față acestor ispite ca om și „nici un singur gând sau sentiment n-a răspuns ispitei.”² Observă că nu a fost nici un răspuns, nici măcar printr-un gând sau sentiment care să fi urmat ispitei. „Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie și fiecare plăcere murdară, pe care le adusese neascultarea, erau un chin.”³ „Aveți grijă să nu lăsați niciodată, în nici un fel, cea mai mică impresie asupra vreunei minți omenești că în Hristos ar fi existat vreo urmă de corupție, sau chiar vreo *înclinație* către aceasta, ori că El ar fi cedat cumva ispitei.”⁴ „Ca Singurul fără păcat, natura Lui s-a ferit de rău.”⁵

Textul la care facem referire este „... (El) a fost ispitit în toate ca și noi...” și acest lucru este adevărat. Pentru a afla răspunsul la întrebarea „cum”, să privim la un alt citat despre Domnul.

„Era o responsabilitate dificilă pentru Prințul vieții să ducă la îndeplinire planul pe care Și-l asumase pentru salvarea omului, acoperindu-și divinitatea cu umanitatea. El primise onoare în curțile cerești, și știa ce înseamnă puterea absolută. Era *la fel de dificil* pentru El să *păstreze nivelul umanității* pe cât este pentru om să se ridice deasupra nivelului naturii sale depravate, și să fie *părtaș al naturii divine*.”⁶

„A-Și păstra *slava ascunsă*, ca și copil al unei rasei umane căzute, a fost cea mai severă disciplină la care Prințul vieții s-a supus.”⁷ Aici întâmpinăm toți dificultăți. Este o problemă pentru noi să lăsăm ca natura divină a lui Hristos să fie reflectată în noi.

Să analizăm ce ne spune acest citat. A fost extrem de dificil pentru Hristos să îmbrace haina *divinității* și *umanității* deopotrivă. De ce? „Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit de puteri *pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El*. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.”⁸

Isus a spus: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi...” Ioan 5:30.

Este clar că atunci când Isus a „lăsat la o parte haina Sa regală și coroana regească”⁹, El a luat asupra Lui natura omului *așa cum a fost el creat de Dumnezeu*. „Hristos a venit pe Pământ îmbrăcând haina

umanității și stând ca reprezentant al oamenilor, pentru a arăta, în războiul cu Satana, că omul, *așa cum a fost creat de Dumnezeu*, dacă se află în legătură cu Tatăl și cu Fiul, poate să asculte de toate cerințele divine.”¹⁰ „*El a început de acolo de unde începuse primul Adam.*”¹¹ Hristos, ca al doilea Adam, trebuia să biruiască unde eșuase primul Adam, folosindu-se doar de aceeași putere de care a dispus primul Adam. „Când Adam a fost asaltat de către ispititor în Eden, nu exista nici o urmă de păcat în el... Hristos, în pustia ispitirii, a stat în locul lui Adam pentru a trece testul la care acesta căzuse.”¹²

Nu este nici o dovadă în Cuvântul lui Dumnezeu că natura umană ar putea fi vreodată ascultătoare de Dumnezeu! Mesajul lui Dumnezeu pentru om este că el are o fire păcătoasă *moștenită*, care nu poate fi răscumpărată.

„Moștenirea copiilor este păcatul. Păcatul i-a despărțit de Dumnezeu. Isus Și-a dat viața ca să poată reface legăturile rupte cu Dumnezeu. Prin înrudirea lor cu primul Adam, oamenii nu primesc nimic altceva decât vină și sentință de moarte.”¹³

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, *căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.*” Romani 8:7 (sublinierea autorului). Hristos nu a învățat niciodată că *natura păcătoasă* ar putea deveni *natură nepăcătoasă*. Mesajul Său a fost întotdeauna: „...Trebuie să vă nașteți din nou.” Ioan 3:7. „...Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur...” Ioan 12:24. „...Puteți voi să beți din paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?...” Matei 20:22.

Dacă Hristos a avut natură fără păcat, cum a putut El să fie ispitit la fel ca mine? Ce este ispita? „Ispita este biruită atunci când omul, fiind puternic influențat să facă ceva greșit și, știind că poate face lucrul acela, refuză, prin credință, ținându-se cu tărie de puterea divină.”¹⁴ Ispita apare doar atunci când există o influență puternică de a face ceva rău. „Ci fiecare este ispitit când este atras de pofta lui însuși și momit.” Iacov 1:14. Cum putea fi ispitit Isus să facă ceva rău când „Domnul

Hristos nu a fost atins de pata păcatului, și atunci când sensibilitatea pură a naturii sfinte a venit în contact cu răul, El a îndurat un chin nespus de mare?”¹⁵ Hristos ura păcatul cu o ură desăvârșită. Spiritul Său, locuind în om, este singura putere care îl face pe om să urască păcatul, lucru pe care orice creștin născut din nou trebuie să învețe să-l facă.

Hristos, pentru a fi ispitit ca și noi, trebuie să fi avut o dorință puternică de a face ceva greșit dar a rezistat prin încrederea în Tatăl Său. Cum putea Satana să găsească ceva care să se încadreze în aceste criterii? Satana a realizat, încă de când Hristos era copil, că era inutil să încerce să-l provoace la răzbunare. Chiar atunci când era tratat cu nedreptate, a se irita, a se mânia sau a face orice *lucru rău* era departe de gândirea Lui.

„Din amărăciunile pe care le suportă oamenii, n-a rămas nici una pe care să n-o fi gustat Hristos. Erau și din aceia care încercau să arunce dispreț asupra Lui din cauza nașterii Sale și chiar din copilărie a trebuit să sufere privirile lor batjocoritoare și șoptirile lor de rău. Dacă ar fi răspuns cu o privire sau cu un cuvânt lipsit de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău, cum Îl îndemneau frații Lui, n-ar mai fi fost un exemplu desăvârșit. N-ar mai fi putut să îndeplinească planul de mântuire.”¹⁶

Satana știe cât de dificil este pentru om să trăiască pe Pământ ca un creștin renăscut, păstrându-și crucificată natura păcătoasă. El știe că este necesară o moarte zilnică a sinelui (1 Corinteni 15:31), chiar o continuă crucificare a obiceiurilor rele din vechea natură firească. 2 Corinteni 4:10-12. Prin urmare, el și-a schimbat abordarea față de Hristos, ispitindu-L să-Și descopere *Natura Sa*, pe care o lăsase deoparte când a venit pe Pământ. Să-Și descopere natura Sa divină ar fi ruinat planul de mântuire, deoarece Hristos trebuia să folosească numai ce și omul poate folosi.

Niciodată nu fusese născută o ființă umană fără păcat până când a fost născut Hristos din Maria. Nici nu s-a mai născut vreuna de atunci. Experiența lui Satana în a ispiti copiii, tinerii sau adulții *păcătoși* nu a fost de nici un folos atunci când el a fost față în față cu natura umană

nepăcătoasă. El a încercat în toate modurile posibile să-L determine pe Hristos să-Și descopere *natura divină*. Realizând faptul că problema cea mai mare cu care se confrunta Hristos aici, pe Pământ, era să fie *acceptat ca Mesia* (Unsul), Satana a încercat să se folosească de *această dorință naturală* pentru ca, prin ispită, să-L facă să iasă de sub îndrumarea Tatălui și să apeleze la natura Sa divină pe care o lăsase la o parte. Din copilărie și până la crucificare, Satana nu a renunțat nici o clipă la scopul acesta. Ispitele lui au devenit din ce în ce mai puternice până când, la cruce, provocarea a fost strigată timp de ore: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce, și vom crede”. Hristos, știind că ar putea răspunde oricând și că i-ar putea determina astfel pe chinuitorii Lui să-L recunoască în calitate de Domn și Rege, a refuzat. El Și-a încredințat prezentul și viitorul în mâna Tatălui.

„Astfel, când Domnul Hristos era tratat cu dispreț, *o mare ispită* Îl încerca, și anume aceea de a manifesta caracterul Său divin. Printr-un cuvânt, printr-o privire, El ar fi putut să-i oblige pe persecutorii Săi să mărturisească faptul că El era Domn, mai presus de împărați și conducători, de preoți și templu. Dar dificila Lui sarcină era aceea de a rămâne în poziția pe care și-o alesese, de a fi una cu neamul omenesc.”¹⁷

Ce ispită! Nici o ființă omenească nu ar fi putut fi vreodată ispitită așa cum a fost El!

Cum a fost El ispitit ca și noi? Creștinul născut din nou trebuie să moară față de *vechea sa natură înăscută*, care este *păcătoasă*. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei.” Galateni 5:24. Acest lucru este afirmat din nou și din nou în Cuvântul lui Dumnezeu. Egoismul este declarat a fi „rădăcina tuturor relelor”¹⁸ La judecată, toate păcatele vor fi considerate ca izvorând din egoism. (Vezi *Testimony Treasures*, vol. 1, p. 518.) „Care este semnul unei inimi noi? O viață schimbată. Egoismul și mândria trebuie să moară zi de zi, oră de oră.”¹⁹ Ar fi fost o dovadă de egoism din partea lui Hristos să acționeze oricând *potrivit dorințelor Sale*.

Pune-ți mintea la probă și vei ajunge să recunoști că toate păcatele sunt egoism! Pentru acest motiv, atunci când Satana îi ispitește pe creștinii născuți din nou să facă un lucru greșit, natura cea veche, care a fost crucificată, pare să acționeze încă asupra lor cu îndemnuri. Cum este posibil acest lucru, când vechea natură este crucificată? Acesta este punctul în care metoda de lucru a lui Satana este dată în vileag. Satana profită de faptul că, deși la nașterea din nou creștinul primește o *natură* nouă, totuși el nu primește și un *caracter* nou în aceeași manieră. Caracterul trebuie încă dezvoltat. Acest lucru a fost adevărat în dreptul lui Adam și este încă valabil pentru orice membru al familiei umane. Dumnezeu l-a creat pe Adam perfect în totul, dar el trebuia să dezvolte un caracter desăvârșit, lucru în care a eșuat. Aici a biruit Hristos, unde Adam căzuse. Hristos îi creditează pe creștinii născuți din nou cu propriul Său caracter fără păcat. Acest *credit* îi este *oferit* creștinului care Îl acceptă și Îi permite apoi lui Hristos să înceapă lucrarea de sfințire, care constă în *schimbarea caracterului* său de către Dumnezeu, în așa fel încât el să reflecte acel *caracter* care îi este *legal atribuit* prin îndreptățire.

Ce legătură este între acest lucru și modul în care ne ispitește Satana? Să vedem ce este de fapt caracterul. „Caracterul se descoperă nu prin fapte sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice.”²⁰ Obiceiurile ne formează apoi *caracterul*. Așadar, atunci când trăim cu o natură păcătoasă care ne controlează, *obiceiurile* pe care ni le formăm reflectă *natura păcătoasă*.

Obiceiurile sau caracterul nu ne pot fi date instantaneu; de aceea „nu există sfințire instantanee.”²¹ *Vechile obiceiuri* fiind încă active în creștinul născut din nou, deși Hristos lucrează la ele, putem vedea că Satana întinde curse. El știe că nu are putere să readucă la viață *vechea natură*, iar Hristos cu siguranță nu va face acest lucru, așa că singura speranță a diavolului sunt obiceiurile. El pune capcane care pot fi oameni sau circumstanțe; reacția naturală este o reacție izvorâtă din *obișnuință*. El ne învinovățește apoi pentru răspunsul nostru, și îl folosește ca pe o dovadă că *vechea* noastră *natură* nu ar fi de fapt moartă. El speră ca în modul acesta să ne ducă la descurajare și să ne determine *să renunțăm*

și să ne întoarcem de la Hristos, gândindu-ne că planul nu funcționează. Astfel noi reînviem vechea natură. Doar atunci Satana poate prelua controlul din nou.

Poți vedea cum Stana îl ispitește pe creștin în același mod în care L-a ispitit pe Hristos? În ambele cazuri, el încearcă să-i forțeze pe cei ispitiți să-și descopere *natura firească*. Diferența este că *natura* noastră *înnăscută* este rea, așa că noi nu vrem să o scoatem la iveală. *Natura înnăscută* a lui Hristos a fost *divină*, așa că El a dorit să o descopere. Dar *ambele* trebuie să se bazeze pe *supunere față de controlul divin – Hristos față de Tatăl Său, iar noi față de Hristos*. Supunerea lui Hristos L-a dus la Calvar și la o aparentă înfrângere din toate punctele de vedere omenești. Supunerea noastră ne asigură viață veșnică și pace cu Dumnezeu.

Ținta este *egoismul*, rădăcina. Există însă o mare diferență între ispitirea lui Hristos și a noastră. Dacă noi păcătuim „...avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” 1 Ioan 2:1. Dacă Isus ar fi păcătuțit, *totul* ar fi fost pierdut; *întregul* plan de mântuire ar fi eșuat, iar Satana ar fi triumfat.

Da, „...(El) în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” Evrei 4:5.

Note:

1. The Review and Herald, 8 Noiembrie 1887.
2. Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 422.
3. Hristos Lumina lumii, p. 111.
4. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1128-1129, scris. 8, 1895 (sublinierea autorului).
5. Mărturii pentru comunitate, vol. 2, p. 202.
6. The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 930, The Review and Herald, 1 Aprilie 1875 (sublinierea autorului).
7. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1081, scris. 19, 1901 (sublinierea autorului).
8. Hristos Lumina lumii, p. 664 (sublinierea autorului).
9. The Review and Herald, 15 Iunie 1905.

10. Signs of the Times, 9 Iunie 1898 (sublinierea autorului).
11. The Youth's Instructor, 2 Iunie 1898 (sublinierea autorului).
12. The Review and Herald, 28 Iulie 1874.
13. Îndrumarea copilului, p. 475.
14. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1082, The Youth's Instructor, 20 Iunie 1899.
15. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 451, The Review and Herald, 8 Noiembrie 1887.
16. Hristos Lumina lumii, p. 88.
17. Hristos Lumina lumii, p. 700 (sublinierea autorului).
18. Îndrumarea copilului, p. 294.
19. The Youth's Instructor, 26 Septembrie 1901.
20. Calea către Hristos, p. 57-58.
21. The Sanctified Life, p. 10.

17. URMEAZĂ-MĂ

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiște cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze.” Matei 16:24.

„Isus le-a explicat acum ucenicilor Săi că viața Lui de abnegație era un exemplu pentru ceea ce trebuia să fie viața lor. Chemând în jurul Său, împreună cu ucenicii, pe oamenii care se apropiaseră, El a zis: “Dacă voiște cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. Crucea era asociată cu puterea Romei. Era instrumentul celei mai crude și mai umilitoare forme de moarte. Criminalii cei mai decăzuți erau puși să-și poarte crucea până la locul de execuție și adesea, când urma să le fie pusă în spinare, se împotriveau cu disperare până când erau biruiți și instrumentul de tortură le era legat în spinare. Dar Isus le-a poruncit urmașilor Săi să-și ia crucea și să o poarte după El. Pentru ucenici, cuvintele Lui, deși slab înțelese, arătau că trebuie să fie supuși până la cea mai mare umilință – supunere până la moarte pentru Numele lui Hristos. Cuvintele lui Hristos n-ar fi putut să descrie mai bine ce înseamnă o totală predare de sine.”¹

Vei observa că Luca adaugă o altă dimensiune prin cuvântul „zilnic”. Dicționarul Webster definește abnegarea ca „predare” sau „renunțare”. Când realizăm că această predare este chiar până la moarte, atunci cuvântul primește o semnificație cu totul deosebită, mai ales când este asociată cu termenul „zilnic”. Sună surprinzător de familiar, căci Pavel a fost cel care a spus: „...mor zilnic” (1 Corinteni 15:31 –

versiunea KJV), și din nou „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.” 2 Corinteni 4:10-12.

Evident, există un singur mod de a reflecta imaginea lui Isus, și acesta nu este prin a încerca, ci prin a muri. Cum acest lucru este făcut atât de clar în Scriptură, Satana a luptat cu toată puterea lui împotriva acestui principiu. El ne-a îndreptat atenția spre cuvintele lui Hristos și a accentuat cuvântul „negare”. El ne-a făcut să credem, însă, că a nega sinele este același lucru cu negarea de sine. Prin simpla inversare a ordinii celor doi termeni, înțelesul se schimbă complet în mintea omenească.

A practia negarea de sine poate fi o experiență foarte benefică în procesul clădirii caracterului. Aceasta nu trebuie să fie niciodată pusă pe picior de egalitate cu negarea sinelui, care este procesul crucificării sinelui și păstrării lui așa, crucificat. Când Hristos este întronat în inimă, sinele este detronat, iar când sinele este întronat, Hristos este dat la o parte. În dreptul fiecărei decizii pe care o luăm trebuie să existe expresia rostită și trăită de Hristos: „Nu voia mea, ci a Ta.” Mântuitorul a urmat această regulă în totalitate, astfel că El a putut spune: „...Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” Ioan 14:10.

Acesta este secretul pe care l-a învățat Pavel și pe care l-a transmis apoi mai departe lui Timotei, ca pe o temelie a vieții noastre cu Hristos aici și acum. El a spus: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.” 2 Timotei 2:11.

Isus nu a spus doar că trebuie să murim față de noi înșine; noi trebuie, de asemenea, să ne luăm crucea. Este un lucru uimitor faptul că Isus folosește crucea ca pe un mijloc de a-l lega pe credincios de Sine.

„Jugul și crucea sunt simboluri ale aceluiași lucru – *predarea voinței lui Dumnezeu*. A purta jugul îl unește în tovărășie pe omul finit cu iubitul Fiul al lui Dumnezeu. Atunci când crucea este

ridicată, eul este înlăturat din suflet și omul este adus la starea în care poate învăța cum să poarte poverile lui Hristos. *Noi nu-L putem urma pe Hristos fără a purta jugul Său și fără a ne lua crucea și a-L urma.*"²

„Nu putem să ne păstrăm eul și totuși să nădăjduim a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă vom ajunge vreodată la sfințenie, aceasta va fi cu puțință numai prin renunțarea la eul nostru și prin primirea gândului lui Hristos.”³

„Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei înțeleg că voia lui Dumnezeu nu este altceva decât aceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile lor dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu. Ei nu duc nici o luptă cu eul lor. Sunt alții care pentru o vreme au succes în lupta împotriva dorinței lor egoiste după plăcere și viață ușoară. Ei sunt sinceri și zeloși, dar obolesc din pricina efortului îndelungat, a morții zilnice și a hărțuielilor neîntrerupte. Indolența pare că se invită, iar moartea față de eu ajunge ceva respingător; și ei își închid ochii lor adormiți și cad sub puterea ispitei în loc de a-i ține piept.”⁴

Îndemnul lui Hristos, „Urmează-Mă”, este absolut imposibil de ascultat dacă nu experimentăm mai întâi ceea ce este prezentat puțin înainte în același verset. El nu-i îndemna pe ucenicii și pe urmașii Lui să *facă* ceea ce a făcut El, ci să *trăiască* așa cum a trăit El.

Tatăl a făcut, prin Hristos, ceea ce L-a trimis pe Hristos să facă pe Pământ. Acest lucru a fost posibil prin alegerea constantă a lui Hristos de a fi în orice moment ca lutul în mâinile Tatălui Său. În sfera Sa, această predare a adus singura speranță de pace unui Univers care fusese aruncat în confuzie prin răzvrătirea lui Lucifer, devenit ulterior Satana. În sfera noastră, predarea Lui a adus fiecăruia dintre noi, personal, singura speranță de salvare. Este privilegiul nostru să trăim aici o viață pe care El o poate folosi ca pe o forță prin care să-i convingă pe oameni de *planul de mântuire al lui Dumnezeu*. Planul acesta este, într-adevăr,

singurul proces imaginabil care poate pregăti ființele omenești pentru a trăi veșnic în mediul desăvârșit din patria celor mântuiți.

„Credința neclintită în cuvântul lui Hristos – iată adevărata umilință, adevărata predare de sine.”⁵ „Predarea de sine este miezul învățăturilor lui Hristos.”⁶ Doar când realizăm importanța încrederii depline în Isus, chiar când unele lucruri par imposibile, putem înțelege greutatea cuvintelor lui Hristos către Nicodim: „Trebuie să te naști din nou.”

Noi nu am avut de ales la prima naștere, dar nașterea din nou depinde în totalitate de exercitarea liberei voinței, care poate fi păstrată așa numai prin alegerea noastră de a muri față de sine și a-L lăsa pe Hristos să domnească în noi.

Matei își încheie Evanghelia citând cuvintele lui Isus: „...Toată puterea [autoritate, *exousia*] Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Matei 28:18. Acesta a fost răspunsul Tatălui pentru Fiul Său, pentru o viață de predare deplină trăită aici, pe Pământ, în natura omenească pe care Și-o însușise.

Lui Hristos I-au fost oferite scurtături. În pustie, la începutul lucrării Sale, Satana a încercat să negocieze cu El. După ce I-a arătat toate împărățiile lumii acesteia și gloria lor, Satana a spus: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” Matei 4:9. Ce scurtătură! Dar alegând să-L creadă pe Dumnezeu și să aibă încredere în El, chiar dacă aceasta înseamnă să meargă pe drumul crucii și să accepte să moară, El a primit de la Tatăl Său *toată puterea în cer și pe pământ*. Trebuie să nu uităm faptul că Hristos a făcut această alegere în trup omenesc, cu o *putere care ne este accesibilă fiecăruia dintre noi*.

„Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.”⁷

Probabil cea mai subtilă scurtătură pe care Satana I-a oferit-o lui Isus a fost la începutul experienței din pustie.

„El (Satana) a încercat să-L facă pe Hristos să creadă că Dumnezeu nu-I cerea să treacă prin negarea de sine și prin suferințele pe care El le-a anticipat, și că el fusese trimis din cer pentru a-I aduce mesajul cum că Dumnezeu a dorit doar să testeze disponibilitatea Lui de a îndura.

Satana I-a spus lui Hristos că El trebuia doar să pășească pe drumul pătat de sânge, nu să și meargă pe el. Satana a afirmat, de asemenea, că el era îngerul care ținuse mâna lui Avraam când acesta a ridicat cuțitul pentru a-l înjunghia pe Isaac, și că el venise acum pentru a-I salva viața; că nu era necesar ca El să îndure acea foamete chinuitoare și să moară prin înfometare. El avea să-L ajute să ducă la îndeplinire o parte din lucrarea prevăzută în planul de mântuire.”⁸

Satana a venit la fiecare dintre copiii lui Adam, încă de la început, cu același mesaj. „Hristos a murit pentru tine, pentru ca tu să nu fie nevoie să mori.” Sună atât de bine pentru că este un adevăr parțial. Hristos *a murit*, într-adevăr, pentru a ne elibera de *plata păcatului*, care este *moartea veșnică*. Dar El a trăit, de asemenea, o viață de completă renunțare de sine ca un exemplu ce trebuie să fie urmat în viețile noastre. Satana va încerca să aducă orice fel de scurtături creștinului care se luptă, dar singura cale spre Împărăția lui Dumnezeu este aceea de a-L urma pe Isus.

Note:

1. Hristos Lumina lumii, p. 416-417.
2. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1090-1091, The Review and Herald, 23 Octombrie 1900 (sublinierea autorului).
3. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 143 (sublinierea autorului).
4. Faptele Apostolilor, p. 565.
5. Hristos Lumina lumii, p. 535.
6. Hristos Lumina lumii, p. 523.
7. Hristos Lumina lumii, p. 664 (sublinierea autorului).
8. Selected Messages, vol. 1, p. 273.

18. RĂMÂNEȚI ÎN MINE

Capitolul 13 din Ioan ilustrează cina Paștelui, așa cum a fost sărbătorită de Isus și ucenicii Săi în noaptea dinaintea crucificării. În timpul acestei cine, unul dintre cei doisprezece ucenici avea să plece, despărțindu-se pentru totdeauna de ei. Iuda L-a trădat pe Domnul său crezând chiar că promova Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ. În timpul mesei, Isus le spusese că avea să plece și că ei nu-L vor putea urma. Ca de obicei, Petru a întrebat ceea ce, fără îndoială, toți se frământau în sinea lor: „Unde Te duci și de ce nu pot veni după Tine?” Urmează apoi un angajament sincer: „Eu îmi voi da viața pentru Tine.” Ioan 13:37. Petru și ceilalți ucenici aveau să facă alte angajamente în aceeași noapte.

În Marcu 14:30,31 citim: „Și Isus i-a zis [lui Petru]: „Adevărat, adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine.” *Și toți ceilalți au spus același lucru.* (sublinierea autorului.)

Isus știa că răspunsul acestor oameni era sincer, dar El cunoștea de asemenea slăbiciunea ființei omenești. Propriile lor eșecuri urmau să fie cele mai eficiente arme ale lui Satana pentru a-i descuraja. Pentru a contracara această experiență inevitabilă, Isus le-a dat frumosul mesaj din Ioan 14.

La încheierea mesajului Său găsim simpla expresie: „Haidem să plecăm de aici!” Isus știa unde se duce. Ucenicii își doreau să fie cu El, așa că L-au urmat. Era noapte și străzile orașului erau fără îndoială pline de oameni, căci era vremea sărbătorilor Paștelui. Dealurile erau împânzite de corturi, pentru că nu erau suficiente locuri de cazare în

oraș pentru a adăposti mulțimile care participau la acele zile de sărbătoare.

Isus și ucenicii Săi au părăsit camera de sus și au străbătut străzile aglomerate. El i-a condus către un loc bine cunoscut, un loc care Îi era foarte drag – Muntele Măslinilor. Aceasta nu era destinația Lui, dar El a profitat de o viță bogată pentru a le oferi încă o lecție acelor oameni pe care îi iubea atât de mult.

Luna lumina această viță când Isus s-a oprit și Și-a fixat ochii asupra ei. Fără îndoială că ucenicii s-au uitat și ei la viță. Apoi cuvintele au venit clare și puternice, spărgând liniștea nopții: „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl meu este vierul.” Pot să mi-l imaginez pe Petru întorcându-se spre Ioan și spunând: „Ai auzit ce a spus? Nu înțeleg, toată lumea știe că Israel este vița!” Poate că Ioan a răspuns astfel: „Nici eu nu înțeleg, dar să ascultăm. Poate va explica.” Isus a continuat cu lecția Sa.

„Pe fiecare mlădiță, care este în Mine și n-duce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.” Ioan 15:2.

Termenii „viță”, „mlădiță”, „vier”, „taie”, etc. erau toți familiari, căci viile erau ceva comun în zona aceea. Ucenicii au înțeles că tăierea era făcută cu un cuțit folosit special la aceasta. Fără îndoială, mesajul că o mlădiță care nu aduce roadă urma să fie tăiată complet, iar dacă nu aducea roadă urma, de asemenea, să fie tăiată, dar nu la fel de sever, era clar acestor oameni, chiar dacă nu intra în tiparul lor de gândire. Iudeii cu siguranță că nu aveau nevoie de un astfel de tratament! Ei erau israeliți – copiii lui Avraam! Timp de multe generații ei au fost în Viță până când, în mintea lor, ei deveniseră vița însăși!

Isus a încercat să-i încurajeze pe acești oameni, spunând: „Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus.” Ioan 15:3. Aceste cuvinte pot fi înțelese cel mai bine în lumina altor versete, cum ar fi „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi...” Coloseni 3:16. „De aceea lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.” Iacov 1:21,22. Hristos spunea, de fapt: „Sunteți curați crezând cuvântul pe care vi l-am spus.”

Adevărata povară de pe inima lui Hristos este arătată clar în versetul următor: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi...” Ioan 15:4. Este clar că Stăpânul privește înainte la procesul și la crucificarea Sa, când până și ucenicii Lui aveau să-L părăsească. El i-a îndemnat să vadă lucrurile așa cum nu le înțeleseră până atunci. „...După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” Ioan 15:4. Acest lucru este valabil și astăzi; dacă nu rămânem în El suntem lipsiți de ajutor. Chiar când lucrurile par imposibile și totul se destramă, mesajul este același: „Rămâi în Mine, ai încredere în Mine.”

Mesajul acesta al viei și mlădițelor este cel mai bine înțeles când este studiat împreună cu Romani 11. Aici avem un măslin în locul unei vițe. Ambele erau simboluri ale lui Israel și, ca atare, erau venerate de iudei. Măslinul sălbatic era simbolul neamurilor, iar măslinul cel bun simboliza poporul Israel.

Altoirea este procesul prin care cel sălbatic devine blând și astfel folositor și bun. Procesul altoirii ilustrează secretul de bază al trăirii vieții de creștin. Ca în cazul tuturor lucrurilor care merită, trebuie să săpăm puțin mai adânc pentru a afla adevărul.

Când Pavel vorbește în Romani 11:24 despre un măslin sălbatic și unul bun, el se referă la împărăția lui Satana și Împărăția lui Dumnezeu. Singurul mod prin care o ramură de la Satana și împărăția sa poate deveni o ramură în Hristos și Împărăția Lui este prin procesul altoirii.

Vierul (Hristos) caută o ramură (noi) care dorește să devină parte din Împărăția Lui. Hristos spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă...” Ioan 15:16. Hristos, în dragostea Sa nemăsurată, îi cheamă pe toți oamenii, dar numai puțini răspund apelului predându-se Lui.

Înainte ca Hristos să poată începe altoirea ramurii, El trebuie să pregătească măslinul cel bun pentru a primi ramura sălbatică. Pavel spune că aceasta este contrar naturii. Dar nu sunt oare cele mai multe căi ale omului contrare lui Hristos? „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.” Isaia 55:8.

Omul ia o ramură bună și o altoiește la o tulpină sau rădăcină sălbatică, și astfel aceasta produce roadă bună. Dumnezeu ia o ramură sălbatică și o altoiește pe o rădăcina unui pom bun, care va produce cele mai bune fructe posibile. Omul nu poate face altoirea în același mod în care Dumnezeu o face. Întregul plan de mântuire constă în lucrarea lui Dumnezeu în viața omului, săvârșită în propriul Său mod, și în faptul că omul îi oferă libertatea de lucra astfel.

Dacă omul va face lucrarea de altoire în maniera lui Dumnezeu, singurul rezultat va fi mai multă roadă sălbatică. Acest lucru ar trebui să ne învețe că singura noastră lucrare este de a ne preda și a ne încrede în Stăpân. „De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.” Isaia 1:19. Voința este a noastră; ascultarea o duce la îndeplinire El în orice suflet care se încrede.

Dumnezeu a pregătit Măslinul cel bun pentru a primi ramurile sălbatice la Calvar. Dar cei de la Adam până la Calvar? Adu-ți aminte că Hristos este „...Mielul, înjunghiat de la întemeierea lumii.” (Apocalipsa 13:8 – versiunea KJV.) Fiecare ramură sălbatică de la Adam până la revenirea lui Isus trebuie să fie altoită la Calvar.

„Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul.”¹

Acum, după ce am fost atrași la Calvar, să vedem cum face Vierul altoirea. Ca un horticultor, Vierul ia cuțitul și taie complet ramurile de la vechea sursă de viață. Această lucrare de început este severă și trebuie să fie făcută de Vier. Singurul nostru rol este de a dori și a accepta ca El să facă această lucrare. Trebuie să avem grijă să nu ne plângem de *modul* în care lucrează El.

Măslinul cel bun trebuie să fie rănit pentru a putea primi ramurile care urmează să fie altoite. Rana aceea a fost produsă la Calvar. Acum ramura trebuie să fie adaptată pentru a se potrivi în rana de la Calvar. „Și toți cei care mărturisesc despre Mine, luând parte la sacrificiul Meu pentru aceia care erau pierduți, vor fi mărturisiți ca părtași la slava și fericirea celor răscumpărați.”²

Pavel spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos...” – Galateni 2:20, și din nou, „cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească [vechea natură] cu patimile și poftetele ei” – Galateni 5:24. Când ramura este tăiată de la vechea sursă de viață, este tăiată din vechea natură. Dar Vierul nu o lasă să moară. El o așează cu grijă în Măslinul cel bun, rănit. Apoi El acoperă punctul de contopire cu ceara folosită la altoire (haina Sa de neprihănire). Ceara pentru altoire are rolul de a o proteja de orice infecție sau boală care ar putea împiedica procesul creșterii.

„Prezența Tatălui L-a cuprins pe Hristos și nu I s-a întâmplat nimic altceva decât ce a îngăduit iubirea nemărginită, pentru binecuvântarea omenirii. Acesta era izvorul Său de mângâiere și este și pentru noi. Acela care este pătruns de Spiritul Domnului Hristos rămâne în Hristos. Lovitura țintită spre el cade asupra Mântuitorului, care îl înconjoară cu prezența Sa. Și orice vine asupra lui, vine de la Hristos. El n-are nevoie să se împotrivescă răului, deoarece Domnul este apărarea sa. Nimic nu-l poate atinge, decât dacă îngăduie El, și “toate lucrurile” îngăduite “lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).”³

Vierul n-a terminat încă. El ia o bandă de altoire puternică și o înfășoară în jurul ramurii și a tulpinii copacului. Este aplicat strat după strat, până când ramura altoită este atât de bine împrejmuită încât vânturile și furtunile vieții nu pot s-o slăbească. Ramura trebuie să devină una cu Măslinul (sau Vița).

„Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și

apoi crește în tulpină, legându-se fibră cu fibră și nervură cu nervură. Viața viței devine viața mlădiței.”⁴

Nici chiar acum Vierul nu și-a terminat lucrarea cu ramura, căci scopul lui pentru ea este producerea roadelor. „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor...” Galateni 5:22,23. Aceasta ne aduce înapoi la haina de nuntă, haina neprihănirii lui Hristos (care este caracterul Său) pe care toți trebuie s-o purtăm spre a fi gata pentru revenirea lui Isus.

Pentru ca acest fruct să apară este nevoie de câteva tăieri. Aceasta este tot lucrarea Vierului. Adeseori se întâmplă ca ramura să crească prea mult, de aceea ea trebuie uneori tăiată pentru a crește puternică. Frunzișul excesiv adesea creează o imagine greșită și împiedică fructul să se dezvolte normal.

Vierul se uită mereu după ceva anume, acea caracteristică mortală, care apare de obicei la toate ramurile – tendința de a se ofili. Problema este că atunci când ramurile care se ofilesc ating pământul, acestea trimit mici rădăcini care apoi încearcă să se hrănească din două surse. Dar Hristos spune: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni...” Matei 6:24.

Aceste mici rădăcini trebuie tăiate pentru ca ramura să se hrănească de la o singură sursă. Cu o grijă duioasă, Vierul ridică ramura care se usucă și o fixează pe Suport, unde poate respira aer proaspăt și unde poate să se răsfete în lumina dragostei lui Dumnezeu. Fiecare tendință spre rău cultivată sau moștenită este tăiată în acest proces de curățare, care este numit sfințire. Aceasta este lucrarea Vierului. Ramura trebuie să rămână în El și să-L lase pe Vier să-Și facă lucrarea așa cum știe mai bine pentru fiecare dintre noi.

Doar rămânând în El putem parcurge drumul spre desăvârșire, pentru că desăvârșirea este a Lui, nu a noastră. Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru că ne oferă dreptul de a fi îmbrăcați cu haina Sa de neprihănire!

Note:

1. Hristos Lumina lumii, p. 176.
2. Hristos Lumina lumii, p. 357.
3. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 71.
4. Hristos Lumina lumii, p. 675.

ANEXA A

NATURA LUI HRISTOS

Natura umană a lui Hristos este de o importanță foarte mare pentru noi și subiectul merită o cercetare aprofundată.

„Atunci când tratăm această temă, ar fi bine să dăm atenție cuvintelor pe care Hristos i le-a adresat lui Moise din tufișul arzând: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Ar trebui să venim la acest studiu cu umilința aceluia care are de învățat și cu o inimă pocăită. Studiul întrupării lui Hristos este un câmp roditor, și-l va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns.”¹

În Evrei 2:16 citim: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.” O analiză rapidă a acestui verset îi poate face pe unii să gândească astfel: Dacă Hristos a fost din sămânța lui Avraam, atunci El nu putea să fie al doilea Adam. Întreaga familie omenească își are sămânța în Adam, nu în îngeri. Pavel, care este considerat atât autorul cărții Romani, cât și Evrei, ne oferă un alt motiv în sprijinul ideii că Isus a fost al doilea Adam. Romani 9:6 spune: „...Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel.” Versetul 7 spune: „...în Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.” Descendenții lui Avraam – sau sămânța lui, urmau să fie rezultatul făgăduinței. În versetul 8 citim: „...nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.” Hristos era Fiul făgăduinței, Fiul lui Dumnezeu. El era fiul lui Avraam doar prin circumstanțele nașterii omenești, căci El nu s-a născut prin voia omului.

„Hristos nu a pretins doar a lua natura umană; El chiar a luat această natură. El a avut, într-adevăr, natură umană. După cum copiii sunt părtași ai cărnii și sângelui, la fel și El, în același mod, a fost părtaș la acestea. El a fost fiul Mariei și era, după descendența umană, urmașul lui David.”²

Da, Isus a fost cu adevărat o ființă umană, la fel ca și Adam, pe care îl crease. Spiritual era fiul lui Avraam, iar după trup era descendent al lui David.

În Romani 8:3, Pavel devine și mai specific: „...trimitând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului.” Comentariul inspirat al acestui verset spune: „După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vină ca Mântuitor al lor.”³ Poporul Israel știa că șarpele de aramă nu era veninos, dar era făcut în imaginea unuia dintre acei șerpi. Isus a devenit *asemenea* fraților Săi. Omul a fost creat în imaginea lui Dumnezeu, dar el nu a fost Dumnezeu.

Conform celor spuse de Isus lui Nicodim, faptul că suntem născuți din carne constituie cauza care face absolut necesară nașterea din nou. Ioan 3:1-6. Evident, este ceva în neregulă cu privire la prima naștere a omului. „Hristos este numit al doilea Adam. În nevinovăție și sfințenie, în strânsă legătură cu Dumnezeu și iubit de Tatăl, El a început de acolo de unde a început primul Adam. El a pășit pe terenul unde eșuase Adam și a răscumpărat greșeala lui.”⁴ Dreptatea lui Dumnezeu trebuie să fie demonstrată; El l-a creat pe om cu o *natură nepăcătoasă*, căci tocmai în această natură a fost omul biruit. Întrebarea este: a făcut Dumnezeu o greșeală în crearea omului, sau omul este responsabil pentru condiția sa de om căzut? Dumnezeu nu a pretins niciodată că *natura păcătoasă a omului căzut* poate să aibă biruință asupra lui Satana. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, atunci orice om ar putea fi un exemplu de urmat, și nu un Salvator care, pe crucea de la Calvar „...câștiga dreptul să devină apărătorul omului în prezența lui Dumnezeu.”⁵ Isus trebuia să răscumpere greșeala lui Adam și apoi să-i ridice pe toți oamenii care

vor dori să accepte planul de mântuire, atribuindu-le neprihănirea Sa și oferindu-le apoi o *natură nouă*, cu care Dumnezeu putea lucra, căci natura cea nouă nu este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. În aceasta constă nașterea din nou.

„În timp ce Domnul Hristos era neatins de pata păcatului, sensibilitatea pură a naturii sfinte a venit în contact cu răul, nespun de dureros pentru El.”⁶ Dacă natura lui Hristos era sfântă, este evident că ea nu putea fi păcătoasă. Aceasta se referă doar la natura Sa umană, căci *sensibilitățile Lui erau pure*. Pentru ca Hristos să înceapă de unde căzuse Adam, El trebuia să aibă aceeași natură ca și Adam, atunci când ‘i-a început lucrarea în această lume. „Hristos a venit pe Pământ îmbrăcând haina umanității și stând ca reprezentant al oamenilor pentru a arăta, în războiul cu Satana, că omul, așa cum a fost creat de Dumnezeu, dacă se află în legătură cu Tatăl și cu Fiul, poate să asculte de toate cerințele divine.”⁷ El trebuia să fie pus la probă în natura în care a fost creat Adam. Primul Adam a căzut la test, dar al doilea Adam a fost victorios, și natura Lui sfântă a fost imaculată.

Procesul purificării și al testării a fost parte din lucrarea de dezvoltare a caracterului, pe care El trebuia s-o îndeplinească în dreptul omului. Moartea Sa I-a acordat apoi dreptul de a credita acest caracter tuturor acelor care urmau să creadă și să-L accepte ca Domn și Mântuitor.

Dacă Isus ar fi avut o natură păcătoasă prin moștenire, cum ar fi putut El dezvolta un caracter desăvârșit? Pavel afirmă clar că „...umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Romani 8:7. „Creierul este sediul central al corpului.”⁸ Trebuie să aflăm acum dacă mintea – sau creierul – este și ea parte din natura umană. Există multă confuzie în această privință. O afirmație clară și pătrunzătoare a profetiei ar trebuie să ne ajute.

„Adevărata religie are de-a face cu voința. Voința este puterea care guvernează natura omului, aducând toate celelalte facultăți sub comanda sa. Voința nu este gustul sau înclinația, ci este puterea de decizie care lucrează în fiii oamenilor, spre ascultarea sau neascultarea față de Dumnezeu.”⁹

Nu poate fi nici o urmă de îndoială că deciziile sunt luate la nivelul creierului, care este centrul ființei umane. Am înțeles că voința este puterea care guvernează, care lucrează în om ascultarea sau neascultarea. Am văzut, de asemenea, că aceasta voință este cea care conduce în *natura umană*. Dacă acceptăm că puterea de guvernare este creierul, care este totodată centrul ființei, avem răspunsul. Creierul este și sediul naturii omului. De vreme ce inima și mintea sunt unul și același lucru, rezultă că atunci când primim o inimă nouă primim și o minte nouă, o natură nouă și o voință nouă.

Cât despre firea pământească, Pavel spune: „Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.” Romani 8:6. Poate fi oare acesta motivul pentru care David a strigat în Psalmul 51:10: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”, iar Pavel ne sfătuiește în Filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”?

Da, Isus a avut un avantaj față de omul păcătos, dar El n-a avut nici un avantaj față de creștinul născut din nou.

„Prin victoria lui Hristos, aceleași avantaje pe care le-a avut El sunt la îndemâna omului; căci el poate să fie părtaș la o putere exterioară și superioară lui, chiar la natura divină, prin care poate birui corupția care există în lume datorită poftelor.”¹⁰

Natura determină caracterul care va fi dezvoltat. O natură păcătoasă produce un caracter păcătos. El nu poate produce altceva. „Idea că este necesară numai o dezvoltare a calităților bune care există *de la natură* în om este o fatală înșelăciune.”¹¹

Acum putem vedea cu ușurință de ce nașterea din nou este esențială în experiența fiecărui om. Isus însă nu avea nevoie de această naștere din nou, pentru că El era „Sfântul”, sau Fiul lui Dumnezeu de la început. Luca 1:35. *Noi devenim* fii și fiice ale lui Dumnezeu prin *nașterea din nou*. Noi nu am putut influența cu nimic prima noastră naștere, dar avem toată puterea de decizie în ce privește nașterea din nou.

Caracterul lui Dumnezeu poate fi dezvoltat doar în natura nepăcătoasă. Isus, al doilea Adam, a fost născut cu această natură nepăcătoasă. Noi trebuie să ne naștem *în* această natură nepăcătoasă.

Dacă firea pământească „...nu se supune legii lui Dumnezeu...” – Romani 8:7, iar legea lui Dumnezeu este o reflectare a caracterului Său, atunci ne confruntăm cu o problemă serioasă dacă insistăm în ideea că Isus a moștenit o natură păcătoasă.

Faptul că Hristos a luat asupra Sa păcatele lumii nu a făcut din El un păcătos, deoarece El a făcut acest lucru ca înlocuitor. În același fel a luat El natura noastră. Toată slăbiciunea și efectele ereditare, fizice și mentale, El le-a luat pentru ca, în timp ce era „fără păcat și nobil prin natură, El a consimțit să îmbrace veșmântul umanității, pentru a deveni una cu rasa căzută.”¹² Dicționarul Webster definește cuvântul „veșmânt” astfel: caracteristici de identificare.

De ce este important pentru noi să înțelegem acest lucru? Planul de mântuire al lui Dumnezeu îi cere omului să aibă un caracter desăvârșit, iar el nu poate îndeplini această cerință.

„Pentru Adam, a fost posibil, înainte de căderea sa în păcat, să-și formeze un caracter drept prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Dar el a dat greș în a face aceasta și, prin păcatul său, natura noastră este decăzută, iar prin noi înșine nu putem ajunge neprihăniți. Deoarece suntem păcătoși, nesfinți, nu putem păzi în mod desăvârșit legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Noi nu avem o neprihănire a noastră, cu care să facem față, să răspundem cerințelor legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. (...) El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi și acum Se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Sa. (...) Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată.”¹³

Aceasta este lucrarea îndreptăririi, care este darul lui Dumnezeu pentru toți cei ce acceptă planul Său.

Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil dacă Hristos ar fi moștenit o natură păcătoasă. Dar, slavă Domului, El a putut săvârși lucrarea de îndreptățire, și astfel noi știm că „având o aversiune față de rău care poate exista numai într-o natură lipsită de orice mânjitură a păcatului, Hristos a manifestat față de păcătos o iubire pe care numai bunătatea infinită o putea concepe.”¹⁵

„Umanitatea lui Hristos a atins cele mai mari adâncimi ale *rătăcirii umane* și s-a identificat cu *slăbiciunea* și *nevoile* omului căzut, în timp ce *natura Sa divină cuprindea Nemurirea*. Lucrarea pe care a avut-o de săvârșit pentru a putea purta vinovăția păcatelor omului nu-i dădea dreptul de a continua să calce legea lui Dumnezeu; legea l-a făcut pe om dator legii, și această datorie o plătea Hristos Însuși prin suferința Sa. Încercările și suferințele lui Hristos trebuiau să-i inspire omului simțământul grozăviei păcatului săvârșit prin călcarea legii lui Dumnezeu, și să-l aducă la pocăință și la ascultare de lege, iar prin ascultare, la acceptarea lui Dumnezeu. *Neprihănirea Sa urma să-i fie atribuită omului*, ridicându-l astfel la valoarea morală cerută de Dumnezeu, pentru ca eforturile sale de a păstra legea divină să fie acceptabile. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de *a-l împăca pe om cu Dumnezeu prin natura Sa umană, și pe Dumnezeu cu om prin natura Sa divină*.¹⁵

Observați că prin *umanitatea* lui Hristos urma ca omul să fie împăcat. Romani 8:7 ne spune că „...umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” *Împăcarea prin natură umană păcătoasă este, evident, imposibilă*. Greșeala este că omul a încercat mereu să rezolve problema păcatului *coborându-L pe Hristos la nivelul naturii păcătoase a omului*, în loc să-I permită lui Hristos să-l ridice pe om din natura sa păcătoasă și decăzută, prin neprihănirea Sa, pentru a putea sta în fața lui Dumnezeu cu o nouă natură pe care Dumnezeu o poate modela. Natura cea nouă nu-L urăște pe Dumnezeu, nu este în vrăjmășie cu El. Totuși, această natură nouă a

omului trebuie să fie și ea purificată, și acest lucru este realizat prin procesul sfințirii.

Cu greu putem înțelege noi ce efect a avut natura păcătoasă asupra omului.

„Rezultatul luării din pomul cunoștinței binelui și răului se manifestă în experiența fiecărui om. În firea sa există o înclinație către rău, o putere căreia, dacă nu primește ajutor, nu i se poate împotrivi. Pentru a putea ține piept acestei forțe, pentru a atinge acel ideal pe care în adâncul sufletului său îl acceptă ca fiind singurul vrednic de atins, el nu poate găsi ajutor decât într-o singură putere. Puterea este Hristos.”¹⁶

„*Moștenirea copiilor este păcatul. Păcatul i-a despărțit de Dumnezeu. Isus și-a dat viața ca să poată reface legăturile rupte cu Dumnezeu. Prin înrudirea lor cu primul Adam, oamenii nu primesc nimic altceva decât vină și sentință de moarte.*”¹⁷

Pentru ca Hristos să refacă legăturile rupte (inclusiv întreaga familie omenească), El trebuia să aibă o natură cu totul diferită de cea cu care ne naștem noi.

„Omul nu putea face ispășire pentru om. *Condiția sa de om păcătos, decăzut*, făcea ca el să fie un sacrificiu imperfect, o jertfă de ispășire de o valoare inferioară lui Adam, așa cum era înainte de cădere. Dumnezeu l-a creat pe om perfect și desăvârșit și, după căderea în păcat, nici un alt sacrificiu nu putea fi primit de Dumnezeu, decât *o jertfă superioară ca valoare omului, așa cum fusese el în statutul perfecțiunii și inocenței.*”¹⁸

Starea păcătoasă, decăzută, este natura păcătoasă, decăzută. Aceasta se transmite din generație în generație. Această stare de imperfecțiune ar fi făcut din Isus o jertfă imperfectă, dacă El ar fi moștenit natura păcătoasă.

Orice jertfă aleasă trebuie să fie fără nici un cusur. „În zilele din vechiului Israel sacrificiile aduse în fața marelui preot erau despicate până la os pentru a vedea dacă erau *sănătoase întru-totul*.”¹⁹ Isus Hristos trebuia să fie fără cusur și fără prihană. 1 Petru 1:19. Dictionarul Webster definește pata ca „o imperfecțiune care strică ceva ce este imaculat.” Este deci destul de limpede că *dacă Isus ar fi moștenit natura căzută, păcătoasă*, aceasta ar fi făcut din El o jertfă imperfectă. Ca urmare, sacrificiul ar fi trebuit să fie respins de Tatăl. Însă *El a fost acceptat, jertfa a fost perfectă – fără prihană și fără pată*.

„Întruparea lui Hristos a fost dintotdeauna și va rămâne pentru totdeauna un mister. Ceea ce este descoperit este spre folosul nostru și al copiilor noștri, dar fie ca fiecare ființă omenească să fie avertizată a nu-L reduce pe Hristos la un om deopotrivă cu noi, căci un astfel de lucru este cu neputință.”²⁰

Noi trebuie să înțelegem că *natura păcătoasă* nu poate fi *controlată, schimbată sau îmbunătățită* în nici un fel. Atât Vechiul cât și Noul Testament învață acest lucru.

Isaia 64:6 – „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită.”

Iov 14:4 – „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.”

Psalmi 51:10 – „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”

Ezechiel 36:26 – „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.”

Ioan 12:24 – „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.”

2 Corinteni 5:17 – „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

Galateni 5:24 – „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei.”

„Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și omul primește o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.”²¹

Dacă gândim că Hristos a avut o *natură păcătoasă*, atunci El ar fi trebuit să treacă prin aceeași transformare. Însă diavolul nu a putut găsi în El nici măcar o înclinație pe care să-și construiască ispitele. *Lucrul acesta nu ar fi fost o problemă, dacă Isus ar fi moștenit natura păcătoasă.*

„Când Hristos și-a plecat capul și a murit, El a dus cu Sine în mormânt stâlpii împărăției lui Satana. *El -la înfrânt pe Satana în aceeași natură peste care el obținuse victoria în Eden.* Dușmanul a fost învins de Hristos în natura Sa umană.”²²

În natura Sa umană l-a biruit Hristos pe Satana. *Natura păcătoasă nu putea face acest lucru.* Ea (natura păcătoasă) trebuie să moară și să fie înlocuită, iar omul trebuie să fie părtaș la natura divină a lui Hristos înainte de a putea trăi o viață victorioasă.

„Aveți grijă, mare grijă cum tratați tema naturii umane a lui Hristos. Nu-L prezentați oamenilor ca pe un om cu înclinații către păcat. El este al doilea Adam. *Primul Adam a fost creat curat, o ființă desăvârșită, fără nici o urmă de păcat; el era asemenea lui Dumnezeu.* Exista posibilitatea ca el să cadă, și a căzut, prin neascultare. Datorită păcatului, urmașii *s-au născut cu o predispoziție spre neascultare.* Dar Isus Hristos a fost singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura umană și a fost ispitit în toate așa cum este ispitită natura umană. El ar fi putut păcătu; El ar fi putut cădea, dar în El nu a existat nici măcar pentru o clipă înclinația către rău.”²³

Hristos a fost singurul copil născut cu o natură umană nepăcătoasă. În sensul acesta, El este cu adevărat unic. Observă: Omul *a moștenit natura păcătoasă*. Hristos *a luat asupra Sa natura umană*. „Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne elibereze. Dar, pentru că aceasta cere o transformare completă, o reînnoire a întregii noastre naturi, trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu.”²⁴ De vreme ce aceasta este cerința Lui, putem înțelege de ce „așa cum a trăit Isus în natura omenească, la fel înțelege Dumnezeu să trăiască și urmașii Lui.”²⁵ Vrea Dumnezeu să spună că aceia care Îl urmează trebuie să fie împiedicați de natura căzută, păcătoasă? *Care a fost, până la urmă, legătura lui Hristos cu natura noastră umană păcătoasă?*

„Domnul a luat asupra vieții Sale, lipsite de păcat, natura noastră păcătoasă, pentru a ști cum poate veni în ajutorul celor care sunt ispitiți.”²⁶

Există o diferență între ceea ce Hristos a luat asupra Sa *prin moștenire* și ceea ce noi am primit *în dar* pentru ca omul să fie recâștigat pentru Dumnezeu. El s-a umilit până la cel mai jos nivel cu putință. El *a cunoscut practic* ce înseamnă să fii cel mai slab dintre cei slabi. El a acceptat să poarte toate *infirmitățile noastre, toate handicapurile de orice natură*. Trebuie să nu uităm însă că Hristos *și-a păstrat întotdeauna ura desăvârșită față de păcat*. Dacă El ar fi moștenit o natură păcătoasă, ar fi existat o *dihotomie intolerabilă* între cele *două naturi* ale Sale, în locul *păcii desăvârșite*. Aceasta dorește Dumnezeu pentru copiii Săi?

„Hristos nu ar fi putut face nimic în timpul lucrării Sale pe Pământ pentru salvarea omului căzut dacă divinul nu ar fi fost unit cu umanul. Datorită capacității sale limitate, omul nu poate defini acest mister minunat – îmbinarea celor două naturi, divinul și umanul. Acest lucru nu poate fi explicat. Omul trebuie să se minuneze și să păstreze tăcerea. ‘i totuși, el are privilegiul de a fi părtaș la natura divină și, prin aceasta, el poate pătrunde într-o măsură aceasta taină.”²⁷

În procesul nașterii din nou, omul este eliberat de vechea sa natură prin moarte, și primește o nouă natură prin renaștere. Doar în această

natură nouă poate fi părtaş la natura divină. Din leagăn și până la mormânt, a existat întotdeauna o armonie perfectă între cele două naturi ale lui Hristos.

Tot ceea ce omul a folosit ca scuză pentru păcat, Isus a acceptat să ia asupra Sa – abuz, singurătate, sărăcie, lipsă de înțelegere, respingerea familiei, abuz fizic și durere, tortură mentală, aparent eșec în atingerea scopurilor vieții, trădare din partea celor mai apropiați prieteni, aparent uitat de Dumnezeu Însuși. Mai este de mirare că Dumnezeu ne sfătuiește că ”ar trebui să nu greșim cu privire la natura umană fără păcat a lui Hristos.”²⁸ ?

„Nu ne este necesar să știm timpul exact când umanitatea s-a unit cu divinitatea.”²⁹ Pot să vă sugerez ceva ce ar aduce mai multă lumină asupra acestui subiect?

”Satana, împreună cu toată sinagoga lui – pentru că el se pretinde religios – au hotărât ca Hristos să nu dea curs sfatului din cer. După ce a fost botezat, El S-a plecat pe genunchi, pe malul Iordanului, și niciodată până atunci cerul nu a mai auzit o rugăciune ca aceea, înălțată de pe buzele Lui divine. Hristos a luat natura noastră asupra Lui. Sub forma unui porumbel strălucitor, slava lui Dumnezeu a venit la El și, din înălțimile infinite, s-au auzit următoarele cuvinte: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”³⁰

Nu este de mirare că niciodată înainte nu mai auzise cerul o rugăciune asemenea celei venite de pe buze Lui divine. Dacă, la timpul potrivit, Hristos a făcut ultimul pas pe calea umilinței, imaginați-vă ce a însemnat acea rugăciune – *o pledoarie sinceră către Tatăl de a nu lăsa ca vina tuturor păcatelor comise de ființele omenesti să cadă asupra Sa. Îngerii și celelalte ființe cerești trebuie să fi fost șocate dincolo de capacitatea lor de înțelegere de ce omului păcătos, nerecunoscător și nemeritos să i se ofere salvare prin acest plan în care Hristos Însuși trebuia să ia asupra Lui păcatele sale. Trebuie să le fi fost aproape imposibil să înțeleagă.*

Adam a devenit un păcătos atunci când a ales să-l creadă pe Satana, în loc să-L creadă pe Dumnezeu. *Natura sa a fost schimbată de la una nepăcătoasă la una păcătoasă. Hristos a ales să ia asupra Sa vina lumii, și aceasta includea și natura păcătoasă a omului.* Procesul curățirii trebuie să treacă *dincolo de faptele omului, trebuie să ajungă chiar la sursă – natura, sau mintea omului. Astfel Hristos ne poate oferi o minte nouă – o inimă nouă, sau natură nouă.* Acest proces înfăptuiește restaurarea completă a omului și, în același timp, *nu Îl contamineză pe Restaurator, căci vina nu a fost a Lui, ci a noastră – deci El a fost doar înlocuitor, și aceasta prin propria alegere.* O, taina planului de mântuire al lui Dumnezeu!

Când Hristos a intrat în pustia ispitirii El a purtat povara grea a vinei păcatelor întregii lumi. Această povară era prea grea pentru orice ființă inferioară lui Dumnezeu. Hristos a fost pe deplin divin și pe deplin uman, o taină pe care noi nu o putem înțelege.

Dacă Hristos ar fi avut o natură păcătoasă moștenită, *parte din El, atunci nu ar fi putut fi imaginea perfectă a Tatălui Său.* Webster definește termenul ”păcătos” ca ”plin de păcat”. El însuși a spus: ”...*Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.*” Ioan 14:9. (sublinierea autorului).

Natura păcătoasă moștenită poate fi, într-o anumită măsură, ținută sub control. Dar este aceasta libertatea pe care Hristos o oferă credinciosului? Cum putem fi noi eliberați atât de puterea cât și de pedeapsa păcatului? ”Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Ioan 8:36 (sublinierea autorului).

Dacă *viața desăvârșită de ascultare* a lui Hristos a fost căpătată printr-un *control perfect al naturii Sale păcătoase*, atunci, urmând exemplul Său pentru noi, ar trebui, la rândul nostru, *să ne controlăm natura păcătoasă.* Biblia declară însă că *natura aceasta este neschimbătoare și că ea trebuie să moară, iar noi să ne naștem din nou.* Dorința lui Dumnezeu este exprimată în citatul următor: „El ne-a făcut să înțelegem ceva din dragostea Sa prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru noi, pentru ca astfel El să contracareze răul, să îndepărteze petele sfidătoare ale păcatului din calea lucrării lui Dumnezeu pentru om, și să reinstaureze ceea ce era pierdut, să ridice și să înnobileze sufletul, aducându-l la puritatea inițială prin neprihănirea

atribuită a lui Hristos."³¹ Atribuirea neprihănirii Sale este lucrarea pe care o face El acum pentru toți cei care cred cu adevărat. El pregătește bărbați și femei, îndreptățindu-i, luând responsabilitatea păcatelor înregistrate împotriva lor și schimbând raportul lor într-unul care spune: "*Ca și când nu ar fi păcătuit niciodată.*"

Hristos nu ar fi îndeplinit nimic dacă ar fi acceptat o natură păcătoasă, și chiar să fi trăit fără păcat exterior. Legea lui Dumnezeu condamnă păcatul în gând, nu în fapt.

"Legea lui Dumnezeu, așa cum o prezintă Scriptura, este cuprinzătoare în cerințele ei. Fiecare principiu este sfânt, drept și bun. Legea îl așează pe om sub obligație față de Dumnezeu; ea ajunge până la gând și la sentimente, și va aduce convingerea de păcat în fiecare om care este atent la călcarea cerințelor ei. Dacă legea s-ar referi doar la conduita exterioară, atunci oamenii nu ar fi vinovați prin gândurile, dorințele și intențiile lor greșite. Legea cere însă ca sufletul însuși să fie curat și mintea sfântă, ca gândurile și sentimentele să fie în concordanță cu standardul dragostei și neprihănirii."³²

Natura păcătoasă constituie boala păcatului, păcatele sunt doar simptome ale bolii. ....Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte." Isaia 1:5. Dacă Hristos ar fi trăit o viață desăvârșită într-o natură moștenită păcătoasă, El tot ar fi fost infectat de boală, și El Însuși ar fi avut nevoie de un Mântuitor.

Dacă natura Sa a fost cea care L-a împiedicat să aibă dorințe păcătoase, atunci ea nu putea fi o natură păcătoasă. Dacă ar fi avut dorințe păcătoase, dar le-ar fi rezistat, El tot ar fi fost contaminat, căci în gând se află rădăcina păcatului.

Cum înțelegem Evrei 4:15? "Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat."

Pentru a înțelege acest verset este necesar să lăsăm la o parte ideile preconceptuate și să încercăm să vedem păcatul așa cum îl vede Dumnezeu. *Egoismul – sau idolatria sinelui – este rădăcina tuturor*

păcatelor. (Vezi Testimonies Treasures, vol. 1, p. 518 și Tragedia Veacurilor, p. 294.) *La acest altar s-a închinat fiecare ființă umană. Omul fie i se închină sie însuși, fie se urăște pe sine.* Isus a spus: "Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică." Ioan 12:25. Este același mesaj pe care i l-a dat Isus lui Nicodim în Ioan 3:6, "Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut în Duh, este duh." Cum a fost ispitit Isus la fel ca noi, totuși fără păcat? Dacă egoismul este rădăcina tuturor păcatelor, atunci *diferitele păcate* nu sunt decât ramuri *ale plantei din care cresc.* Este adevărat că *ispita va fi cu atât mai puternică cu cât sinele va fi mai bine camuflat în ispită.*

Acum știm că "...Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău." Iacov 1:13. Hristos, în timpul vieții de pe Pământ, a fost Dumnezeu pe deplin și om pe deplin. Deoarece natura umană a lui Hristos a fost nepăcătoasă, ca și natura lui Adam la creațiune, natura divină a lui Hristos a fost natura lui Dumnezeu; a existat *armonie deplină între cele două naturi ale Sale – umană și divină.*

"Hristos a păstrat întotdeauna cea mai mare ură față de păcat..."³³
El a urât păcatul cu o ură desăvârșită.

"În inima nerenăscută este iubire față de păcat și o dispoziție de a-l hrăni și a-l scuza. Dar în inima renăscută este ură față de păcat și o rezistență hotărâtă împotriva lui."³⁴

"Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios."³⁵

"El Își propune să ia de la om lucrul acela ofensator pe care îl urăște, dar omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu în această lucrare. Păcatul trebuie abandonat, părăsit, urât, iar neprihănirea Domnului Hristos primită prin credință. În felul acesta, divinul va conlucra cu umanul."³⁶

Cum poate Dumnezeu să dezvolte în om ura pentru păcat, când omul are o natură care Îl urăște pe Dumnezeu, în loc de a urî păcatul? Romani 8:7. Acest lucru este posibil doar prin sfatul lui Pavel din aceeași scrisoare, aflat în versetul 2 din capitolul 12: „Să nu vă potriviți chipului

veacului acestuia, ci *să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre*, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (sublinierea autorului). Atunci nouă ne va fi „...groază de rău și lipiți-vă tare de bine.” Romani 12:9.

Noi ar trebui să fim capabili înțelegem faptul că *Satana nu-L putea ispiti pe Isus să facă ceva ce El ura*. Această ură față de păcat a fost întotdeauna naturală pentru Hristos. Ea nu era naturală pentru familia omenească. Deci cum am putea fi ispitiți în același mod?

Trebuie să ne aducem aminte că acesta a fost punctul în care a căzut cea mai puternică ființă creată. Egoismul s-a manifestat prin mândrie, gelozie, înșelătorie și rebeliune deschisă. Primii noștri părinți au fost victimele aceleiași ispite. Eva a fost ispășită să se întrebe de ce le interzisese Dumnezeu să mănânce din fructul pomului cunoștinței binelui și răului. Curiozitatea a devenit foarte puternică atunci când în mintea Evei a apărut gândul că șarpele căpătase abilitatea de a vorbi după ce măncase din acest fruct. ”De ce să nu am și eu parte de acest fruct minunat?” Aceasta este cea mai obișnuită formă de egoism. Adam a hotărât să împărtășească soarta ei, gândindu-se că aceasta ar fi o dovadă de dragoste autentică. El a îndrăznit să spera că lucrurile se vor rezolva cumva, atâta timp cât el avea ceea ce dorea. Acesta era egoism curat! Amintește-ți, toate acestea au apărut în ei pe când posedau încă o *natură nepăcătoasă*. La fel s-a întâmplat și cu *îngerul căzut*. Aceasta trebuie să fie metoda pe care Satana a folosit-o cu Hristos, și pe care o folosește și în dreptul oamenilor.

Cum putea el să-L facă pe Hristos să manifeste un egoism deghizat? Răspunsul se află în următoarele cuvinte inspirate:

„Era o responsabilitate dificilă pentru Prințul vieții să ducă la îndeplinire planul pe care Și-l asumase pentru salvarea omului, acoperindu-și divinitatea cu umanitatea. El primise onoare în curțile cerești, și știa ce înseamnă puterea absolută. Era la fel de dificil pentru El să rămână la nivelul umanității pe cât este pentru om să se ridice deasupra nivelului naturii sale depravate, și să fie părtaș al naturii divine.”³⁷

„A-Și păstra slava *ascunsă*, ca și copil al unei rasei umane căzute, a fost cea mai severă disciplină la care Prințul vieții s-a supus.”³⁸

Natura divină pe care El o lăsase deoparte era *nepăcătoasă*, perfectă și obișnuită cu puterea absolută. A fost extrem de dificil pentru Hristos, în timpul vieții pe Pământ, să-Și rețină *natura divină naturală* de la a se manifesta prin noua Sa *natură* umană *nepăcătoasă*. Această natură fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Atunci când ne naștem din nou și Hristos ne oferă o natură nouă nepăcătoasă, ne este foarte greu să păstrăm crucificată și îngropată *natura firească*, care era *păcătoasă*, *vicioasă* și *plină de mândrie*, împiedicând-o să se arate în *natura cea nouă primită la nașterea din nou*.

Ispitirea continuă a lui Satana îndreptată împotriva lui Hristos în timpul vieții sale de om a fost aceea de a încerca să-*L determine să-Și reveleze natura divină*. „Dacă ești Hristos, dovedește-o.” Acestea au fost cuvintele strigate lui Isus de către ființele omenești, precum și de Satana. Isus nu a fost niciodată liber de această ispită. Propria Lui familie și cei mai apropiați ucenici L-au îndemnat adesea în sensul acesta.

Conducătorii, preoții și alți lideri au fost unealta prin care Satana a încercat să-*L forțeze pe Isus să se desprindă din mâinile Tatălui și să-‘i folosească propria putere*. El trebuia ca, deși cunoscând ce înseamnă puterea absolută, să rămână credincios statutului ales. „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi...” Ioan 5:30.

Satana îl ispitește în mod constant pe fiecare creștin născut din nou, *chiar dacă el are o natură nouă, care este compatibilă cu Dumnezeu*, încercând să-*l determine să-și manifeste natura cea veche, care a fost crucificată*. El ne ispitește prin urmările naturii vechi care ne-a controlat atât de mult timp până să ne naștem din nou. Aceste urmări sunt *obiceiurile rele și tendințele moștenite*. Satana le cunoaște bine, căci el a fost cel care le-a dezvoltat în noi. El instigă natura cea veche prin circumstanțe și situații create chiar de el. El știe că *nu poate readuce la viață natura noastră veche, crucificată, iar Hristos nu o va face niciodată. Noi suntem singurii care putem fi ispitiți să o reînviem*. Prin obiceiurile noastre vechi nepredat încă lui Hristos Satana își face cel mai eficient lucrarea, încercând să ne forțeze să ne manifestăm vechea natură. Dacă ne poate face să cedăm obiceiurilor vieții vechi

egoiste îndeajuns de des, el știe că noi vom fi mai înclinați spre *descurajare și vom ceda. Atunci când ne aflăm în această condiție ne sustragem de sub controlul lui Dumnezeu și adesea, în rebeliune, ne întoarcem de la El. Acesta este, fără îndoială, motivul pentru care Isus nu a lăsat niciodată loc descurajării.*

Hristos a fost ispitit în mod constant să facă și lucrurile bune prin *puterea Sa* – așa cum noi suntem permanent ispitiți să ne depărtăm de Hristos și să facem ”ce credem noi”, bine sau rău.

Predarea deplină a fost singura siguranță a lui Hristos, și tot aceasta este și pentru noi. El a fost, într-adevăr, ispitit în toate ca și noi. Fiecare ispită este, și va fi întotdeauna, într-o anumită măsură, o chemare la *demonstrarea egoismului. Egoismul întotdeauna separă de Dumnezeu. Aceasta este ținta lui Satana.*

Dacă Hristos și-ar fi folosit puterea prin propria alegere, El n-ar fi fost un exemplu desăvârșit pentru noi, și astfel planul de mântuire ar fi eșuat, pentru că El n-ar fi demonstrat încredere deplină în Tatăl Său.

„Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească.”³⁹

Încrederea deplină este elementul esențial al neprihănirii prin credință!

Pentru a-i inspira omului acea încredere deplină, planul de mântuire al lui Dumnezeu stabilește o relație între familia omenească și divinitate care nu se va termina niciodată. „Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omenești și să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească.”⁴⁰

„Fiul lui Dumnezeu, aflat acum la dreapta lui Dumnezeu, încă pledează ca Mijlocitor al omului. *El păstrează încă natura umană, este încă Salvatorul omenirii.*”⁴¹

„...El L-a dat pe singurul Său Fiu pentru a veni pe Pământ și a lua asupra Sa natura umană nu doar pentru câțiva ani scurți de viață omenească, ci pentru a o păstra și în curțile cerești, ca o *pledorie veșnică* a credincioșiei față de Dumnezeu.”⁴²

„Trecând prin scenele umilinței Sale, *Isus nu a pierdut nimic din umanitatea Sa...* El nu uită niciodată că este reprezentantul nostru, că poartă *natura noastră*.”⁴³

„Faptul că Hristos a luat natura umană și, printr-o viață de umilință, a ridicat omul la scara valorii morale cerute de Dumnezeu, că El va purta natura adoptată la tronul lui Dumnezeu și acolo îi va prezenta pe copiii Săi Tatălui, conferindu-le o onoare mai mare decât îngerilor, – aceasta este taina universului ceresc, misterul în care îngerii doresc să privească.”⁴⁴

„Lucrarea lui Hristos a fost aceea de împăcare a omului cu Dumnezeu prin natura Sa umană, și pe Dumnezeu cu om prin natura Sa divină.”⁴⁵

„Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne elibereze. Dar pentru că aceasta cere o transformare completă, o reînnoire a întregii noastre naturi, trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu.”⁴⁶

„În ceruri îngerii slujitori declară că: „Lucrarea ce ne-a fost dată s-o aducem la îndeplinire, a fost săvârșită. Am izgonit oștile îngerilor răi. Am adus strălucire și lumină în sufletele oamenilor și am făcut să fie vie în memoria lor iubirea lui Dumnezeu, exprimată în Isus Hristos. Le-am îndreptat ochii spre Crucea Domnului Hristos. Inimile lor au fost profund mișcate de sentimentul vinovăției păcatului lor, care a crucificat pe Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost convinși de vinovăția lor. Ei au văzut pașii pe care trebuie să-i facă în procesul convertirii lor; ei au simțit puterea Evangheliei; inimile lor s-au înduioșat văzând dulceața iubirii lui Dumnezeu. Ei au văzut frumusețea caracterului Domnului Hristos”. Dar pentru mulți totul a fost în zadar. Ei n-au vrut să se dezbrace de hainele pământești, spre a putea fi îmbrăcați cu haina cerului.”⁴⁷

„Prin victoria lui Hristos, aceleași avantaje pe care le-a avut El sunt la îndemâna omului; căci el poate să fie părtaș la o putere

exterioară și superioară lui, chiar la natura divină, prin care el poate birui corupția care există în lume datorită poftelor.”⁴⁸

„Toată bunătatea înăscută a omului este fără valoare în ochii lui Dumnezeu. El nu găsește plăcere în omul care își păstrează vechea natură și nu este înnoit în cunoștință și har, pentru a fi un om nou în Hristos.”⁴⁹

„El ne-a făcut să înțelegem ceva din dragostea Sa prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru noi, pentru ca astfel să contracareze răul, să îndepărteze petele sfidătoare ale păcatului din calea lucrării lui Dumnezeu pentru om, și să reinstaureze ceea ce era pierdut, să ridice și să înobileze sufletul, aducându-l la puritatea inițială prin neprihănirea atribuită a lui Hristos.”⁵⁰

Aceasta este lucrarea care trebuie săvârșită în fiecare creștin născut din nou, prin darul nespus de valoros al îndreptării prin credință.

Întrebarea la care trebuie să răspundem este: Dacă Hristos a avut o natură umană păcătoasă, atunci El va păstra această natură pentru veșnicie? Dacă nu, atunci El trebuia să fi fost eliberat de acea natură păcătoasă la un anumit moment. Când ar fi fost acest moment? Cu siguranță nu la Golgota! El a fost o jertfă desăvârșită, nici un defect nu s-a găsit în El. Dacă Hristos ar fi avut un gând rău chiar și o singură dată, El nu ar fi putut îndeplini nimic mai mult decât orice preot uman. Fiecare preot omenesc fusese contaminat prin naștere de natura umană păcătoasă. De aceea el trebuia să aducă în fiecare an o jertfă de ispășire mai întâi pentru el (Evrei 9:7) înainte de a putea servi ca reprezentant al lui Hristos. Putem sta liniștiți că, la piciorul crucii, „El (*Hristos*) l-a înfrânt pe Satana în aceeași natură peste care el obținuse victoria în Eden.”⁵¹ Natura aceea era, evident, natura umană nepăcătoasă, căci aceasta a fost natura cu care a fost creat Adam. El (Adam) a fost de asemenea înfrânt în natura sa umană nepăcătoasă.

Dacă Hristos, la cruce, ar fi avut aceeași natură umană pe care a avut-o Adam când a fost creat, El nu ar fi putut avea și natura păcătoasă în același timp. O casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate rezista.

Totuși, natura Sa umană nepăcătoasă nu i-a ușurat suferința de la cruce, ori în timpul vieții Sale. El a luat cu Sine la cer această natură umană nepăcătoasă, și o va păstra pentru totdeauna, rămânând unit și identificat cu umanitatea pentru veșnicie.

„Hristos nu este insensibil la rușine și dizgrație. El le-a simțit într-un mod mult mai adânc și mai acut decât simțim noi suferința, deoarece natura Sa era mai înaltă, mai curată și sfântă față de cea a rasei păcătoase pentru care a suferit El.”⁵²

Noi suntem eliberați de natura noastră umană păcătoasă prin nașterea din nou. Hristos însă nu avea nevoie să fie născut din nou. El se născuse în aceeași perfecțiune în care fusese creat Adam. Pentru Hristos, botezul a fost un simbol al morții, îngropării și învierii la o viață nouă. Botezul Său a fost un exemplu de urmat pentru noi. Fiecare om trebuie să fie eliberat de natura sa umană păcătoasă, care este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8:7) înainte de a fi un urmaș al lui Dumnezeu. Isus nu a avut nevoie de această transformare, pentru că El a fost al doilea Adam.

Natura umană păcătoasă va fi ceva de domeniul trecutului pe Noul Pământ. Pentru creștinul născut din nou, eliberarea de natura păcătoasă, prin planul de mântuire al lui Dumnezeu, face posibil ca cerul să înceapă aici, pe Pământ. Cât de recunoscători ar trebui să fim că Mântuitorul nostru S-a identificat cu familia omenească până acolo încât va păstra natura umană pentru totdeauna!

Note:

1. The Youth's Instructor, 13 Octombrie 1898.
2. The Review and Herald, 5 Aprilie 1906.
3. Hristos Lumina lumii, p. 174-175 (sublinierea autorului).
4. The SDA Bible Commentary, vol 7A, p. 650, The Youth's Instructor, 2 Iunie 1898.
5. Hristos Lumina lumii, p. 745.

6. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 655, The Review and Herald, 8 Noiembrie 1887.
7. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 650, The Signs of the Times, 9 Iunie 1898.
8. Messages to Young People, p. 236.
9. Messages to Young People, p. 151.
10. The Signs of the Times, 16 Ianuarie 1896.
11. Calea către Hristos, p. 18-19 (sublinierea autorului).
12. The Signs of the Times, 25 Aprilie 1892.
13. Calea către Hristos, p. 62.
14. Patriarhi și profeti, p. 140 (sublinierea autorului).
15. Selected Messages, vol. 1, p. 272-273 (sublinierea autorului).
16. Educație, p. 29.
17. Îndrumarea copilului, p. 475 (sublinierea autorului).
18. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 665, The Spirit of Prophecy, vol. 2 (1877 ed.), p. 9-10 (sublinierea autorului).
19. The SDA Bible Commentary, vol. 1, p. 1110, Manuscript 42, 1901 (sublinierea autorului).
20. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1129, scris. 8, 1895. (sublinierea autorului).
21. Hristos Lumina lumii, p. 172 (sublinierea autorului).
22. The SDA Bible Commentary, vol. 7A, p. 651, The Youth's Instructor, 25 Aprilie 1901.
23. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1128, scris. 8, 1895 (sublinierea autorului).
24. Calea către Hristos, p. 43 (sublinierea autorului).
25. Mărturii pentru comunitate, vol. 8 , p. 289 (sublinierea autorului).
26. Lucrarea misionară medicală, p. 181 (sublinierea autorului).
27. The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 904, scris. 5, 1889.
28. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1131, The Signs of the Times, 9 Iunie 1898 (sublinierea autorului).
29. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1129, scris. 8, 1895.
30. Temperanță, p. 284 (sublinierea autorului).

31. The Review and Herald, 8 Noiembrie 1892 (sublinierea autorului).
32. Selected Messages, vol. 1, p. 211 (sublinierea autorului).
33. The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 904, The Signs of the Times, 20 Ianuarie 1898.
34. Tragedia veacurilor, p. 508.
35. Hristos Lumina lumii, p. 668.
36. Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 632.
37. The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 930, The Review and Herald, 1 Aprilie 1875.
38. The SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1081, scris. 19, 1901.
39. Hristos Lumina lumii, p. 664.
40. Hristos Lumina lumii, p. 25.
41. The Signs of the Times, 15 Iulie 1908 (sublinierea autorului).
42. Selected Messages, vol. 1, p. 258 (sublinierea autorului).
43. Testimonies to Ministers, p. 19 (sublinierea autorului).
44. Sons and Daughters of God, p. 22 (sublinierea autorului).
45. The Review and Herald, 4 August 1874 (sublinierea autorului).
46. Calea către Hristos, p. 43 (sublinierea autorului).
47. Parabolele Domnului Hristos, p. 318 (sublinierea autorului).
48. Signs of the Times, 16 Ianuarie 1896 (sublinierea autorului).
49. God's Amazing Grace, p. 66, The Review and Herald, 24 August 1897 (sublinierea autorului).
50. The Review and Herald, 8 Noiembrie 1892 (sublinierea autorului).
51. The SDA Bible Commentary, vol 5, p. 1108, Questions on Doctrines, p. 651, The Youth's Instructor, 25 Aprilie 1901.
52. The Review and Herald, 11 Septembrie 1888 (sublinierea autorului).

ANEXA B

VOINȚA UMANĂ

Puterea voinței

„Fără *libertatea de a alege*, ascultarea sa nu avea să fie voluntară, ci forțată. În situația aceasta nu putea avea loc nici o dezvoltare a caracterului.” Patriarhi și profeti, p. 49 (sublinierea autorului).

„Mulți își pun întrebarea: “Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?” ...Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este *puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea.*” Calea către Hristos, p. 47 (sublinierea autorului).

„Voința este *puterea ce guvernează natura omului*, aducând *toate celelalte facultăți* sub stăpânirea ei. Voința nu este gustul sau înclinația, ci este *puterea de decizie* care lucrează în fiii oamenilor, spre ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu.” Mărturii pentru comunitate, vol. 5, p. 513 (sublinierea autorului).

Voința – putere

„În timp ce-ți mărturisești în fața oamenilor credința în Domnul Hristos primești o putere înnoită. Fii hotărât să-I aduci laudă. *Printr-o determinare neclintită vine o putere mai mare*”. The SDA Bible Commentary, vol. 3, p. 1143, Manuscript 116, 1901 (sublinierea autorului).

„Nu este nimic mai dificil pentru aceia care posedă o *voință puternică* decât a renunța la ea și a se supune judecății altora.” Gospel Workers, p. 447.

Natura omului

Uman, natural, păcătos

„Când omul a călcat Legea divină, *firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie, și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie.*” Tragedia Veacurilor, p. 505 (sublinierea autorului).

„Cuvântul *distruge natura firească, pământească, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu se reproduce la ucenici; ei devin o făptură nouă.*” Hristos Lumina lumii, p. 391 (sublinierea autorului).

„Dar, dacă (Adam și Eva) o dată cedau ispitei, *natura lor avea să ajungă atât de stricată, încât să nu mai aibă nici o putere și nici voință în ei înșiși ca să reziste lui Satana.*” Patriarhi și profeti, p. 53 (sublinierea autorului).

„În timp ce Adam a fost *creat fără păcat*, după chipul lui Dumnezeu, Set, ca și Cain, *a moștenit natura căzută a părinților săi.*” Patriarhi și profeti, p. 80 (sublinierea autorului).

„Căci lucru cu neputință Legii, întrucât *firea pământească o făcea fără putere – ea nu putea să-l îndreptățească pe om, pentru că, în natura sa păcătoasă, el nu putea să țină Legea.*” Patriarhi și profeti, p. 373, (sublinierea autorului).

Uman, divin, nepăcătos

„După cum altoiul primește viață când este unit cu vița, tot așa și păcătosul se împărtășește de *natura divină* când este în legătură cu Hristos.” Mărturii pentru comunitate, p. 355 (sublinierea autorului).

„...omul însă a fost făcut “după chipul” lui Dumnezeu. *Natura sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu.*” Patriarhi și profeti, p. 45 (sublinierea autorului).

“Dacă Mă iubește cineva”, spunea Domnul Hristos, “va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El și vom locui împreună cu el.” Ioan 14,23. Influența unui spirit mai puternic,

desăvârșit, va fi asupra noastră, pentru că avem o legătură vie cu izvorul puterii atotbiruitoare. *În viața noastră spirituală, noi vom ajunge captivi ai Domnului Isus Hristos.* Nu vom mai trăi nicidecum obișnuita viață egoistă, ci Hristos va locui în noi.” Parabolele Domnului Hristos, p. 61 (sublinierea autorului).

Termenul de „*natură umană*” se poate aplica fie cu referire la natura *nepăcătoasă* (înainte de căderea în păcat), fie la natura *născută din nou*. El se poate aplica, de asemenea, la natura *păcătoasă*, în funcție de contextul în care este folosit.

Caracter

„Caracterul se descoperă nu prin fapte sau rele săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice.” Calea către Hristos, p. 57-58.

„Faptele noastre formează obiceiuri, iar obiceiurile caracterul...” Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 194.

„Acțiunile astfel repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul și prin caracter se hotărăște destinul nostru pentru prezent și veșnicie.” Parabolele Domnului Hristos, p. 356.

Îndreptățire

„Dacă ne predăm Lui și-L primim ca Mântuitor personal, atunci, așa păcătoasă cum ar fi viața noastră, noi suntem socotiți neprihăniți pentru El și prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată.” Calea către Hristos, p. 62.

„În timp ce păcătosul nu se poate mântui pe sine, totuși are ceva de făcut pentru a obține mântuirea. „Pe Cel ce vine la Mine”, zice Domnul Hristos, „nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37). Dar noi trebuie să venim la El; și dacă ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne primește și ne iartă. Credința este un dar de la Dumnezeu, dar puterea de a o folosi este a noastră. Credința este mâna cu care sufletul apucă mila și îndurarea date în dar de Dumnezeu.” Patriarhi și profeti, p. 431.

„Singurul mod prin care el (păcătosul) poate obține neprihănirea este prin credință. Prin credință el se poate prezenta înaintea lui Dumnezeu, prin meritele lui Hristos, și Domnul așează ascultarea Fiului Său în dreptul păcătosului. Neprihănirea lui Hristos este acceptată în locul eșecului omului, și Dumnezeu îl primește, îl iartă și îl îndreptățește pe acel suflet credincios pocăit, îl tratează ca și când el ar fi neprihănit, și îl iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său.” The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1073, The Review and Herald, 4 Noiembrie 1890.

Sfintire

Sfințirea adevărată... nu este nimic mai puțin decât o zilnică moarte a eului și o zilnică conformare cu voia lui Dumnezeu... Sfințirea lui Pavel a fost o luptă continuă cu eul. El a spus: „Eu mor zilnic”.

Voința și dorința lui se ciocneau în fiecare zi cu datoria și voința lui Dumnezeu, oricât de neplăcută era pentru natura lui. Mărturii pentru comunitate, vol. 4, p.299.

„Sfintirea înseamnă obișnuința unei comuniuni zilnice cu Dumnezeu.” The SDA Bible Commentary, vol. 7, p.908, The Review and Herald, 15 Martie 1906.

„Noi ar trebui să luăm în considerație cuvintele apostolului, prin care face apel la frații săi ca, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aducă trupurile lor „ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12,1). Aceasta este adevărata sfințire. Nu este doar o teorie, o emoție sau o alcătuire de cuvinte, ci un principiu viu, activ, care intră în viața de fiecare zi.” Dietă și hrană, p. 164-165.

„Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”, zice Isus, „și veți găsi odihnă.” Noi trebuie să intrăm în școala lui Hristos, pentru a învăța de la El umilința și blândețea. Mântuirea este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Înseamnă *emanciparea* de sub ideile, obiceiurile și practicile învățate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu.” Hristos Lumina lumii, p. 330 (sublinierea autorului).

Atribuit

Dicționarul Webster (ed. 1973) definește verbul „a atribui” astfel: „a oferi credit unei persoane sau unei cauze.”

„În multitudinea de creștini cu numele se află mulți care nu înțeleg caracterul cumplit, dureros al călcării legii lui Dumnezeu. Ei nu realizează că mântuirea poate fi obținută doar prin sângele lui Hristos, prin *neprihănirea Sa atribuită*, și că numai aceasta îl poate ajuta pe omul căzut să devină ceea ce ar trebui să fie, și să-l ridice la calitatea de membru al Familiei Regale.” The Review and Herald, 8 Noiembrie 1892.

Prin îndreptățire, caracterul lui Hristos este atribuit (pus în contul creștinului). Astfel statutul său în fața lui Dumnezeu este schimbat.

Împărtășit

Conform dicționarului Webster (ed. 1973), „a împărtăși” înseamnă „a da, a conferi, a acorda din”.

„Hristos împărtășește neprihănirea Sa acelor care Îi permit să le ia păcatele. Noi Îi suntem îndatorați lui Hristos pentru harul (caracterul Său) care ne face deplini în El.” The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 972, Manuscript 40, 1900.

„Îndreptățirea prin care suntem iertați ne este atribuită; îndreptățirea prin care suntem sfințiți ne este împărtășită. Prima reprezintă recomandarea noastră pentru cer, iar cea de-a doua ne face să fim potriviți pentru cer.” Solii către tineret, p. 35.

„Când eul este răstignit, iar Hristos a luat chip în noi, nădejdea slavei, noi vom da pe față, în gândire, cuvânt și faptă, realitatea credinței noastre în adevăr.” Mărturii pentru comunitate, vol. 7, p. 116.

„Cuvintele nu pot descrie pacea și bucuria pe care le are cel care-L urmează pe Dumnezeu și ascultă Cuvântul Său. Încercările nu-l tulbură, disprețul nu-l ofensează. Eul este crucificat.” Solii către tineret, p. 98.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului.” Romani 6:6.

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și

viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața.” 2 Corinteni 4:10-12.

Predare

„Sunt unii care caută mereu și mereu perle mari. Dar ei *nu-și predau cu totul obiceiurile rele*. Ei nu *mor* față de *sine* pentru ca Hristos să poată trăi în ei. Astfel, ei nu găsesc prețioasa perlă.” Selected Messages, vol. 1, p. 399 (sublinierea autorului).

„Predarea de sine este miezul învățăturilor lui Hristos.” Hristos Lumina lumii, p. 523.

„Când sufletul se predă lui Hristos, *o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă*. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este *o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească*. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana... Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă,, prin credință în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfînite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. *Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțiva timp, putem da la o parte tovărășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El, în fiecare clipă putem fi biruiți.*” Hristos Lumina lumii, p. 324 (sublinierea autorului).

Predarea și moartea eului înseamnă același lucru.

Naștere din nou

„Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața... *Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu*. Apoi, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu... Taina ei întrece știința omenească; *dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască.*” Hristos Lumina lumii, p. 173 (sublinierea autorului).

„*Prin urmare, cum suntem noi mântuiți?*” „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „*Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii*” (Ioan 1,29). Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, *Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet.*” Hristos Lumina lumii, p. 175-176 (sublinierea autorului).

„Un lucru îți lipsește”, a zis Isus. „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă.” Hristos a citit în inima fruntașului. *Numai un lucru îi lipsea, dar acesta era un principiu vital.* El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu în suflet. Dacă golul acesta nu era umplut, era fatal pentru el; întreaga lui ființă avea să se schimbe în rău. Prin îngăduință, egoismul s-ar fi întărit. *Dar, ca să primească iubirea lui Dumnezeu, trebuia să renunțe la iubirea de sine.*” Hristos Lumina lumii, p. 519 (sublinierea autorului).

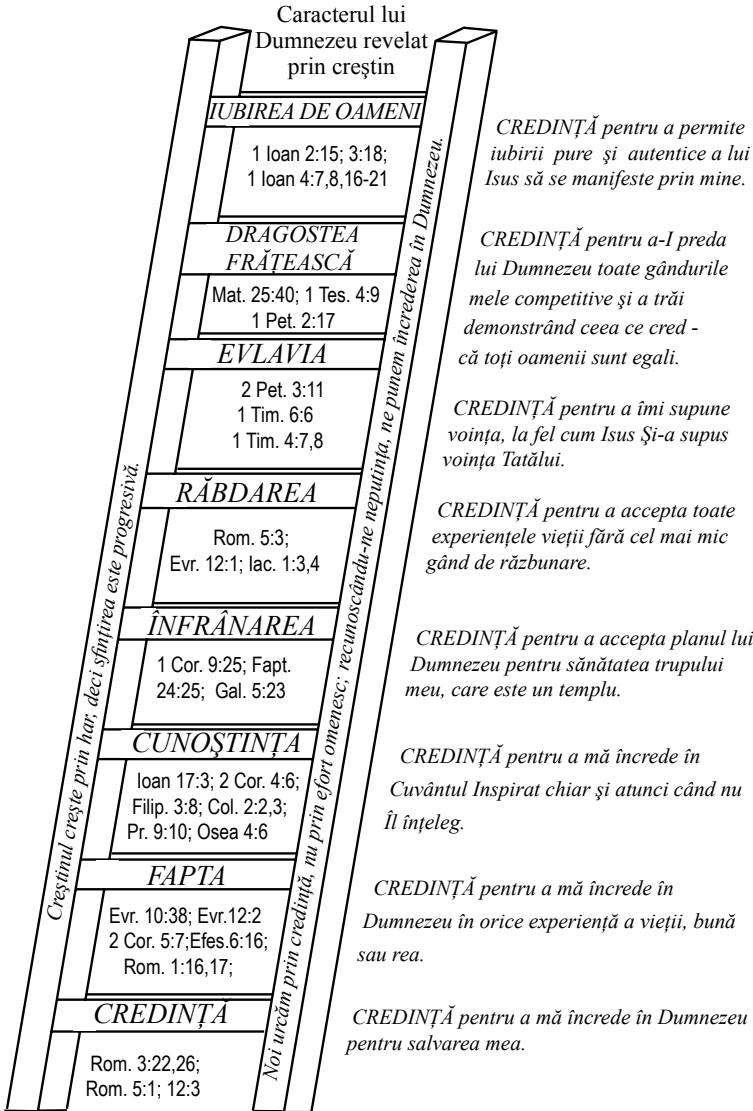
„Nașterea din nou este o experiență rară în acest secol. De aceea există așa de multă confuzie în biserici. Mulți, foarte mulți, care pretind că au numele lui Hristos sunt nesfințiți și profani. Ei au fost botezați, dar au fost îngropați vii. Eul nu a murit și de aceea nu au înviat la o viață nouă în Hristos.” The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1075, Manuscript 148, 1897.

Credință

„Credința este singura condiție pe baza căreia se poate obține îndreptățirea, și ea nu înseamnă numai convingere, ci și încredere.” Selected Messages, vol. 1, p. 389.

ANEXA C

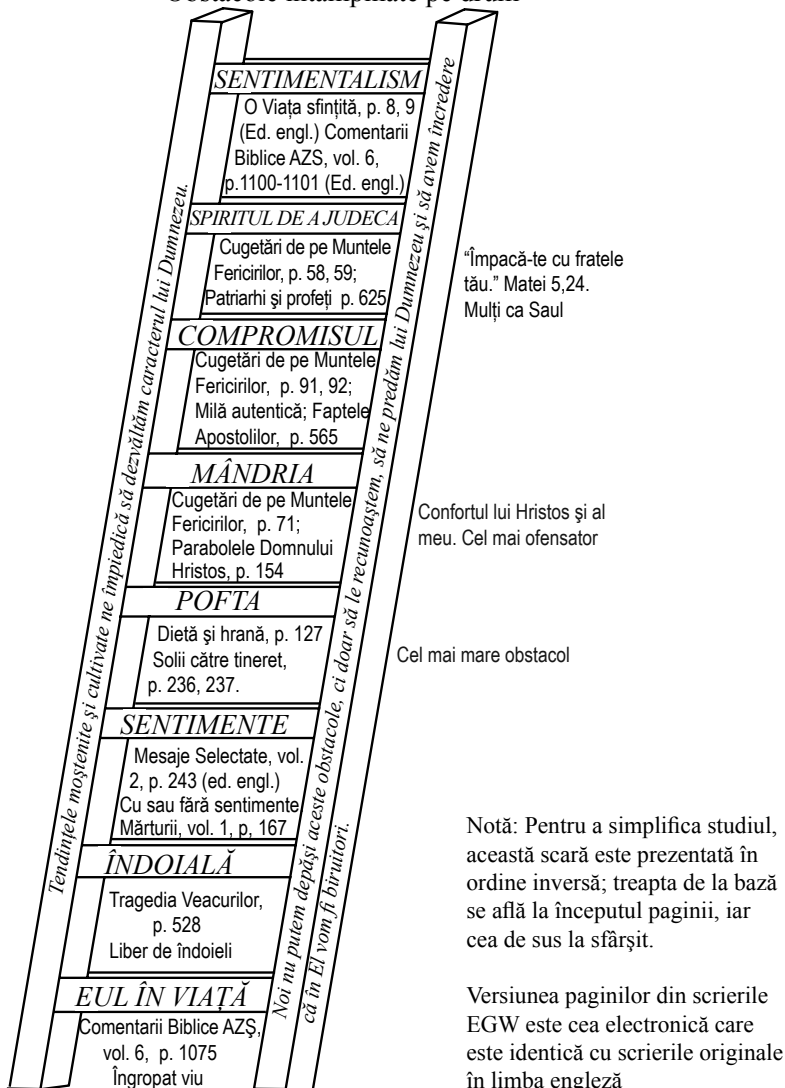
PLANUL LUI DUMNEZEU - SFINȚIREA

"Iată drumul, mergeți pe el." Isaia 30:21

CONTRAFACEREA LUI SATANA

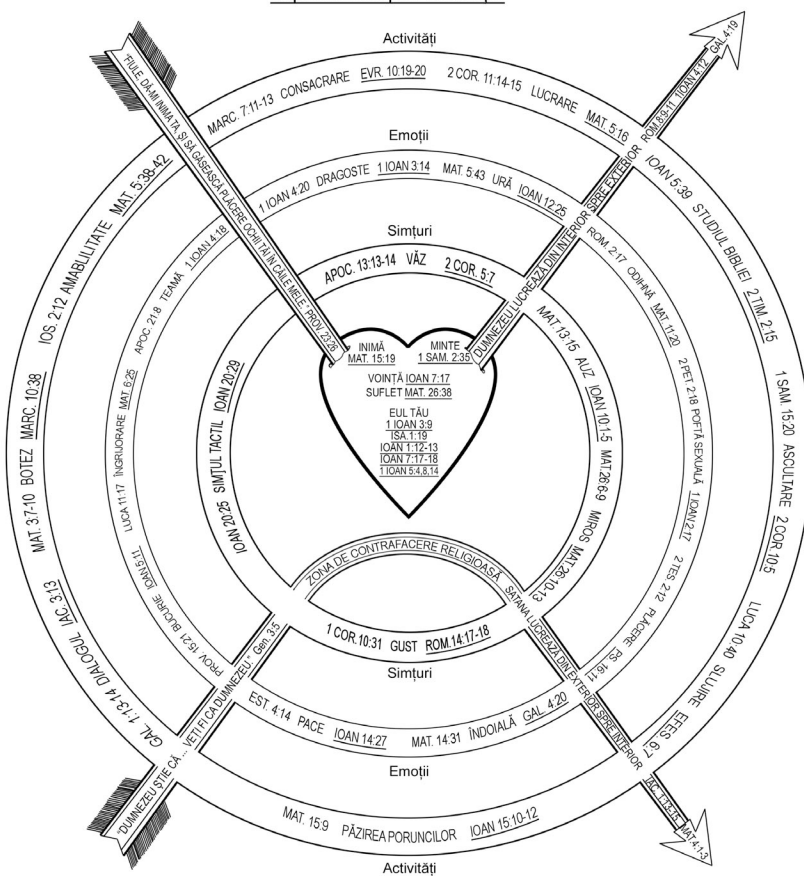
Obstacole întâmpinate pe drum

„Multe căi i se par bune omului...” Proverbe 16:25

ANEXA D

Metoda lui Dumnezeu de a-l împărtăși pe om cu natura divină este neprihănirea prin credință.

Contrafacerea lui Satana: desăvârșirea naturii umane prin neprihănirea prin fapte

Cheia: Planul lui Satana-----Planul lui Dumnezeu

LINKURI UTILE PE INTERNET:

Scierile Ellen White:

www.ellengwhite.org (materiale de descărcat)

Hope Video

www.hopevideo.org (predici audio și video)

David Gates:

www.gospelministry.org (predici și cărți)

www.maranathamedia.com (cărți on-line)

The Crucified Walk

www.thecrucifiedwalk.com (studii biblice)

thecrucifiedwalk@gmail.com

(907)764-4921

Justified Walk Ministries

www.justifiedwalk.com

justifiedwalk@justifiedwalk.com

Toate materialele sunt fără plată și download-ul este gratis.
Sunt disponibile și materiale în alte limbi de la Justified Walk

Ministries:

His Robe or Mine în alte limbi:

Engleză, Spaniolă, Portugheză, Chineză, Malgașă,
Coreană, Franceză, și Rusă.

Murind pentru sine – site-uri în alte limbi:

Chineză: www.xinxiangyuan.com

Franceză: www.lamarchejustifiee.com

Franceză e-mail: info@lamarchejustifiee.com

Română: www.caleadreapta.ro

caleadreapta@gmail.com

Dacă v-ați bucurat de mesajul din această carte, avem materiale mai multe pe site-urile noastre de web, materiale care sunt fără plată. Deasemenea avem și predici audio, care explică în mod practic cum să avem o viață nouă, fericită alături de Domnul nostru, Isus Hristos.